

74.013
14450
การศึกษาปัญหาในการเรียนของนักศึกษาวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นในวิทยาลัยสารพัดช่าง
สาขารัฐบาลท้องถิ่นใหม่บางพลี จังหวัด สมุทรปราการ

สารนิพนธ์

ของ

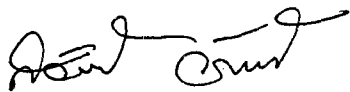
เรือเอกหญิง ทิพย์สุดา จงใจ

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
หลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการศึกษาผู้ใหญ่
เดือน กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2541

10 ส.ย. 2541

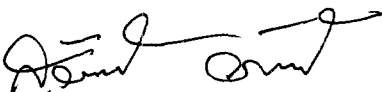
อาจารย์ที่ปรึกษา และ คณะกรรมการสอบได้พิจารณาสารนิพนธ์ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็น
ส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการศึกษาผู้ใหญ่ของ
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

อาจารย์ที่ปรึกษา



(รองศาสตราจารย์ สุวัฒน์ วัฒนวงศ์)

คณะกรรมการสอบ



ประธาน

(รองศาสตราจารย์ สุวัฒน์ วัฒนวงศ์)



กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ดร.เสาวนีย์ เลวลย์)

อนุมัติให้รับสารนิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการศึกษาผู้ใหญ่ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ



ประธานกรรมการบริหารหลักสูตร

(รองศาสตราจารย์ ดร.เสาวนีย์ เลวลย์)

วันที่ 17 เดือน มีนาคม พ.ศ. 2541

ประกาศคุณประการ

สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาให้คำปรึกษา แนะนำและตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆอย่างดียิ่งจาก รองศาสตราจารย์ สุวัฒน์ วัฒนวงศ์ อาจารย์ที่ปรึกษา และรองศาสตราจารย์ ดร. เสาวนีย์ เลวลัย ประธานบริหารหลักสูตรและกรรมการสอบปากเปล่าสารนิพนธ์ฉบับนี้ นับตั้งแต่เริ่มต้นจนสำเร็จบริบูรณ์ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณา และขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ ที่นี้ รวมถึงให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ ทำให้สารนิพนธ์ฉบับนี้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอกราบขอบพระคุณ คณาจารย์ภาควิชาการศึกษาผู้ใหญ่ทุกท่านที่ได้กรุณาให้การอบรมสั่งสอนและประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ ตลอดจนประสบการณ์ที่ดีแก่ผู้วิจัย อีกทั้งให้ความเมตตาด้วยดีเสมอมา ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งเป็นอย่างมาก

ขอขอบคุณอาจารย์และนักศึกษาหลักสูตรระยะสั้น วิทยาลัยสารพัดช่าง สาขาชุมชนเมืองใหม่บางพลี จังหวัดสมุทรปราการที่ให้ความช่วยเหลือ และให้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลอย่างดียิ่ง ตลอดจนผู้ที่มีส่วนช่วยเหลือให้สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์

ประโยชน์และคุณค่าของสารนิพนธ์ ผู้วิจัยขอน้อมเป็นเครื่องบูชาแด่คุณูปการบูรพาจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่าน ที่ได้กรุณาอบรมสั่งสอน และให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยในการศึกษาค้นคว้าจนสารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยดี

เรื่อเอกหญิง ทิพย์สุดา จงใจ

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ.....	1
	ภูมิหลัง.....	1
	ความมุ่งหมายในการวิจัย.....	4
	ความสำคัญในการวิจัย.....	4
	ขอบเขตของการวิจัย.....	4
	ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	5
	นิยามศัพท์เฉพาะ.....	6
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	7
	ความเป็นมาในการจัดการศึกษาผู้ใหญ่นายอาชีวะในประเทศไทย.....	7
	แนวคิดในการจัดการศึกษาผู้ใหญ่นายอาชีวะพระยะลัน.....	9
	จุดมุ่งหมายและหลักสูตรวิชาชีพระยะลัน.....	10
	การดำเนินงานการจัดการศึกษาผู้ใหญ่นายอาชีวะพระยะลัน.....	12
	สภาพปัญหาการดำเนินงานการฝึกวิชาชีพระยะลัน.....	15
	การจัดตั้งและการทำงานของวิทยาลัยสารพัดช่างสมุทรปราการ.....	16
	ทฤษฎีการเรียนรู้สำหรับผู้ใหญ่.....	18
	ความต้องการทางการศึกษาผู้ใหญ่.....	19
	การประเมินความต้องการทางการศึกษา.....	22
	เหตุผลในการเลือกเรียนการศึกษาผู้ใหญ่สายอาชีวะหลักสูตรวิชาชีพระยะลัน.....	23
	แนวคิดในการจัดการเรียนการสอนผู้ใหญ่.....	24
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	25
	สมมุติฐานการวิจัย.....	29
3	วิธีการศึกษาค้นคว้า.....	30
	ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	30
	วิธีเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	30
	เครื่องมือและการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล.....	31
	วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	32
	การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	32

บทที่	หน้า
4 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	35
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์.....	35
การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	35
ตอนที่ 1 วิเคราะห์ข้อมูลส่วนตัวของนักศึกษาวิชาชีพ หลักสูตรระยะสั้นใน วิทยาลัยสารพัดช่าง สาขาชุมชนเมืองใหม่บางพลี จังหวัดสมุทรปราการ.....	37
ตอนที่ 2 ปัญหาในการเรียนของนักศึกษาวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นของ วิทยาลัยสารพัดช่าง สาขาชุมชนเมืองใหม่บางพลี จังหวัดสมุทรปราการ.....	39
ตอนที่ 3 เปรียบเทียบปัญหาในการเรียนของนักศึกษาวิชาชีพหลักสูตรระยะ สั้น ในวิทยาลัยสารพัดช่าง สาขาชุมชนเมืองใหม่บางพลี จังหวัด สมุทรปราการ.....	45
ตอนที่ 4 การวิเคราะห์ปัญหาในการเรียนในความคิดอิสระของนักศึกษา ของนักศึกษาวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นในวิทยาลัยสารพัดช่าง สาขาชุมชน เมืองใหม่บางพลี จังหวัดสมุทรปราการ.....	57
5 สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ.....	58
ความมุ่งหมายในการวิจัย.....	58
ความสำคัญในการวิจัย.....	58
สมมุติฐานการวิจัย.....	59
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	59
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	59
วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	60
วิเคราะห์ข้อมูล.....	60
สรุปผลการวิจัย.....	61
การอภิปรายผล.....	63
บรรณานุกรม.....	69
ภาคผนวก.....	72
แบบสอบถามการวิจัย.....	73
บทคัดย่อ.....	80

บัญชีตาราง

ตาราง

หน้า

1	ประชากรและกลุ่มตัวอย่างจากแต่ละแผนกในวิทยาลัยสารพัดช่าง สาขา ชุมชนเมืองใหม่บางพลี จังหวัดสมุทรปราการ.....	31
2	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามตัวแปรเพศ อายุ จำนวนปี ที่จบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ก่อนเข้าเรียน อาชีพของนักศึกษา และอาชีพของผู้ปกครอง.....	37
3	ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาในการเรียนของนักศึกษาโดย รวมและรายด้าน.....	39
4	ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาในการเรียนของนักศึกษา ด้านส่วนตัว จำแนกเป็นรายข้อ.....	40
5	ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาในการเรียนของนักศึกษา ด้านครูผู้สอน จำแนกเป็นรายข้อ.....	42
6	ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาในการเรียนของนักศึกษา ด้านหลักสูตร จำแนกเป็นรายข้อ.....	43
7	ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาในการเรียนของนักศึกษา ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก จำแนกเป็นรายข้อ.....	44
8	ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาการเรียนของนักศึกษาโดย รวมและรายด้าน จำแนกตามเพศ.....	45
9	ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาการเรียนของนักศึกษาโดย รวมและรายด้าน จำแนกตามอายุ.....	46
10	ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาการเรียนของนักศึกษาโดย รวมและรายด้าน จำแนกตามจำนวนปีที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มา แล้ว.....	47
11	ทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของปัญหาการเรียนของนักศึกษาโดย รวม จำแนกตามจำนวนปีที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มาแล้ว เป็นรายคู่.....	48
12	ทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของปัญหาการเรียนของนักศึกษาด้าน ส่วนตัว จำแนกตามจำนวนปีที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มาแล้ว เป็นราย คู่.....	48

13	ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาการเรียนของนักศึกษาโดยรวมและรายด้าน จำแนกตามอาชีพนักศึกษา	49
14	ทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของปัญหาในการเรียนของนักศึกษาด้านหลักสูตร จำแนกตามอาชีพของนักศึกษา เป็นรายคู่.....	50
15	ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาการเรียนของนักศึกษาโดยรวมและรายด้าน จำแนกตามอาชีพของผู้ปกครอง	51
16	ทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของปัญหาในการเรียนของนักศึกษาโดยรวมจำแนกตามอาชีพของผู้ปกครอง เป็นรายคู่.....	52
17	ทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของปัญหาในการเรียนของนักศึกษาด้านส่วนตัว จำแนกตามอาชีพของผู้ปกครอง เป็นรายคู่.....	53
18	ทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของปัญหาในการเรียนของนักศึกษาด้านครู จำแนกตามอาชีพของผู้ปกครอง เป็นรายคู่.....	54
19	ทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของปัญหาในการเรียนของนักศึกษาด้านหลักสูตร จำแนกตามอาชีพของผู้ปกครอง เป็นรายคู่.....	55
20	ทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของปัญหาในการเรียนของนักศึกษาด้านสิ่งอำนวยความสะดวก จำแนกตามอาชีพของผู้ปกครอง เป็นรายคู่.....	56
21	ปัญหาในการเรียนของนักศึกษาจากคำถามปลายเปิด.....	57
22	ข้อเสนอแนะของนักศึกษาจากคำถามปลายเปิด.....	57

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ปัญหาที่มีความสำคัญของประเทศไทยที่มีความต่อเนื่องกันมาตั้งแต่ในอดีตจนถึงปัจจุบัน คือ ปัญหาทางด้านเศรษฐกิจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งความยากจนของประชาชน ซึ่งจากสิ่งเหล่านี้เองก่อให้เกิดปัญหาในด้านอื่นๆตามมามากมาย ทั้งในด้านสังคมและการเมืองอันจะส่งผลกระทบโดยตรงต่อคุณภาพชีวิตของประชาชนและความมั่นคงของประเทศชาติ ดังนั้นการศึกษาจึงเข้ามา มีบทบาทเพื่อเป็นแนวทางหนึ่งที่จะช่วยแก้ไขปัญหาดังกล่าวนี้ โดยมีกิจกรรมมุ่งส่งเสริมและพัฒนาประชาชนให้มีความรู้ความสามารถให้ประชาชน คิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็น สามารถพัฒนาตนเองและครอบครัวและที่สำคัญอีกประการหนึ่ง คือ แก้ไขปัญหาในชีวิตประจำวันได้เป็นอย่างดี

การศึกษาในปัจจุบันมุ่งพัฒนาให้ประชาชนมีความรู้พื้นฐานด้านการประกอบอาชีพ มุ่งดำเนินการให้ประชาชนปรับสภาพชีวิตความเป็นอยู่ในสังคมให้ดีขึ้น ดังนั้นการจัดการศึกษาในปัจจุบันจึงเป็นเครื่องมือที่สำคัญ และมีความจำเป็นอย่างยิ่งในการพัฒนาคุณภาพของประชาชนให้มีประสิทธิภาพ และการจัดการศึกษาเพื่อสนองต่อความต้องการของประชาชนให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ได้ตั้งไว้ จะต้องมียุทธศาสตร์ที่สอดคล้องกับสภาพทางเศรษฐกิจ สังคม และความสามารถของผู้เรียน และที่สำคัญอีกประการหนึ่ง คือ ต้องสามารถเปลี่ยนแปลงได้ตามความเหมาะสม (ชมพันธุ์ ฤกษ์ธร ณ ออยุธยา ม.ป.ป. : 1)

ดังนั้นการจัดตั้งโรงเรียนสารพัดช่างขึ้นโดยกรมอาชีวศึกษาจึงเป็นอีกทางเลือกหนึ่งที่จะเป็นการเพิ่มความรู้ให้กับบุคคลทั่วไป โดยเฉพาะคนที่พลาดโอกาสทางการศึกษาในระบบโรงเรียนให้ได้เข้ามาศึกษาหาความรู้ในด้านการประกอบอาชีพตามความต้องการ และความสนใจของแต่ละคนและสังคมนั้นๆ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้บุคคลมีความรู้ ความสามารถ และทักษะพอที่จะประกอบอาชีพได้ หรือเพื่อเป็นการเพิ่มพูนประสิทธิภาพในการทำงานให้ดียิ่งขึ้น โดยเน้นให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้เหล่านี้ไปใช้ได้ในชีวิตประจำวัน เพื่อดำรงชีวิตอย่างมีคุณภาพและไม่มีปัญหาใดๆ แต่จากการดำเนินงานที่ผ่านมายังไม่ค่อยประสบผลสำเร็จมากนัก คือ ผู้ที่จบการศึกษาไปแล้ว ส่วนหนึ่งยังไม่มีความรู้ความสามารถเพียงพอที่จะประกอบอาชีพหรือนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้ ทั้งนี้ส่วนหนึ่งเป็นเพราะ หลักสูตรไม่เหมาะสมกับความต้องการของชุมชน

และยังพบว่าผู้ลาออกก่อนจบหลักสูตรถึงร้อยละ 37.63 (กรมอาชีวศึกษา, 2529 : 7) ปัญหาที่พบมากในการจัดการศึกษาผู้ใหญ่สายอาชีพหลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้น ได้มีการสรุปไว้ โดยคณะกรรมการแห่งชาติว่าด้วยการศึกษาของโรงเรียน คือ

1. ปัญหาการลาออกกลางคันของนักศึกษา
2. ปัญหาการนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ของนักศึกษามีน้อยเมื่อเทียบกับส่วนที่เหลือ
3. ปัญหาเกี่ยวกับกลุ่มเป้าหมาย คือ มีการกำหนดอายุและการศึกษาขั้นต้นของผู้เข้ารับการศึกษาจะต้องมีอายุไม่ต่ำกว่า 15 ปี มีความรู้ขั้นอ่านออกเขียนได้ ทำให้ผู้ที่พลาดโอกาสทางการศึกษาและอ่านเขียนหนังสือไม่ได้ซึ่งเป็นกลุ่มเป้าหมายหลัก แต่ไม่สามารถเข้ารับการฝึกวิชาชีพได้
4. ปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตร โดยมากขึ้นกับความชำนาญของผู้สอน และความพร้อมของศูนย์ ทำให้ไม่ได้สอดคล้องกับความต้องการของสังคม
5. ปัญหาการเรียนการสอน ครูผู้สอนวิชาชีพต้องออกไปปฏิบัติงานภาคสนาม และอยู่ต่างจังหวัด โอกาสที่จะได้รับความรู้ใหม่ๆมีน้อย ไม่ได้มาตรฐานในสังคม
6. ปัญหาการจัดสรรทรัพยากร บางหน่วยไม่สามารถจัดสรรทรัพยากรให้สอดคล้องกับความต้องการของกลุ่มเป้าหมายได้

จากการศึกษาปัญหาดังกล่าว ทำให้กรมอาชีวศึกษาได้สำรวจการดำเนินการของโรงเรียนสารพัดช่างเมื่อ พ.ศ.2529 พบว่าปัญหาที่สำคัญที่สุดในการเรียนการสอนคือ ครูขาดการศึกษาอบรมเพิ่มเติม หลักสูตรไม่ทันสมัย ไม่สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนและสังคม ผู้เรียนไม่สามารถนำความรู้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อตนเองได้มากนัก ผู้เรียนมีปัญหาเรื่องค่าใช้จ่ายสถานที่ใช้ในการฝึกไม่เพียงพอ หรือ ไม่เหมาะสมกับการนำมาใช้ในการเรียนการสอน (กรมอาชีวศึกษา 2529 : 7 - 12)

ในปี พ.ศ.2531 กรมอาชีวศึกษาได้ทำการสำรวจโดยการประเมินหลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้น 225 ชั่วโมง โดยวิธีการตอบแบบสอบถาม โดยคณะผู้บริหารงานต่างก็มีความเห็นว่างบประมาณที่ได้รับนั้น ไม่เพียงพอต่อการดำเนินงานในด้านต่างๆ ทำให้หลักสูตร อุปกรณ์การเรียน และสถานที่เรียนไม่พอเพียง และไม่เหมาะสมกับตัวผู้เรียน ในส่วนของผู้เรียนก็มีความเห็นว่า ควรปรับปรุงเนื้อหาสาระรายวิชาให้มีความทันสมัยและสอดคล้องกับความต้องการของสังคมในปัจจุบัน เนื่องจากหลักสูตรนี้ใช้เวลาเพียงสั้นๆในการเรียนการสอน จึงควรมีการปรับเปลี่ยนได้เสมอ

ต่อมาในปี พ.ศ. 2533 กรมอาชีวศึกษาได้ทำการปรับปรุงหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันจากเดิม 225 ชั่วโมงเป็นหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 โดยกำหนดเวลาเรียนอย่างหลากหลายตั้งแต่ 6 ชั่วโมงจนถึง 225 ชั่วโมง เพื่อให้สอดคล้องกับอาชีพและสภาพการณ์ปัจจุบันทำให้ผู้เรียนสามารถเลือกเรียนได้สะดวกโดยใช้เวลาไม่มากนัก และได้เรียนเฉพาะเจาะจงในเรื่องที่ต้องการเรียนเท่าที่จำเป็นจริงๆ (กรมอาชีวศึกษา. 2536 : 8) ในปี พ.ศ. 2536 หน่วยงานนิเทศก์ กรมอาชีวศึกษา ได้ทำการประเมินผลหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พุทธศักราช 2533 พบว่า ผู้บริหารเห็นว่าจุดมุ่งหมายของหลักสูตรไม่สอดคล้องกับรายวิชา เวลา และความพร้อมของสถานศึกษา บางรายวิชาเนื้อหาวิชายังล้นมัย กำหนดรายวิชายังไม่เหมาะสม นอกจากนี้ยังมีปัญหาในเรื่องงบประมาณสนับสนุนและคุณภาพของครูผู้สอน ต้องมีการพัฒนาให้ทันต่อเหตุการณ์และตลาดแรงงาน กระบวนการพัฒนาหลักสูตร ควรคำนึงถึงการจัดทำแผนการสอน ใบความรู้ ใบงาน แบบทดสอบ ฯลฯ ควรเพิ่มวิชาหรือปรับปรุงวิชาพื้นฐานของแต่ละวิชาให้มากขึ้น ส่วนครูผู้สอน และผู้เรียน เห็นว่าสถานศึกษามีความสับสนและเข้าใจแนวทางในการปฏิบัติไม่ตรงกัน ขาดแคลนสื่อการสอน อุปกรณ์ เครื่องมือ วัสดุฝึกที่ทันสมัย ที่มีอยู่เก่าล้าสมัย และอยู่ในสภาพชำรุด ไม่มีเกณฑ์การวัดผลที่แน่นอน ขาดการนิเทศ การเรียนการสอนไม่เป็นไปตามหลักสูตร ควรมีการสัมมนาผู้สอนหลักสูตรพระยะสันในการจัดทำสื่อการสอน ตลอดจนการวิเคราะห์ปัญหาต่างๆเพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอน และเนื้อหาวิชาให้เหมาะสมและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น (กรมอาชีวศึกษา, 2536 : 93 - 102)

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจจะศึกษาสภาพปัญหาของนักศึกษาวิชาชีพหลักสูตรพระยะสันของวิทยาลัยสารพัดช่าง สาขาชุมชนเมืองใหม่บางพลี จังหวัดสมุทรปราการ ว่ามีปัญหหรือไม่อย่างไร ตลอดจนการบริการที่ดำเนินการอยู่มีความเหมาะสมและทั่วถึงหรือไม่ เพื่อนำผลที่ได้จากการศึกษาในครั้งนี้ใช้ในการวางแผนแนวทางในการปรับปรุงและพัฒนาการเรียนการสอนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นให้เหมาะสม และสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนและสังคมต่อไป

ความมุ่งหมายในการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัญหาในการเรียนของนักศึกษาวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นในวิทยาลัยสารพัดช่าง สาขาชุมชนเมืองใหม่บางพลี จังหวัดสมุทรปราการ ในด้านตัวผู้เรียน ด้านครูผู้สอน ด้านหลักสูตร และด้านสิ่งอำนวยความสะดวก
2. เพื่อเปรียบเทียบปัญหาในการเรียนของนักศึกษาวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นในวิทยาลัยสารพัดช่าง สาขาชุมชนเมืองใหม่บางพลี จังหวัดสมุทรปราการ โดยจำแนกตามเพศ อายุ จำนวนปีที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อาชีพของนักศึกษา และอาชีพของผู้ปกครอง
3. เพื่อรวบรวมความคิดเห็น และข้อเสนอแนะเพิ่มเติม เกี่ยวกับปัญหาการเรียนของ นักศึกษาวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นในวิทยาลัยสารพัดช่าง สาขาชุมชนเมืองใหม่บางพลี จังหวัดสมุทรปราการ

ความสำคัญในการวิจัย

1. ผลการวิจัย เป็นประโยชน์แก่สถานศึกษาในการปรับปรุงหลักสูตร กระบวนการเรียนการสอนให้เป็นประโยชน์แก่นักศึกษา และเพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการในสังคม
2. ผลการวิจัย เป็นประโยชน์แก่ครูผู้สอนและคณะผู้บริหารให้สามารถเข้าใจปัญหา และความต้องการของนักศึกษา จะได้สามารถแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้ตรงและถูกต้องเหมาะสมกับความเป็นจริง
3. ผลการวิจัยเป็นประโยชน์แก่นักศึกษาเองเพื่อเป็นแนวทางให้เกิดการแก้ไขหลักสูตร รวมถึงวิธีการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับบุคคลและสถานการณ์

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ศึกษาเฉพาะปัญหาการเรียนของนักศึกษาวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้น ในวิทยาลัยสารพัดช่าง สาขาชุมชนเมืองใหม่บางพลี จังหวัดสมุทรปราการ กองการศึกษาอาชีพ กรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2540 (12 พฤษภาคม - 23 กรกฎาคม 2540) ซึ่งการวิจัยในครั้งนี้ ได้ทำการศึกษาประชากรในแผนกที่มีระยะเวลาในการศึกษา 150 ชั่วโมง และทำการเปิดสอนทั้งภาคเช้าและภาคค่ำ ซึ่งประกอบด้วยประชากรใน 5 แผนก คือ แผนกอาหาร - ขนม, แผนกช่างเสื้อสตรี, แผนกเสริมสวย, แผนกช่างเสื้อชาย และแผนกตัดผมชาย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร ที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้ ได้แก่ นักศึกษาหลักสูตร วิชาชีพระยะสั้นของวิทยาลัยสารพัดช่าง สาขาชุมชนเมืองใหม่บางพลี จังหวัดสมุทรปราการ ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 (ระหว่างวันที่ 12 พฤษภาคม - 23 กรกฎาคม 2540) รวมทั้งสิ้น 352 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้ได้มาจากการสุ่มตัวอย่าง ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 100 คน

3. ตัวแปรที่ศึกษา ตัวแปรที่ศึกษาในค้างนี้แบ่งเป็น

3.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่

3.1.1 เพศ จำแนกออกเป็น

1. เพศชาย
2. เพศหญิง

3.1.2 อายุ จำแนกออกเป็น 2 ช่วง

1. อายุระหว่าง 18 - 26 ปี
2. อายุมากกว่า 26 ปีขึ้นไป

3.1.3 จำนวนปีที่จบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

1. 1 - 3 ปี
2. 4 - 6 ปี
3. มากกว่า 6 ปีขึ้นไป

3.1.4 อาชีพของนักศึกษา

1. ประกอบอาชีพส่วนตัว
2. ช่วยผู้ปกครองประกอบอาชีพ
3. ยังไม่มีอาชีพ
4. อื่นๆ (โปรดระบุ.....)

3.1.5 อาชีพของผู้ปกครอง

1. รับราชการ / รัฐวิสาหกิจ
2. เกษตรกรรม
3. ค้าขาย
4. รับจ้าง
5. อื่นๆ (โปรดระบุ.....)

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ปัญหาในการเรียนของนักศึกษา จำแนกออกเป็น 4 ด้าน คือ

- 3.2.1 ปัญหาด้านตัวผู้เรียน
- 3.2.2 ปัญหาด้านตัวผู้สอน
- 3.2.3 ปัญหาด้านหลักสูตร
- 3.2.4 ปัญหาสิ่งอำนวยความสะดวก

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ปัญหาในการเรียนของนักศึกษาวิชาชีพ หมายถึง อุปสรรค หรือความไม่สะดวกสบายต่างๆ ที่นักศึกษาวิชาชีพ ประสบในขณะที่เรียนในหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น ในวิทยาลัยสารพัดช่าง สาขาชุมชนเมืองใหม่บางพลี จังหวัดสมุทรปราการ ซึ่งจำแนกปัญหาออกเป็น 4 ด้านคือ

1.1 ปัญหาด้านตัวผู้เรียน ได้แก่ ความแตกต่างด้านสุขภาพร่างกายของผู้เรียน อาชีพ การเงิน เวลา อายุ ความสนใจ ความรับผิดชอบ และความสัมพันธ์กับเพื่อนในชั้น

1.2 ปัญหาด้านตัวผู้สอน ได้แก่ ความสัมพันธ์ และความเข้าใจในตัวนักศึกษา และความสามารถในการถ่ายทอดความรู้ ความรับผิดชอบต่อนักศึกษา และความมีมนุษยสัมพันธ์

1.3 ปัญหาด้านหลักสูตร ได้แก่ ระยะเวลา เนื้อหาวิชา จุดมุ่งหมายของหลักสูตร วัตถุประสงค์ กิจกรรมและการประเมินผล

1.4 ปัญหาสิ่งอำนวยความสะดวก ได้แก่ วัสดุอุปกรณ์การเรียนการสอน สถานที่เรียน และสิ่งแวดล้อม

2. นักศึกษาวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้น หมายถึง นักศึกษาผู้ใหญ่ที่เรียนหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้นโดยมีกำหนดระยะเวลาในการเรียน 150 ชั่วโมง เป็นหลักสูตรที่จบในตัวเองในแต่ละช่วงเวลา ซึ่งจัดโดยกองการศึกษาอาชีพ กรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ที่จัดสอนให้แก่ประชาชนทั่วไป

3. หลักสูตรระยะสั้นในวิทยาลัยสารพัดช่าง สาขาชุมชนเมืองใหม่บางพลี จังหวัดสมุทรปราการ ที่มีเวลาเรียน 150 ชั่วโมง และมีการจัดระบบการเรียนทั้งรอบเช้า และรอบค่ำ ได้แก่

- 1. แผนกอาหาร - ขนม
- 2. แผนกช่างเลื้อยสตรี
- 3. แผนกช่างเลื้อยชาย
- 4. แผนกเสริมสวย
- 5. แผนกตัดผมชาย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เพื่อความสะดวกและค้นคว้า ผู้วิจัยเสนอเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องตามลำดับดังต่อไปนี้ คือ ความเป็นมาในการจัดการศึกษาผู้ใหญ่อายวชิพในประเทศไทย, แนวคิดในการจัดการศึกษาผู้ใหญ่อายวชิพพระยะลัน, จุดมุ่งหมายและหลักสูตรวิชาชีพระยะลัน, การดำเนินงานการจัดการศึกษาผู้ใหญ่อายวชิพพระยะลัน, สภาพปัญหาการดำเนินงานการศึกษาผู้ใหญ่อายวชิพหลักสูตรวิชาชีพระยะลัน, การจัดตั้งและการทำงานของวิทยาลัยสารพัดช่างสมุทรปราการ, ทฤษฎีการเรียนรู้สำหรับผู้ใหญ่, ความต้องการทางการศึกษาผู้ใหญ่, การประเมินความต้องการทางการศึกษา, เหตุผลในการเลือกเรียนการศึกษาผู้ใหญ่อายวชิพหลักสูตรพระยะลัน, แนวคิดในการจัดการเรียนการสอนผู้ใหญ่ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ความเป็นมาในการจัดการศึกษาผู้ใหญ่อายวชิพในประเทศไทย

การจัดการเรียนการสอนวิชาชีพในประเทศไทย ได้วิวัฒนาการมาตั้งแต่สมัยที่ยังไม่มีการจัดการศึกษาแบบเป็นทางการ ในสมัยโบราณมีการเรียนวิชาชีพกันภายในครอบครัว ซึ่งถือว่าเป็นจุดเริ่มต้นที่ให้การศึกษากันชีวิตและสังคมอย่างแท้จริง แต่การศึกษาวชิพในสมัยก่อนมักอยู่ในขอบเขตจำกัด กล่าวคือ มักจะมีการถ่ายทอดความรู้ให้กับผู้ที่เป็นบุตรหลานหรือผู้ที่ใกล้ชิดเท่านั้น ต่อมาประเทศชาติได้พัฒนาเจริญมากขึ้น ความต้องการผู้ที่มีความรู้ด้านวิชาชีพมากขึ้นตามลำดับจึงมีการจัดอาชีวศึกษาอย่างเป็นระบบ เมื่อมิชชันนารีเข้ามาเผยแพร่ศาสนาในเมืองไทยในสมัยรัชกาลที่ 4 ได้เริ่มมีการจัดการศึกษาวชิพสำหรับเด็กไทยทั้งชายและหญิงขึ้น โดยได้จัดตั้งโรงเรียนการช่างสตรีขึ้นที่จังหวัดเพชรบุรี เมื่อปี พ.ศ. 2408 โดยสอนให้สตรีรู้จักการประกอบอาชีพในด้านการเย็บปักถักร้อยและวิชาเคหศาสตร์ โดยมีโรงฝึกปฏิบัติงานตามแบบโรงเรียนสตรีในตะวันตก โรงเรียนแห่งนี้นับว่าเป็นโรงเรียนสตรีแห่งแรกในประเทศไทยที่สอนให้สตรีมีความคิดริเริ่ม สามารถประกอบอาชีพด้วยตนเองได้ และนำไปสอนผู้อื่นต่อไปด้วย ในปี พ.ศ. 2414 ได้มีการนำความคิดและแบบอย่างของโรงเรียนเพชรบุรี มาตั้งเป็นโรงเรียนการช่างสำหรับเด็กหญิงในกรุงเทพฯ หลักสูตรเน้นหนักไปทางด้านวิชาชีพมากกว่าการสอนอ่าน คัด เขียน ส่วนโรงเรียนฝึกอาชีพสำหรับเด็กชายได้เริ่มที่จังหวัดลำปางเป็นแห่งแรก โดยเปิดสอนในด้านเกษตรกรรม มีการนำเครื่องจักรมาใช้ในการไถพรวน ถึงแม้ว่าการจัดตั้งโรงเรียนสอนวิชาชีพเกษตรกรรมจะไม่ประสบผลสำเร็จ แต่ความคิดริเริ่มของพวกมิชชันนารีได้ทำให้คนไทยหันมา

เอาใจใส่เรียนรู้อาชีพที่เหมาะสมกับสภาพท้องถิ่นของตน ซึ่งมีผลต่อการจัดการศึกษาอาชีพในสมัยต่อมา (กรมการศึกษานอกโรงเรียน 2527 : 24 - 25)

ในสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ได้โปรดให้จัดตั้งโรงเรียนอาชีวศึกษาซึ่งเปิดสอน พาณิชยกรรมเป็นแห่งแรก ในปี พ.ศ. 2455 ต่อมาในปี พ.ศ. 2456 กระทรวงธรรมการได้จัดตั้งโรงเรียนอาชีวศึกษาขึ้นเป็นแห่งแรก คือ โรงเรียนเพาะช่าง (กรมการศึกษานอกโรงเรียน 2527 : 32)

ในปี พ.ศ. 2483 รัฐบาลเริ่มโครงการรณรงค์เพื่อการแก้ไขการไม่รู้หนังสือของประชาชน และตระหนักถึงความสำคัญของการศึกษาทางด้านอาชีพของประชาชน จึงได้จัดการศึกษาวิชาชีพต่างๆควบคู่ไปกับการศึกษาผู้ใหญ่ชั้นอ่านออกเขียนได้

การดำเนินการจัดการศึกษาผู้ใหญ่สายอาชีพของกระทรวงศึกษาธิการในระยะแรกมีหน่วยงานที่ดำเนินการเป็นหลักอยู่สองหน่วยงาน คือ กองการศึกษาผู้ใหญ่ กรมสามัญศึกษา และกองส่งเสริมอาชีพ กรมอาชีวศึกษา โดยกองการศึกษาผู้ใหญ่ กรมสามัญศึกษาได้ดำเนินการจัดการศึกษาผู้ใหญ่เคลื่อนที่ และโรงเรียนอาชีวศึกษาผู้ใหญ่ประจำที่ ซึ่งโรงเรียนผู้ใหญ่เคลื่อนที่จัดเป็นหน่วยการสอนขนาดเล็ก เปิดสอนประมาณ 2 - 4 วิชา ได้แก่ วิชาช่างตัดเสื้อผ้าสตรี, ตัดผมชาย, ช่างเครื่องยนต์ การดำเนินงานกระจายไปทั่วประเทศ ใช้ผู้ชำนาญการเป็นผู้สอน ผู้สอนส่วนใหญ่มีฐานะเป็นลูกจ้างประจำ ส่วนโรงเรียนอาชีวศึกษาประจำที่ กรมสามัญศึกษาได้จัดอุปกรณ์ส่วนหนึ่งมอบให้กับโรงเรียนอาชีวศึกษา หรือโรงเรียนมัธยมศึกษาในส่วนภูมิภาค และจัดสรรงบประมาณเป็นค่าตอบแทนให้ครูประจำการสอนในตอนเย็น โรงเรียนผู้ใหญ่ทั้งสองประเภทนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อฝึกวิชาชีพให้กับบุคคลทั่วไป โดยเฉพาะบุคคลที่อยู่นอกระบบโรงเรียนได้ศึกษาหาความรู้ด้านวิชาชีพ เพื่อตอบสนองความต้องการของประชาชนในท้องถิ่น และช่วยแก้ปัญหาพื้นฐานในการดำเนินชีวิตและการประกอบอาชีพ

ส่วนกองส่งเสริมอาชีพ กรมอาชีวศึกษา ได้ดำเนินการจัดการอาชีวศึกษาสำหรับผู้ใหญ่ในรูปของโรงเรียนฝึกฝนอาชีพเคลื่อนที่ และ โรงเรียนสารพัดช่าง โดยโรงเรียนฝึกฝนอาชีพเคลื่อนที่จัดเป็นหน่วยเคลื่อนที่ขนาดใหญ่ เปิดสอนวิชาชีพต่างๆประมาณ 8 - 15 วิชา ประกอบด้วยวิชาชีพด้านคหกรรม, ด้านอุตสาหกรรม และด้านธุรกิจ ผู้สอนส่วนใหญ่เป็นข้าราชการซึ่งดำเนินการฝึกฝนวิชาชีพให้กับประชาชนและได้รับความสนใจจากประชาชนมาก ได้กระจายเคลื่อนที่ไปสอนในทุกภูมิภาคของประเทศ ส่วนโรงเรียนสารพัดช่างเป็นโรงเรียนที่จัดฝึกอบรมวิชาชีพให้กับประชาชน ตั้งอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร 4 แห่ง และตั้งกระจายอยู่ในจังหวัดต่างๆ เช่น จังหวัดชลบุรี, เชียงใหม่, สงขลา, อุบลราชธานี และอุดรธานี เป็นต้น โดยโรงเรียนสารพัดช่างทำหน้าที่เป็นศูนย์กลางบริการแก่โรงเรียนฝึกฝนอาชีพเคลื่อนที่ในการปฏิบัติงานภาคสนาม

นอกจากกระทรวงศึกษาธิการแล้ว ยังมีหน่วยงานอื่นที่ดำเนินการจัดการอาชีวศึกษา ผู้ใหญ่อีกหลายหน่วยงาน เช่น กองอำนวยการรักษาความปลอดภัยกลาง (กรป.กลาง), กรมแรงงาน และ สำนักงานแรงงานพัฒนาชนบท เป็นต้น จากการที่หน่วยงานต่างๆ ได้ดำเนินงานการศึกษาผู้ใหญ่ ทำให้เกิดปัญหาความซ้ำซ้อนกัน รัฐบาลจึงได้จัดตั้งคณะกรรมการประสานงานเกี่ยวกับโรงเรียนฝึกฝนอาชีพเคลื่อนที่ สังกัดกรมอาชีวศึกษา และโรงเรียนอาชีวศึกษาผู้ใหญ่ ในสังกัดของ กองการศึกษาผู้ใหญ่ คณะกรรมการดังกล่าวได้เสนอแนะให้รัฐบาลยุบกองส่งเสริมอาชีพ และให้โอนโรงเรียนฝึกฝนอาชีพเคลื่อนที่ ไปขึ้นตรงต่อการศึกษาผู้ใหญ่ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2515 เป็นต้นมา (กรมการศึกษานอกโรงเรียน 2524 : 2 - 3)

ต่อมาในวันที่ 24 มีนาคม พ.ศ. 2522 กองการศึกษาผู้ใหญ่ได้ยกฐานะขึ้นเป็น กรมการศึกษานอกโรงเรียน จึงมีการจัดตั้งศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนจังหวัดขึ้นตามจังหวัดต่างๆ และให้ยุบโรงเรียนฝึกฝนอาชีพเคลื่อนที่, โรงเรียนผู้ใหญ่เคลื่อนที่และประจำที่ เข้ามาเป็นกิจกรรมหนึ่งของศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนจังหวัด (กรมการศึกษานอกโรงเรียน 2526 : 10) ขึ้นกับฝ่ายการศึกษาสายอาชีพและกลุ่มสนใจ รวบรวมหลักเกณฑ์เกี่ยวกับงานสายอาชีพและกลุ่มสนใจ พิจารณาดำเนินการจัดตั้ง ยุบเลิก และย้ายโรงเรียนผู้ใหญ่สายอาชีพ ให้บริการด้านหลักสูตร คัดเลือกวิทยากรท้องถิ่น สืบจากกลุ่มเป้าหมาย ดำเนินการเกี่ยวกับการขออนุมัติแต่งตั้งผู้สอน และเบิกจ่ายค่าสอนของโรงเรียนผู้ใหญ่สายอาชีพและกลุ่มสนใจ รวบรวมและรายงานผลการเรียน ตลอดจนการนิเทศตรวจเยี่ยม ติดตามผลงานของโรงเรียนผู้ใหญ่สายอาชีพและกลุ่มสนใจ ซึ่งมีการแบ่งสายปฏิบัติงานในฝ่ายดังนี้ งานสารบรรณ, งานชั้นเรียนวิชาชีพ, งานฝึกฝนวิชาชีพเคลื่อนที่สู่ชนบท, งานเทคโนโลยีชนบท, งานกลุ่มสนใจ, งานแนะแนวการศึกษาสายอาชีพ และงานสื่อการสอน

แนวคิดในการจัดการศึกษาผู้ใหญ่สายอาชีพพระยาศรี

การศึกษานอกโรงเรียนสายอาชีพ เป็นกิจกรรมหนึ่งที่กรมการศึกษานอกโรงเรียนจัดบริการฝึกอบรมวิชาชีพให้แก่ประชาชนกลุ่มเป้าหมายที่ต้องการรับความรู้ทักษะวิชาชีพในสาขาต่างๆ ตามความถนัดและความต้องการ ทั้งนี้เพื่อนำไปใช้ในการประกอบอาชีพ หรือปรับปรุงอาชีพ ตลอดจนใช้ในการแก้ไขปัญหาในชีวิตประจำวัน อันจะนำไปสู่การยกระดับความเป็นอยู่ให้ดีขึ้น ซึ่งถือว่าเป็นจุดมุ่งหมายสูงสุดของการจัดกิจกรรม

แต่เดิมนั้น การจัดการสอนหรือฝึกอบรมวิชาชีพตามหลักการเดิมเน้นหนักเรื่องการผลิตกำลังคนในด้านช่างฝีมือ และฝีมือระดับปานกลางเพื่อเตรียมคนให้มีอาชีพ และให้มีโอกาสเลือกอาชีพใหม่ตามต้องการ หลักสูตรที่ใช้จัดเป็นหลักสูตรต่อเนื่อง 300 ชั่วโมงต่อหนึ่งรุ่น (ภาค

เรียน) โดยผู้เรียนทุกคนต้องเรียนครบ 300 ชั่วโมง (หรือร้อยละ 80 ของเวลาเรียน) จึงมีสิทธิได้รับการประเมินผลการเรียน

การจัดหลักสูตรแบบนี้ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติได้วิจัยพบว่า มีผู้เรียนออกกลางคันเป็นจำนวนมาก ทั้งนี้เนื่องจากสาเหตุหลายประการ เช่น หลักสูตรยาวเกินไป และ ผู้เรียนส่วนใหญ่มักมีภารกิจประจำอยู่แล้ว เป็นต้น ผู้เรียนจึงไม่สามารถหาเวลามาเรียนได้ตลอดและหลักสูตรได้กำหนดให้ผู้เรียนทุกคนต้องเรียนตั้งแต่ต้นจนจบเหมือนกันหมด ทั้งๆที่เนื้อหาในหลักสูตรบางเรื่องอาจเป็นเรื่องที่ผู้เรียนไม่สนใจจะเรียน หรือเรียนรู้อยู่บ้างแล้ว หรือผู้เรียนอาจมีทุนทรัพย์ไม่พอเพียงที่จะเรียนครั้งเดียวตลอดหลักสูตร 300 ชั่วโมง นอกจากนี้การจัดหลักสูตรที่ใช้เวลาเรียนตลอดภาคเรียน ยังเป็นหลักสูตรที่จัดบริการประชาชนได้ไม่กว้างขวาง เพราะจำนวนผู้ที่มีโอกาสเข้ารับการฝึกอบรมมีจำนวนจำกัด การที่จะรับผู้เรียนใหม่ได้ก็ต่อเมื่อจบหลักสูตร 300 ชั่วโมงแล้วเท่านั้น (กรมการศึกษานอกโรงเรียน 2526 : 74)

อย่างไรก็ดี แนวคิดใหม่ในการจัดการศึกษานอกโรงเรียนเน้นการส่งเสริมการศึกษาตลอดชีวิต โดยตระหนักว่าการศึกษาคือกระบวนการเรียนรู้ที่คนเราต้องทำต่อเนื่องกันตลอดเวลา ทั้งนี้เพื่อการปรับตัวให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา และเพื่อให้ทันต่อความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี การศึกษาด้านอาชีพมีส่วนสำคัญยิ่งต่อการพัฒนาชีวิต และการยกระดับความเป็นอยู่ให้ดีขึ้น เพื่อให้ประชาชนสามารถนำความรู้และทักษะที่ได้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อการแก้ปัญหาในชีวิตประจำวัน เพื่อช่วยส่งเสริมและปรับปรุงอาชีพเดิมหรือประกอบอาชีพใหม่ การจัดสอนวิชาชีพต้องสนองต่อความต้องการ ยึดหยุ่นสอดคล้องกับสภาพฤดูกาล ความสะดวก และความต้องการของประชาชนให้มากที่สุด (กรมการศึกษานอกโรงเรียน 2526 : 44)

จุดมุ่งหมายและหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน

กรมการศึกษานอกโรงเรียนจึงได้วางจุดมุ่งหมายและโครงสร้างหลักสูตรการศึกษาผู้ใหญ่สายอาชีพหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันไว้ดังนี้

1. จุดมุ่งหมาย การจัดการศึกษาผู้ใหญ่สายอาชีพหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันในปัจจุบันมีจุดมุ่งหมายเรียงตามลำดับความสำคัญ 3 ประการ ดังนี้

1.1 เพื่อนำความรู้และทักษะไปปรับปรุงชีวิตความเป็นอยู่ของตนให้ดีขึ้น โดยนำความรู้ที่ได้ไปประกอบอาชีพเดิมของตนให้ดีขึ้น หรือเปลี่ยนไปประกอบอาชีพอื่นตามความถนัด

ซึ่งถือเป็นวัตถุประสงค์หลักและเน้นในการจัดบริการให้เป็นไปตามความจำเป็น ความถนัด และความสนใจของผู้เรียน

1.2 เพื่อนำความรู้ไปประกอบการเองได้ หรือนำความรู้ไปใช้ทำงานรับจ้างเพื่อเลี้ยงตน ถือเป็นจุดมุ่งหมายอันดับรอง การจัดควรพิจารณาให้เป็นไปตามความต้องการของกลุ่มเป้าหมาย เน้นการให้ทักษะเพิ่มขึ้นมากกว่าวัตถุประสงค์ในข้อแรก และจัดการเรียนรู้เกี่ยวกับกลไกต่างๆ ที่เป็นองค์ประกอบในการดำเนินงานอาชีพ และสามารถอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข เช่น การจัดการตลาดและเทคนิคอื่นๆ ตลอดจนการหล่อหลอมคนให้มีคุณธรรมและ จริยธรรม

1.3 เพื่อให้ นักเรียน นักศึกษาที่ต้องการ เรียนวิชาชีพสามารถเข้าเรียนตามหลักสูตร สามารถโอนหน่วยกิตไปสมทบกับหน่วยกิตในระบบโรงเรียนที่ตนเองศึกษาอยู่ได้

2. หลักสูตร สำหรับหลักสูตรการศึกษาผู้ใหญ่สายอาชีพหลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้นก็ได้พัฒนามาโดยตลอด เพื่อให้ผู้เรียนได้นำความรู้ไปประกอบอาชีพ หรือนำไปใช้แก้ปัญหาในชีวิตประจำวัน และเพื่อให้ผู้เรียนสายสามัญทั้งในระบบและนอกระบบโรงเรียนได้มีโอกาสศึกษาให้มีความรู้ ทักษะ และเจตคติที่ดีต่อวิชาชีพ ตลอดจนสามารถโอนหน่วยกิตเข้าสมทบกับหน่วยกิตตามโปรแกรมการเรียนทางสายสามัญได้ ปัจจุบันกระทรวงศึกษาธิการได้อนุมัติให้ใช้หลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้น พ.ศ. 2525 ซึ่งกรมการศึกษานอกโรงเรียนได้พัฒนาจากหลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้น พ.ศ. 2520 รวมทั้งสิ้น 12 วิชา สำหรับใช้ในโรงเรียนผู้ใหญ่เคลื่อนที่ โรงเรียนประจำที่ โรงเรียนฝึกฝนอาชีพเคลื่อนที่ และศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนจังหวัด นอกจากนี้ยังถือเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรวิชาเลือกในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย และโรงเรียนผู้ใหญ่แบบเบ็ดเสร็จระดับที่ 3 - 4 ด้วย

หลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้นของกรมการศึกษานอกโรงเรียน พ.ศ. 2525 ได้จัดแบ่งออกเป็น 3 ประเภทวิชา คือ

2.1 ประเภทวิชาคหกรรม ได้แก่ วิชาช่างตัดเสื้อสตรี, วิชาช่างตัดเสื้อชาย, วิชาอาหารและขนม และวิชาช่างตัดผมและเสริมสวย

2.2 ประเภทวิชาพาณิชยกรรม ได้แก่ วิชาบัญชี, วิชาพิมพ์ดีดภาษาไทย, วิชาพิมพ์ดีดภาษาอังกฤษ และวิชาจัดการธุรกิจ

2.3 ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม ได้แก่ วิชาช่างยนต์, วิชาช่างวิทยุ, วิชาช่างไฟฟ้า และ วิชาช่างเชื่อมโลหะ

เพื่อให้เกิดความคล่องตัวและยืดหยุ่นเป็นไปตามความต้องการของท้องถิ่น สถานศึกษาสามารถเป็นผู้กำหนดหลักสูตรขึ้นนอกเหนือจากวิชาที่กระทรวงอนุมัติไว้แล้ว สำหรับสถานศึกษา

ในส่วนภูมิภาค ให้ศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนภาคเป็นผู้พิจารณาอนุมัติหลักสูตร และสำหรับสถานศึกษาในส่วนกลางให้กรมการศึกษานอกโรงเรียนอนุมัติหลักสูตร

การดำเนินงานการจัดการศึกษาผู้ใหญ่สายอาชีพระยะสั้น

สำหรับการดำเนินการจัดการศึกษาผู้ใหญ่สายอาชีพ หลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น จะกล่าวถึงกลุ่มเป้าหมาย, หลักเกณฑ์การใช้หลักสูตร, กระบวนการเรียนการสอน, การวัดผล และการประเมินผล ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1. กลุ่มเป้าหมาย สำหรับกลุ่มเป้าหมายการดำเนินการจัดการศึกษาผู้ใหญ่สายอาชีพหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น ทั้งในเมืองและในชนบท แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือ กลุ่มเป้าหมายในอาชีพ และกลุ่มเป้าหมายที่จำแนกตามสภาพปัญหา กลุ่มเป้าหมายในอาชีพหมายถึงกลุ่มเป้าหมายที่ยึดถืออาชีพเพื่อการประกอบอาชีพได้มาซึ่งรายได้ หรือเพื่อการประหยัดเป็นหลัก ซึ่งได้แก่กลุ่มเป้าหมายที่มาเรียนวิชาชีพเพื่อนำความรู้ไปใช้ในการปรับปรุงชีวิตความเป็นอยู่ กลุ่มเป้าหมายที่มาเรียนวิชาชีพเพื่อนำไปประกอบอาชีพด้วยตนเอง และกลุ่มเป้าหมายที่มาเรียนวิชาชีพเพื่อไปรับจ้างหรือขายแรงงาน

ส่วนกลุ่มเป้าหมายที่จำแนกตามสภาพปัญหา หมายถึง กลุ่มเป้าหมายที่มีปัญหาโดยเฉพาะ ได้แก่ กลุ่มผู้อพยพ, กลุ่มคนในโรงงาน และกลุ่มคนในชุมชนแออัด เป็นต้น

2. หลักเกณฑ์การใช้หลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น สำหรับหลักเกณฑ์การใช้หลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น กรมการศึกษานอกโรงเรียนได้เสนอแนะแนวทางไว้ดังนี้

2.1 การแบ่งเวลาเรียน ระยะเวลาเรียน หรือฝึกอบรมตามหลักสูตรให้เป็นไปตามเนื้อหา รายวิชาของหลักสูตรนั้นๆ การแบ่งเวลาเรียนให้ถือตามลักษณะเนื้อหาวิชาในหลักสูตร

2.2 จำนวนเวลาเรียน นักศึกษาจะต้องมีเวลาเรียนตามที่ระบุไว้ในหลักสูตรรายวิชานั้นๆ จึงจะมีสิทธิได้รับใบแสดงผลการศึกษาและใบสำคัญ

2.3 หน่วยกิต วิชาที่จัดไว้ในหลักสูตรนี้ เป็นวิชาที่มีทั้งทฤษฎี และภาคปฏิบัติรวมกันอยู่ การกำหนดหน่วยกิตของรายวิชาจึงให้ถือหลักเกณฑ์ดังนี้คือ วิชาที่มีค่า 1 หน่วยกิต หมายถึง วิชาชีพที่ใช้เวลาเรียนรวมกันไม่น้อยกว่า 30 ชั่วโมง โดยจะเป็นรายวิชาเดียวหรือหลายรายวิชา หรือหลายวิชารวมกันก็ได้

2.4 การแก้ไขเปลี่ยนแปลงหลักสูตร ให้อธิบดีกรมวิชาการมีอำนาจในการสั่งยกเลิกเพิ่มเติม หรือเปลี่ยนแปลงรายวิชาและเนื้อหาตามความเหมาะสม

2.5 คุณสมบัติของผู้เข้าเรียน ผู้เข้าเรียนทุกคนจะต้องผ่านการทดสอบหรือการคัดเลือกของโรงเรียนตามเกณฑ์ที่กำหนด

2.6 การโอนหน่วยกิต ผู้เข้าเรียนที่มีความประสงค์จะขอโอนหน่วยกิตเข้าสมทบกับหน่วยกิตในระบบโรงเรียน หรือการศึกษานอกโรงเรียนแบบเบ็ดเสร็จ ระดับที่ 3 - 4 จะทำได้เมื่อผู้บริหารโรงเรียนยินยอมที่จะรับโอน

3. กระบวนการเรียนการสอน ในกระบวนการเรียนการสอน ครูเป็นผู้พิจารณาเนื้อหาว่า ควรจะสอนด้านทฤษฎีและด้านปฏิบัติอย่างละกี่เปอร์เซ็นต์ โดยเอาผู้เรียนเป็นศูนย์กลางซึ่งควรดำเนินการดังนี้

3.1 การชี้แจงสนทนา เนื้อหาสาระต่างๆ ที่ผู้เรียนจำเป็นต้องทำความเข้าใจวัตถุประสงค์ของการเรียนการสอนอย่างชัดเจนก่อน

3.2 การสาธิต เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจขั้นตอนการปฏิบัติงานเกี่ยวกับการใช้เครื่องมือ ขั้นตอนการทำงาน ฯลฯ โดยผู้สอนทำการสาธิตและให้ผู้เรียนทดลองทำตาม

3.3 การปฏิบัติจริง ผู้เรียนทำงานตามที่ได้รับมอบหมาย เพื่อให้เกิดทักษะและความชำนาญ ตลอดจนมีความเชื่อมั่นในตัวเองมากยิ่งขึ้น

3.4 ค้นคว้าเพิ่มเติมด้วยตนเอง เพื่อให้มีความรู้ในเรื่องที่เกี่ยวข้อง ให้แตกฉานยิ่งขึ้น

3.5 สอดแทรกคุณธรรม จริยธรรม และสิ่งอื่นๆ ที่เห็นว่าจะเป็นทางแห่งการสร้างคนให้มีคุณภาพ เพื่อสร้างงานที่มีคุณภาพในอนาคต

4. การวัดและการประเมินผล การเรียนการสอนวิชาชีพพระยะสัน โดยทั่วไปเน้นหนักให้ผู้เรียนหรือผู้เข้ารับการอบรมได้รับการฝึกปฏิบัติให้มีทักษะพอที่จะนำไปใช้แก้ปัญหาในชีวิตประจำวัน หรือใช้ในการประกอบอาชีพได้ โดยที่การเรียนการสอนวิชาชีพมีลักษณะดังกล่าว การวัดและการประเมินผลการเรียนจึงควรจัดให้สอดคล้องกัน กล่าวคือ ในการวัดผลควรให้น้ำหนักทางภาคปฏิบัติมากกว่าทางทฤษฎี อาจจะให้ประมาณ 80 - 100 % และน้ำหนักทางภาคปฏิบัติ อาจจะให้ประมาณ 0 - 20 % ทั้งนี้อยู่ในดุลยพินิจของครูผู้สอนว่าควรจะให้อัตราส่วนของน้ำหนักในการวัดผลภาคปฏิบัติ และภาคทฤษฎีเป็นเท่าไร โดยพิจารณาจากเนื้อหาวิชาในแต่ละงาน (รายวิชาย่อย)

หลักการวัดผลและประเมินผล โดยที่ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วย " การประเมินผลการเรียนหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน พ.ศ. 2522 " ได้กำหนดให้ประเมินผลการเรียนจากการวัดผลระหว่างเรียน และเมื่อเรียนจบแต่ละรายวิชาการประเมินผลอาจใช้การทดสอบหรือการสังเกต

หรือวิธีอื่นใดทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ โดยให้ครอบคลุมเนื้อหาและจุดมุ่งหมายของรายวิชานั้นๆ

เนื้อหาในแต่ละรายวิชา ครูผู้สอนอาจแบ่งออกเป็นรายวิชา หรือเป็นงานให้ผู้เรียนเรียนรู้ปฏิบัติ ในการประเมินผล จึงควรประเมินผลในระหว่างการเรียนแต่ละรายวิชาย่อยหรือการปฏิบัติงานแต่ละงานตั้งแต่ต้นจนจบ ถือว่าเป็นผลการเรียนของรายวิชาย่อยหรืองานนั้น เมื่อสิ้นสุดการเรียนของรายวิชาใดแล้วให้นำผลการเรียนของทุกรายวิชาย่อยหรือทุกงานในรายวิชานั้นมาประเมินเป็นผลการเรียน

วิธีการวัดผลประเมินผลการปฏิบัติงานแต่ละงาน (รายวิชาย่อย) โดยเมื่อครูผู้สอนพิจารณาเนื้อหาในแต่ละงานว่าควรจัดสอนและวัดผลเน้นหนักทางภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติเป็นร้อยละเท่าไร อาจวัดผลโดยวิธีสังเกตการปฏิบัติงาน การทดสอบหรือการดูผลงานตั้งแต่เริ่มปฏิบัติจนสิ้นสุด และให้ผลการเรียนออกมาเป็นคะแนน แล้วจึงนำคะแนนของการวัดผลทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติของงานนั้นมารวมกัน ได้เท่าไรนำผลรวมที่ได้มาปรับเป็นระดับคะแนนตามเกณฑ์ ดังนี้

90 - 100	เท่ากับผลการเรียน	ดีมาก	ระดับคะแนน	4
75 - 89	เท่ากับผลการเรียน	ดี	ระดับคะแนน	3
60 - 74	เท่ากับผลการเรียน	ค่อนข้างดี	ระดับคะแนน	2
50 - 59	เท่ากับผลการเรียน	ผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำ	ระดับคะแนน	1
0 - 49	เท่ากับผลการเรียน	ต่ำกว่าเกณฑ์	ระดับคะแนน	0

วิธีการประเมินผลการเรียนเป็นรายวิชา โดยที่การจัดสอนในแต่ละรายวิชาแบ่งออกเป็นรายวิชาย่อยหรืองาน ในแต่ละรายวิชาอาจประกอบด้วยงานหลายงาน เมื่อสิ้นสุดการเรียนในแต่ละรายวิชาให้ประเมินผล โดยนำผลการเรียนหรือผลการปฏิบัติงานของทุกงานในรายวิชานั้นๆ มารวมกัน ได้เท่าไรแล้วหารด้วยจำนวนงาน นำผลลัพธ์มาปรับระดับเป็นคะแนนอีกครั้งหนึ่งโดยใช้เกณฑ์ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	3.50 – 4.00	เท่ากับ	4
	2.50 – 3.49	เท่ากับ	3
	1.50 – 2.49	เท่ากับ	2
	0.50 – 1.49	เท่ากับ	1
	0.00 – 0.49	เท่ากับ	0

การคำนวณหน่วยกิต ให้ใช้หลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในหลักสูตร คือวิชาที่มีค่าหนึ่งหน่วยกิต หมายถึงวิชาที่ใช้เวลาเรียนรวมกันไม่น้อยกว่า 30 ชั่วโมง ในการคิดคำนวณหน่วยกิต ให้นำจำนวนชั่วโมงเรียนของแต่ละรายวิชามารวมกันแล้วหารด้วย 30 ผลลัพธ์คือจำนวนหน่วยกิต

สภาพปัญหาการดำเนินงานการฝึกวิชาชีพพระยะสัน

จากการประเมินผลการดำเนินงานการศึกษาผู้ใหญ่อายวชิพหลักสูตรวิชาชีพระยะสัน ของศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนจังหวัดทั่วประเทศ ปรากฏว่ามีปัญหาที่เป็นอุปสรรคในการดำเนินงานการฝึกวิชาชีพพระยะสันดังนี้ คือ

1. ปัญหาการขาดข้อมูลอย่างเป็นระบบ เพื่อการวางแผนให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาด
2. ปัญหาการเงินงบประมาณจากส่วนกลางสู่ท้องถิ่นทำได้ล่าช้า ทำให้เกิดความไม่คล่องตัวของการฝึก
3. ปัญหาการขาดการประสานงานกับหน่วยงานอื่นๆ ที่จะช่วยด้านการประหยัดในการใช้ทรัพยากร
4. ปัญหาหลักสูตรบางหลักสูตรล้าสมัย บางหลักสูตรระยะเวลาสั้นมากเกินไปทำให้การฝึกไม่ได้ผลเท่าที่ควร ผู้ที่สำเร็จจากการฝึกวิชาชีพขาดคุณภาพโดยเฉพาะผู้ที่มีพื้นฐานน้อย
5. ปัญหาคุณภาพครูผู้ฝึก บางแห่งขาดแคลน บางแห่งมีครูฝึกแต่เป็นครูที่ขาดประสบการณ์ทำให้มีปัญหาในการถ่ายทอด
6. ปัญหาการออกกลางคันของนักศึกษาชั้นสูง
7. ปัญหางบประมาณมีน้อยทำให้การฝึกล้าสมัยไม่ทันต่อความเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีใหม่ๆ
8. ปัญหาผู้เข้าฝึกวิชาชีพไม่ได้ตั้งใจเอาไปใช้ให้เกิดประโยชน์
9. ปัญหาการตลาดสำหรับผลผลิตของผู้ที่ได้รับการฝึกอาชีพ
10. ปัญหาขาดแคลนเงินทุนสำหรับผู้ที่มีความประสงค์จะมีกิจการของตนเอง
11. ปัญหาทุกระเบียบต่างๆ ซึ่งมีมากมายซับซ้อนจนไม่เกื้อกูลการทำงานและกลายเป็นอุปสรรคต่อการดำเนินงาน

การจัดตั้งและการทำงานของวิทยาลัยสารพัดช่างสมุทรปราการ

วิทยาลัยสารพัดช่างสมุทรปราการ สังกัดกรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ได้จัดตั้งเป็น โรงเรียนสารพัดช่างสมุทรปราการก่อนเมื่อ 1 ตุลาคม 2520 เมื่อปีการศึกษา 2532 ได้

รับการคัดเลือกเป็นสถานศึกษาดีเด่นของกรมอาชีวศึกษา และเมื่อ 7 มิถุนายน 2532 ได้เปลี่ยนชื่อเป็นวิทยาลัยสารพัดช่างสมุทรปราการ แล้วปีการศึกษา 2535 ได้รับการคัดเลือกเป็นสถานศึกษาเพื่อรับรางวัลพระราชทาน มีสาขา 2 แห่ง คือ

1. สาขาราชประชาสมาสัย จัดตั้งเมื่อ 1 ตุลาคม 2528
2. สาขาชุมชนเมืองใหม่บางพลี จัดตั้งเมื่อ 1 พฤษภาคม 2530

การจัดการเรียนการสอน

การจัดการเรียนการสอนมี 3 หลักสูตร คือ

1. หลักสูตรวิชาชีพพระยะลัน

สอนวันละ 3 ชั่วโมง วันละ 3 รอบ

รอบเช้า 9.00 - 12.00 น.

รอบบ่าย 13.00 - 16.00 น.

รอบค่ำ 17.00 - 20.00 น.

เปิดสอนหลายวิชาชีพตามความต้องการของท้องถิ่นและตลาดแรงงาน โดยเปิดโอกาสให้เยาวชนและประชาชนไม่จำกัดความรู้ เพศและวัย ได้มีโอกาสศึกษาเล่าเรียนวิชาชีพใช้เวลาเรียน 15 - 225 ชั่วโมง

2. หลักสูตรประกาศนียบัตรช่างฝีมือ

เป็นหลักสูตรวิชาชีพใช้เวลาเรียน 1 ปีการศึกษา หรือ 1350 ชั่วโมง โดยรับผู้จบการศึกษามัธยมศึกษา มี 6 สาขาวิชา คือ

2.1 ช่างอิเล็กทรอนิกส์

2.2 ช่างไฟฟ้า

2.3 ช่างยนต์

2.4 ช่างเชื่อมโลหะ

2.5 ช่างกลโรงงาน

2.6 บัญชี - พิมพ์ดีด

3. หลักสูตรการงานพื้นฐานอาชีพ

จัดการเรียนการสอนวิชาการงานพื้นฐานอาชีพให้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษา

สำหรับกรณีในการศึกษาคั้งนี้จะกล่าวเฉพาะหลักสูตรวิชาชีพพระยะลันที่เปิดสอนที่วิทยาลัยสารพัดช่าง สาขาชุมชนเมืองใหม่บางพลี โดยมีแผนกวิชาที่เปิดสอนทั้งสิ้น 9 แผนก คือ

1. แผนกคอมพิวเตอร์ (150 ชั่วโมง)

วิชาคอมพิวเตอร์กับงานสำนักงาน

วิชาการใช้โปรแกรมสำเร็จรูปโลตัส 1-2-3

วิชาการใช้โปรแกรมสำเร็จรูปดีเบสทรีพาส

2. แผนกช่างไฟฟ้า (150 ชั่วโมง)

การซ่อมอุปกรณ์เครื่องใช้ไฟฟ้า

การเดินสายไฟภายในอาคาร

3. แผนกช่างยนต์ (450 ชั่วโมง) * รับวุฒิ มัธยมศึกษาปีที่ 3

การซ่อมตัวถังรถยนต์

การซ่อมเครื่องยนต์

4. แผนกตัดผมชาย (150 ชั่วโมง)

วิชาช่างตัดผมชาย ผมทรงต่างๆ

เทศบัญญัติควบคุมร้านตัดผม

5. แผนกเสริมสวย (150 ชั่วโมง)

การทำเล็บ การสระผม การชอยผม

การตกแต่งทรงผม การเชีผม การโกรกผม

การตัดผม การแต่งหน้า

6. แผนกอาหาร - ขนม (150 ชั่วโมง)

อาหารไทย อาหารหวาน อาหารคาว

อาหารว่าง อาหารนานาชาติ การแต่งหน้าเค้ก

7. แผนกช่างเลื้อชาย (150 ชั่วโมง)

ออกแบบและตัดเลื้อ กางเกง สำหรับผู้ชาย

8. แผนกช่างเลื้อสตรี (150 ชั่วโมง)

ออกแบบ สร้างแบบ และตัดเลื้อสตรี

9. แผนกพิมพ์ดีด (150 ชั่วโมง)

การฝึกทักษะพิมพ์ดีดภาษาไทย - ภาษาอังกฤษ

การพิมพ์จดหมายธุรกิจไทย - อังกฤษ

การพิมพ์หนังสือ เอกสารต่างๆ

ในการศึกษารั้วนี้เลือกกลุ่มตัวอย่างเฉพาะแผนกตัดผมชาย, แผนกเสริมสวย, แผนกอาหาร - ขนม, แผนกช่างเลื้อชาย และแผนกช่างเลื้อสตรีที่มีระยะเวลาในการเรียน 150 ชั่วโมง และมีนักศึกษาเรียนทั้งภาคเช้าและภาคค่ำ

ทฤษฎีการเรียนรู้สำหรับผู้ใหญ่

ทฤษฎีการเรียนรู้ที่นำมาประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมสำหรับผู้ใหญ่นั้น ได้มีการค้นคว้าและพัฒนาจากแนวความคิดของทอร์นไดค์ (Thorndike) (วิจิตร ศรีธำณ, 2523 : 130 - 131) ได้นำมากล่าวอ้างโดยสรุปทฤษฎีการเรียนรู้ของทอร์นไดค์ จากผลการทดลองได้ 3 กฎ ดังนี้คือ

1. กฎแห่งความพร้อม (Law of readiness) กล่าวไว้ว่า เมื่ออินทรีย์พร้อมที่จะเรียนรู้และได้เรียนก็จะเกิดความพอใจ และหากอินทรีย์ไม่พร้อมที่จะเรียนและถูกบังคับให้เรียนจะเกิดความรำคาญใจ

2. กฎแห่งผล (Law of effect) กล่าวไว้ว่า ผลแห่งปฏิกิริยาตอบสนองใดที่เป็นที่พอใจอินทรีย์ย่อมกระทำให้ปฏิกิริยานั้นซ้ำ และผลของปฏิกิริยาใดที่ไม่เป็นที่พอใจ บุคคลจะหลีกเลี่ยงไม่ทำปฏิกิริยานั้นซ้ำอีก

3. กฎแห่งการฝึกหัด (Law of exercise) กล่าวไว้ว่า พฤติกรรมใดที่มีโอกาสกระทำซ้ำบ่อยๆและมีการปรับปรุงเสมอ ย่อมก่อให้เกิดความคล่องแคล่ว ชำนาญ แต่สิ่งใดที่ถูกทอดทิ้งไปนานย่อมกระทำไม่ได้ดีเหมือนเดิม หรืออาจจะทำให้เกิดการลืมได้

จากทฤษฎีการเรียนรู้ของทอร์นไดค์ แสดงให้เห็นว่า

1. ในการเรียนรู้ หรือการแก้ปัญหาของคนนั้น เป็นการลองถูกและจะหาวิธีที่ดีที่สุดจากหลายวิธีมาแล้ว

2. เจตคติ หรือความเชื่อจะเป็นเครื่องช่วยยั้งจุดมุ่งหมายว่าทำอะไรจึงจะพอใจ หรือไม่พอใจ

3. พฤติกรรมการเรียนรู้ของคนเราจะเรียนรู้ได้ง่ายและรวดเร็วขึ้น ถ้ามองเห็นว่าปัญหาใหม่ไม่แตกต่างจากปัญหาที่เคยประสบมาแล้ว หรือสัมพันธ์เกี่ยวข้องกันแล้วการตอบสนองนั้นมักจะคล้ายคลึงกัน หรือบางทีก็มีพฤติกรรมอย่างเดียวกัน (วิจิตร ศรีธำณ, 2523 : 132)

การเรียนรู้ของผู้ใหญ่ โนลล์ (สุวัฒน์ วัฒนวงศ์, 2538 : 138 - 139 ; อ้างอิงมาจาก Knowles, 1978) ได้ศึกษาค้นคว้าจากผลงานของลินเดอร์แมน และได้สรุปเป็นพื้นฐานการเรียนรู้สำหรับผู้ใหญ่มัยใหม่ ว่ามีสาระสำคัญดังนี้

1. ความต้องการและความสนใจ (needs and interests) ผู้ใหญ่จะถูกชักจูงให้เกิดการเรียนรู้ได้ดี หากตรงกับความต้องการและความสนใจของเขา

2. สถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตผู้ใหญ่ (life situation) การเรียนรู้ของผู้ใหญ่จะได้ผลดีถ้าหากถือเอาตัวผู้ใหญ่เป็นศูนย์กลางในการเรียนการสอน ดังนั้น ในการจัดหน่วยการเรียนรู้ที่เหมาะสมเพื่อการเรียนรู้ของผู้ใหญ่ จึงควรยึดถือสถานการณ์ต่างๆที่เกี่ยวข้องกับผู้ใหญ่เป็นสำคัญ มิใช่เนื้อหาวิชาทั้งหมด

3. การวิเคราะห์ประสบการณ์ (analysis of experience) คือการที่ผู้สอนพยายามวิเคราะห์ประสบการณ์ของผู้ใหญ่แต่ละคนอย่างละเอียดอ่อน มีส่วนใดพอที่จะนำมาใช้ในการเรียนการสอนได้บ้าง และหาทางนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อไป

4. ผู้ใหญ่ต้องการเป็นผู้นำตนเอง (self directing) ความต้องการที่อยู่ในส่วนลึกของผู้ใหญ่ คือการมีความรู้สึกต้องการที่จะสามารถนำตนเองได้ เพราะฉะนั้นครูจึงควรมีบทบาทเป็นผู้ร่วมอยู่ในกระบวนการสืบหา หรือค้นหาคำตอบร่วมกันกับผู้เรียน ไม่ควรเป็นผู้สื่อความรู้แก่ผู้เรียนและคอยทำหน้าที่ประเมินผลว่าเขาคล้อยตามหรือไม่เพียงใด

5. ความแตกต่างระหว่างบุคคล (individual difference) ความแตกต่างระหว่างบุคคลจะมีเพิ่มมากขึ้นในแต่ละบุคคลเมื่อมีอายุมากขึ้น ดังนั้นในการสอนผู้ใหญ่จะต้องคำนึงถึงรูปแบบของการเรียนการสอน

ความต้องการทางการศึกษาผู้ใหญ่

ในทางการศึกษาผู้ใหญ่ ได้มีผู้ทฤษฎีเกี่ยวกับความต้องการมาประยุกต์ใช้กันอย่างกว้างขวาง เช่น มัลคอล์ม เอส โนลส์ (Knowles. 1971 : 23 - 25) ได้นำเอาแนวความคิดของมาสโลว์ และ สูลมาชยายแนวความคิดต่อเนื่องเพื่อนำประโยชน์มาใช้ในการจัดการศึกษาผู้ใหญ่ โดยแบ่งประเภทความต้องการออกเป็น 2 ประเภทคือ

1. ความต้องการขั้นพื้นฐานของมนุษย์เชิงชีววิทยาและจิตวิทยา (Basic human needs) ซึ่งเป็นการยอมรับแนวคิดของมาสโลว์เกี่ยวกับลำดับขั้นความต้องการของมนุษย์ โดยแบ่งออกเป็น

1.1 ความต้องการทางกายภาพ (Physical needs) เป็นความต้องการที่สังเกตเห็นได้ง่าย เพราะเป็นความต้องการทางด้านร่างกาย ในแง่ของการศึกษาผู้ใหญ่ความต้องการทางด้านนี้ ได้แก่ การเห็น, การได้ยิน, ความสะดวกสบาย, การพักผ่อน ดังนั้นการจัดสภาพทางการเรียนรู้ให้แก่ผู้ใหญ่ ถ้าครูเขียนตัวอักษรเล็กเกินไป เสียงครูต่ำเกินไป เก้าอี้นั่งไม่สบาย หรือใช้เวลาในการสอนนานเกินไป สาเหตุเหล่านี้จะทำให้ผู้ใหญ่รู้สึกไม่สะดวกสบายทางร่างกาย และในที่สุดอาจไม่สนใจต่อการเรียนรู้

1.2 ความต้องการในด้านความเจริญเติบโตทางอารมณ์ (Growth need) นักจิตวิทยามีความเห็นว่าการเจริญเติบโต เป็นความต้องการพื้นฐานที่สำคัญ ความเจริญเติบโต (Growth) ของวัยเด็ก คือ การพัฒนาการเจริญเติบโต ส่วนในวัยผู้ใหญ่ ความเจริญเติบโต เน้นทางด้านความรู้ ความเข้าใจ ทักษะ ทศนคติ ความสนใจ และความซาบซึ้ง ดังนั้น ในการจัดสภาพการเรียนการสอนให้กับผู้ใหญ่ จึงต้องเน้นความเจริญเติบโตดังกล่าว

1.3 ความต้องการด้านความมั่นคงปลอดภัย (Needs for security) เพราะลักษณะตามของมนุษย์ต้องการความปลอดภัย และต้องการป้องกันตนเอง แรงผลักดันในด้านนี้ทำให้มนุษย์มีความระมัดระวังในสถานที่ใหม่ โดยเฉพาะในทางจิตวิทยาด้วยแล้วจะหมายความว่าความรวมถึงความระมัดระวังที่จะไม่ให้ใครมาชมชู้ภาพพจน์ที่มีต่อตัวเราเอง ด้วยเหตุนี้ ผู้ใหญ่จึงชอบความเคยชิน สิ่งที่เคยทำมาเป็นประจำ บางคนเมื่อรู้สึกว่าจะถูกชมชู้ในสถานการณ์ต่างๆ จะมีปฏิกิริยาไม่เหมือนกัน บางคนจะถอนตัวเองจากกิจกรรมไม่ยอมเข้าไปมีส่วนร่วม จนกว่าตัวเองจะมีความรู้สึกว่ามันคงปลอดภัย แต่บางคนจะมีปฏิกิริยาในทางตรงกันข้าม เช่น พยายามจะเข้าควบคุมผู้อื่น หรือชมชู้แสดงอำนาจ เป็นต้น

1.4 ความต้องการได้รับประสบการณ์ใหม่ๆ (needs for new experience) เมื่อคนเราแสวงหาความมั่นคงปลอดภัยให้กับชีวิต ต้องการความรัก ความชื่นชอบ หากรู้สึกว่าไม่ได้รับการตอบสนองในข้อนี้ จะมีการแสดงออกที่รุนแรงมาก อาจจะเป็นความแข็งกระด้าง รุกรานหาเรื่องผู้อื่น หรืออาจจะเป็นการถอนตัวเก็บตัวไม่ยุ่งกับผู้อื่น แต่สำหรับบางคนก็ยึดถือสายกลางคือ เฉยๆ ไม่แสดงออกอะไรมากนัก การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ของผู้ใหญ่จึงควรเน้นในรูปแบบการจัดกิจกรรมกลุ่ม เช่น การอภิปราย สัมมนา การแสดงบทบาทสมมติ และการแบ่งกลุ่มย่อย เป็นต้น ทั้งนี้เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้ใหญ่ได้มีโอกาสแสวงหาเพื่อน และรู้จักทำงานเป็นกลุ่มเพื่อแลกเปลี่ยนประสบการณ์ และปรับปรุงความสามารถของตนเองให้เป็นที่ยอมรับหรือชื่นชอบของเพื่อนร่วมงาน

1.5 ความต้องการได้รับการยอมรับ (needs for recognition) ทุกคนต้องการได้รับการนับถือจากผู้อื่น และรู้สึกว่าตนเองมีคุณค่า ด้วยเหตุนี้จึงทำให้เกิดแรงกระตุ้นที่จะแสวงหาสถานภาพในกลุ่มสังคม ชุมชน และสถาบัน ผู้สอนนักศึกษาผู้ใหญ่จะต้องเข้าใจจิตวิทยาผู้ใหญ่ ในขณะที่เดียวกันก็พยายามสร้างบรรยากาศของมิตรภาพ และความอบอุ่นให้เกิดขึ้นกับนักศึกษาทุกคน เมื่อผู้ใหญ่รู้สึกว่าตนได้รับการยอมรับเขาจะมีกำลังใจในการพัฒนาการเรียนรู้ต่อไป ดังนั้นความต้องการขั้นพื้นฐานที่กล่าวมาข้างต้น เป็นความต้องการโดยทั่วไปของมนุษย์อย่างกว้างขวาง และเป็นความต้องการทางด้านจิตวิทยาและชีววิทยา แต่ความต้องการดังกล่าวมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับความต้องการเชิงการศึกษาอยู่มาก ดังตัวอย่างเรื่อง ความต้องการที่จะได้รับความปลอดภัย, ความไม่ต้องการเสียหน้าต่อหน้าผู้อื่น

2. ความต้องการทางการศึกษา .(educational need) สำหรับความต้องการทางการศึกษานั้น โนลส์ ได้ประยุกต์แนวความคิดของ อูล มาใช้โดยให้ความหมายของความต้องการทางการศึกษาว่า เป็นสิ่งซึ่งบุคคลควรจะได้เรียนเพื่อตัวเขาเอง เพื่อให้สถาบันหรือองค์การของเขาดีขึ้น หรือเพื่อให้สังคมของเขาดีขึ้น ความต้องการชนิดนี้เป็นช่องว่างระหว่างระดับสมรรถนะ (Level of competencies) ของบุคคลในปัจจุบันกับระดับสมรรถนะที่สูงกว่าเพื่อที่จะ

ให้บุคคลสามารถกระทำการได้ประสบผลสำเร็จ ช่องว่างนี้อาจกำหนดโดยบุคคลเอง โดยสถาบัน หรือองค์การของบุคคล หรือโดยสังคมของบุคคลนั้น โดยสรุปความต้องการทางการศึกษาว่าเป็น ความแตกต่างระหว่างสภาพที่บุคคล (หรือองค์การ หรือสังคมของบุคคล) ประสงค์จะให้ตัวเขาเองเป็นสภาพที่ตัวเขาเองเป็นจริงอยู่ในปัจจุบัน ความต้องการเชิงการศึกษานี้ ถ้าหากบุคคลแต่ละคนมีความสามารถที่จะวิเคราะห์แยกแยะให้เฉพาะเจาะจง แล้วทำความเข้าใจให้แก่ตนเอง ได้แล้ว เขายังมีแรงกระตุ้นที่จะเรียนรู้ และถ้าหากความต้องการของบุคคล องค์การและสังคม สอดคล้องกัน การเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพจะเกิดขึ้น

ส่วนแนวความคิดเกี่ยวกับ ความต้องการทางการศึกษาของ เอ็ดเวิร์ด เฮช ซีส์สันส์ (Scissons. 1982 :20) นั้น ได้ให้ความหมายความต้องการทางการศึกษาว่า ความต้องการทางการศึกษาเป็นผลของความสัมพันธ์ร่วมกันระหว่างองค์ประกอบของความต้องการ (need component)

3. องค์ประกอบ คือ ความสามารถ (Competence) ซึ่งเป็นระดับความสามารถของบุคคลที่จะกระทำเพื่อให้เกิดทักษะบางอย่าง ความสอดคล้อง (relevance) เป็นระดับความสามารถที่จะกระทำเพื่อให้ทักษะที่บุคคลคาดว่าจะเหมาะสมในการปฏิบัติหน้าที่ให้มีประสิทธิผล และการจูงใจ (motivation) เป็นระดับความตั้งใจของบุคคลที่จะปรับปรุงระดับความสามารถของตนเอง เพื่อเพิ่มพูนทักษะที่จำเป็นในการปฏิบัติหน้าที่

เมื่อได้ศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับองค์ประกอบของความต้องการจากแนวความคิดของบุคคลต่างๆ พอสรุปได้ว่า ความต้องการเป็นสภาวะทางชีว-จิตวิทยา (Bio-psychological state) ที่จะนำบุคคลไปสู่ความสุข ความพึงพอใจ โดยบุคคลพยายามที่จะหลีกเลี่ยงให้พ้นภาวะที่ไม่มีความสุข ไม่มีความพึงพอใจ ดังนั้นความต้องการตามนัยนี้สามารถแบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ ความต้องการขั้นพื้นฐานของมนุษย์ ซึ่งได้แก่ ความต้องการทางกายภาพ ความต้องการการเจริญเติบโต ความต้องการความปลอดภัย ความต้องการประสบการณ์ใหม่ ความต้องการความสำเร็จ ความต้องการการยอมรับว่าตนเองมีคุณค่า และความต้องการทางการศึกษา ซึ่งเป็นผลมาจากแรงกระตุ้นของความต้องการขั้นพื้นฐานของมนุษย์ ร่วมกับสภาพแวดล้อมที่ทำให้บุคคลต้องการเรียนรู้ในบางสิ่งบางอย่างที่ตนเองขาดแคลน เพื่อให้ตนเองดีขึ้น ความต้องการทางการศึกษา เป็นผลของความสัมพันธ์ร่วมกันระหว่างองค์ประกอบความต้องการทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ ความสามารถ ซึ่งเป็นระดับความสามารถในการกระทำกิจกรรมต่างๆของบุคคล ความสอดคล้อง คือ ระดับความสามารถในการกระทำกิจกรรมนั้นๆ และการจูงใจ คือ ความเต็มใจของบุคคลที่จะพัฒนาความสามารถของตนเพื่อให้สามารถกระทำกิจกรรมนั้นได้สำเร็จ

การประเมินความต้องการทางการศึกษา

เพื่อเป็นแนวทางในการเข้าใจสภาพแวดล้อมที่จะมีอิทธิพลต่อการเรียนการสอน การประเมินความต้องการทางการศึกษา จะช่วยให้ผู้สอน หน่วยงาน และองค์กร ให้จัดบริการที่มีประสิทธิภาพตอบสนองความต้องการของผู้ใหญ่ที่จะมารับบริการได้ และในการจัดการศึกษาทุกระดับ ทุกประเภท ความต้องการทางการศึกษาของบุคคล องค์กร และสังคม หรือชุมชนควรมีความสัมพันธ์และสอดคล้องกัน มิฉะนั้นแล้วจะเกิดปัญหามากมายประการ ดังนั้นเพื่อขจัดปัญหาและเพื่อผลประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นในการจัดการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้สอนเข้าใจความต้องการทางการศึกษาของผู้เรียน จึงต้องคำนึงถึงวิธีการและแหล่งที่จะใช้เพื่อประเมินความต้องการทางการศึกษา โดยแยกเป็นความต้องการของผู้เรียนหรือผู้มารับบริการ ความต้องการขององค์กร ความต้องการของสังคม และชุมชน

วิธีประเมินความต้องการของผู้เรียน หรือ ผู้มารับบริการการศึกษาผู้ใหญ่ นั้น โนลส์ (Knowles. 1972 : 80 - 97) ได้สรุปว่า วิธีการประเมินหรือหาข้อชี้แนะว่าผู้ใหญ่ต้องการที่จะเรียนรู้อะไร เพื่อจะได้เป็นผลดีสำหรับตัวเขาเองนั้นอาจประเมินได้จาก

1. ตัวผู้เรียน บุคคลโดยทั่วไปย่อมรู้ว่าตัวเองต้องการอะไร เพื่อจะพัฒนาตนเองให้ดีขึ้น แต่ทั้งนี้ก็ขึ้นอยู่กับความต้องการของมนุษย์ที่ถูกมองว่าเป็นคนดีในสายตาของผู้อื่น ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนหลายคนตอบแบบสอบถามเรื่องความต้องการของตนเองอย่างผิวเผิน ดังนั้นถ้าหากต้องการเข้าใจความต้องการของผู้เรียนอย่างแท้จริงแล้ว จะต้องใช้แบบสอบถามแบบคาดคะเน (projection questionnaire) ในการออกแบบสอบถาม เช่น ถามว่าขณะที่ท่านแต่งตัวเตรียมตัวตอนเช้า และกำลังคิดถึงภารกิจข้างหน้าสำหรับวันนี้ ท่านคิดถึงอะไรบ้าง

นอกจากวิธีดังกล่าว อาจใช้วิธีวิเคราะห์พัฒนาเชิงความสามารถโดยใช้รูปแบบความสามารถ ตามวิธีการนี้เป็นการสร้างแบบอย่างความสามารถต่างๆ โดยให้ผู้เรียนประเมินตัวเองว่ามีความถนัดอยู่ในมาตราส่วนประเมินค่าใด

2. บุคคลที่ทำงานในฐานะเป็นผู้ช่วยเหลือ โดยการสัมภาษณ์หรือการใช้แบบสอบถามกับบุคคลที่ทำงานในหน้าที่ให้ความช่วยเหลือ ให้คำปรึกษาและแนะนำประชาชน บุคคลเหล่านี้จะเป็นผู้ที่ประชาชนทั่วไปปรึกษาปัญหาและความต้องการต่างๆ เช่น นักสังคมสงเคราะห์ พัฒนาการแพทย์ หรือพยาบาล ผู้นำสหภาพแรงงาน พระสงฆ์ กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ฯลฯ

3. สื่อมวลชน บรรณาธิการหนังสือพิมพ์หรือวารสารที่มีชื่อเสียงจะมีประสบการณ์ในการรับรู้และไวต่อปัญหาของประชาชน ดังนั้นการสำรวจแนวโน้มความต้องการของประชาชน อาจทำได้เช่น การสำรวจเรื่องและหัวข้อที่หนังสือพิมพ์ให้ความสนใจ

4. เอกสารสิ่งตีพิมพ์ทางราชการ เช่น ทางการศึกษาผู้ใหญ่ จิตวิทยา สังคมวิทยา มนุษยวิทยา รัฐศาสตร์ ศาสนา เศรษฐศาสตร์ สังคมสงเคราะห์ ส่วนมากจะมีความเกี่ยวข้อง กับความต้องการของผู้ใหญ่ในด้านต่างๆ

เหตุผลในการเลือกเรียนการศึกษาผู้ใหญ่สายอาชีพหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น

การที่ผู้เรียนตัดสินใจมาเรียนการศึกษาผู้ใหญ่สายอาชีพหลักสูตรระยะสั้น ก็เพราะมีสิ่ง ที่กระตุ้น หรือผลักดัน ซึ่งอยู่ภายในตัวของแต่ละบุคคล เราอาจเรียกได้ว่าเป็นแรงจูงใจ แรงจูงใจนี้ หมายถึง สภาพการขาดแคลนบางสิ่งบางอย่างของร่างกายหรือของจิตใจเป็นสภาพที่เราารู้สึก กระวนกระวายมีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะแสดงพฤติกรรมบางอย่างออกไปในขณะนั้น เพื่อสนองความปรารถนาของตัวเอง แรงจูงใจที่เกิดจากความต้องการ 3 ประเภทคือ

1. แรงจูงใจเพื่อความอยู่รอด (survival motives) ได้แก่ ความต้องการอาหาร น้ำ อากาศ เป็นต้น
2. แรงจูงใจทางสังคม (social motives) ได้แก่ ความต้องการการยอมรับนับถือจากผู้อื่น ต้องการเป็นสมาชิกของกลุ่ม หรือมีความสัมพันธ์กับผู้อื่น
3. แรงจูงใจที่เสริมคุณค่าให้ตนเอง (self-esteem motives) ได้แก่ ความต้องการ เคารพนับถือตนเอง ความมีศักดิ์ศรี ความเพียบพร้อมในตัวเอง

แรงจูงใจประเภทแรก เป็นแรงจูงใจที่เกิดกับมนุษย์ทุกคนเพื่อการอยู่รอด ส่วนแรงจูงใจ ประเภทที่สองและประเภทที่สามนั้น จะต้องมีการเรียนรู้และจะต้องอยู่ในสถานการณ์ที่เหมาะสม จึงจะเกิด เช่นเดียวกับทฤษฎีของ เอ. เอช. มาสโลว์ (Maslow, 1970 :35 - 45) ซึ่งได้แบ่งลำดับ ขั้นของความต้องการของแต่ละบุคคลไว้เรียงตามลำดับเป็นห้าขั้น ซึ่งได้กล่าวไว้แล้วข้างต้นคือ ความต้องการทางด้านร่างกาย, ความต้องการได้รับความปลอดภัย, ความต้องการความรัก, ความต้องการมีชื่อเสียง และความต้องการเป็นตัวของตัวเอง ซึ่งบุคคลจะต้องได้รับการพัฒนา ขั้นพื้นฐานเสียก่อน จึงจะพัฒนาแรงจูงใจไปสู่ระดับสูงตามลำดับ กลุ่มผู้เรียนที่เป็นผู้ใหญ่แต่ละ คนที่มีชีวิตอยู่ในสังคม มีความแตกต่างกันในเรื่องของความต้องการที่จะเป็น การจัดการศึกษา ผู้ใหญ่ต้องคำนึงถึงความต้องการ หรือเหตุผลที่ผู้ใหญ่ไปเรียน เพื่อให้การลงทุนนั้นได้ประโยชน์คุ้ม ค่า เพราะกลุ่มผู้เรียนผู้ใหญ่เป็นกลุ่มที่เสาะแสวงหา ขวนขวายที่จะศึกษาด้วยตนเองโดยไม่ต้อง มีผู้ใดมาบังคับ เป็นการเรียนที่จะเกิดจากใจชอบและใจรัก

แนวคิดในการจัดการเรียนการสอนผู้ใหญ่

ลักษณะของนักศึกษาผู้ใหญ่ โดยธรรมชาติของมนุษย์เมื่อวัยเปลี่ยนแปลงก็จะเกิดการเปลี่ยนแปลงในด้านอื่นๆตามไปด้วย เช่น การเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสิ่งแวดล้อม ดังนั้นนักเรียนผู้ใหญ่หรือนักศึกษาผู้ใหญ่จึงมีลักษณะแตกต่างไปจากเด็กนักเรียน ซึ่งเชิยรศรี วิจิตร (2530 : 100) ได้กล่าวถึงลักษณะของนักศึกษาผู้ใหญ่ทั่วไปว่ามีดังนี้

1. มีความแตกต่างระหว่างบุคคลมากมายหลายแบบ
2. มีจุดมุ่งหมายที่แน่นอนในการมาเรียนแตกต่างกัน
3. มีประสบการณ์เดิมที่จะนำมาใช้ในการเรียนรู้แตกต่างกัน
4. มาเรียนด้วยความสมัครใจและมีความสนใจนาน
5. มีความสนใจมากในสิ่งที่เขาพอใจและมีความต้องการ
6. ต้องใช้เวลามากในสิ่งที่เขาพอใจและมีความต้องการ
7. มีความสัมพันธ์แบบเพื่อนกับครู
8. ชอบทำตามความเคยชินที่ปฏิบัติมา
9. ชอบการแนะนำมากกว่าถูกสอน ต้องการที่จะนำตนเองมากกว่าให้ผู้อื่นบงการ
10. ต้องการคำยกย่องชมเชยหรือสนับสนุนด้านกำลังใจมากกว่าการตำหนิหรือลงโทษ
11. ชอบการปฏิบัติที่มีความจริงใจและปรารถนาดี รักความยุติธรรมและความมีเหตุผล
12. มีภารกิจและความรับผิดชอบในชีวิตมาก ทั้งต้องปฏิบัติภารกิจนั้นๆด้วยตนเองเป็นส่วนใหญ่
13. มีความวิตกกังวลและตึงเครียดมากกว่าเด็ก รวมถึงความเหนื่อยล้าที่ต้องทำงานมาทั้งวันด้วย
14. สมรรถภาพทางกายลดลงเพราะเสื่อมลงตามวัย ทำให้ต้องใช้เวลาตอบโต้หรือปฏิบัติมากรวมถึงประสบการณ์เดิมสอนให้ต้องระมัดระวังด้วยการกระทำใดๆจึงช้า
15. ผู้ที่เคยหยุดเรียนกลางคัน มักมองตนเองว่ามีความสามารถทางการเรียนต่ำ

นอกจากนี้ โรเจอร์ส (สุนทร โคตรบรรเทา. 2525 : 8 - 9 ; Roger. 1965 : 63 - 64) ได้เสนอแนวคิดในเรื่องบทบาทของครูไว้ดังนี้ คือ บทบาทของครูผู้สอนจะต้องเป็นผู้สร้างบรรยากาศของการมีส่วนร่วมในกลุ่ม เป็นผู้ทำให้สมาชิกของกลุ่มได้ชี้แจงจุดมุ่งหมายของตนเอง เป็นผู้สร้างบรรยากาศของการยอมรับฟังความคิดเห็นของคนอื่น เป็นผู้ช่วยเหลือแนะแหล่งวิทยาการที่จะแสวงหาความรู้เพิ่มเติมตามที่กลุ่มต้องการ เป็นผู้ที่มีความยืดหยุ่นและสามารถทำได้หลายบทบาท ซึ่งจากการศึกษาทฤษฎีการเรียนการสอนผู้ใหญ่ ทฤษฎีการเรียนรู้สำหรับผู้ใหญ่ และแนวคิดในการจัดการเรียนการสอนผู้ใหญ่ล้วนแต่มีผลต่อการเรียนของผู้ใหญ่ทั้งสิ้น ดังนั้นหาก

องค์ประกอบต่างๆของกระบวนการจัดการเรียนการสอนมีข้อบกพร่องหรือขาดความสอดคล้องกับคุณลักษณะของตัวผู้เรียนแล้วย่อมเกิดปัญหาต่อการเรียนของผู้เรียนอย่างแน่นอน และประสิทธิภาพของการดำเนินงานของวิทยาลัยสารพัดช่างก็จะไม่บรรลุตามที่ตั้งไว้

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศดังต่อไปนี้

งานวิจัยในประเทศไทย

สุทิน จิมโอม (สุทิน จิมโอม 2521 : 98) ได้สำรวจความต้องการการฝึกอบรมวิชาชีพของเด็กวัยเรียนในเขตกรุงเทพมหานครฝั่งตะวันตก และจังหวัดสมุทรปราการ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้านี้ ได้แก่ นักเรียนที่กำลังเรียนอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2521 ในเขตรับผิดชอบของวิทยาลัยครูสมเด็จพระยา ผู้วิจัยได้เลือกกลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในเขตที่มีสภาพความเป็นอยู่ทั่วไป จำนวน 926 คน เพื่อใช้เป็นกลุ่มเปรียบเทียบ และเลือกกลุ่มตัวอย่างของนักเรียนที่อยู่ในเขตที่มีสภาพความเป็นอยู่ยากจนอีก 404 คน โดยถือความยากจนจากการได้รับความช่วยเหลือจากโครงการอาหารกลางวันเป็นเกณฑ์ ผลการศึกษพบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในเขตที่มีสภาพความเป็นอยู่ทั่วไป เมื่อเรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 แล้ว และไม่ประสงค์ที่จะเรียนต่อมีความต้องการฝึกอบรมวิชาชีพซึ่งใช้ระยะเวลาในการฝึกมากกว่า 9 เดือน สำหรับลักษณะวิชาที่ต้องการฝึกมากที่สุดได้แก่ วิชาตัดเสื้อสตรีและเด็ก รองลงมาได้แก่ ช่างเครื่องยนต์ ช่างวิทยุ และโทรทัศน์ ส่วนวิชาเครื่องปั้นดินเผา และการถ่ายรูปมีผู้ต้องการเรียนน้อยที่สุด สำหรับนักเรียนในเขตที่มีสภาพความเป็นอยู่ยากจน พบว่านักเรียนมีความต้องการในการฝึกอบรมวิชาตัดเสื้อผ้าสตรีและเด็กมากที่สุดเช่นเดียวกัน รองลงมาคือวิชาพิมพ์ดีด ช่างเครื่องยนต์ ช่างวิทยุ และโทรทัศน์ ส่วนวิชาช่างโลหะและเครื่องหยาบ นักเรียนมีความต้องการเรียนน้อยที่สุด

บำรุง สุขพรรค (บำรุง สุขพรรค 2524 : 121) ได้ศึกษาปัญหาและความต้องการของกลุ่มเป้าหมายเกี่ยวกับประชากรนอกโรงเรียน และชนบท ผลการวิจัยพบว่าประชากรกลุ่มเป้าหมายมีความต้องการมีรายได้เพิ่มขึ้น และต้องการมีอาชีพที่มั่นคงที่สุด รองลงมาได้แก่ ความต้องการการอบรมด้านอาชีพระยะสั้น และอาชีพระยะยาว ตลอดจนมีความต้องการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นเป็นอันดับสุดท้าย นอกจากนี้ยังพบว่าการจัดบริการทางการศึกษาและอาชีพยังไม่แพร่หลายเท่าที่ควร ประชาชนไม่ค่อยได้รับบริการ หน่วยราชการที่รับผิดชอบโดยตรงยังกระจายบริการไม่ทั่วถึง

พรณทิพา กาญจนานนท์ (2526 : 72 - 73) ได้ศึกษาการจัดการเรียนการสอนนักศึกษาผู้ใหญ่ตัดเย็บเสื้อผ้าตามหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน ในโรงเรียนสารพัดช่าง เขตกรุงเทพมหานครพบว่า ความคิดเห็นของนักศึกษาผู้ใหญ่เกี่ยวกับการจัดการสอนโดยส่วนรวมเห็นว่าเหมาะสมดีแล้ว นักศึกษาผู้ใหญ่ที่มีสถาบัน และระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนและวิธีสอน ด้านเครื่องมือและอุปกรณ์ ด้านการจัดชั้นเรียนมีความแตกต่างกัน ส่วนเนื้อหาวิชา มีความเห็นว่าแตกต่างกัน และนักศึกษาผู้ใหญ่ที่มีระดับอายุและอาชีพแตกต่างกัน มีความเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนไม่แตกต่างกัน

ณรงค์ ฉายานนท์ (2526 : 58 - 59) ได้ศึกษาปัญหาและความต้องการของนักศึกษาผู้ใหญ่ด้านการเรียนการสอนของแผนกช่างยนต์ ตามหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันในโรงเรียนสารพัดช่าง เขตกรุงเทพมหานคร พบว่า ด้านการเรียนการสอนมีปัญหาตามลำดับจากมากไปหาน้อย ดังนี้ ปัญหาด้านทักษะ ด้านส่วนตัวของผู้เรียนและสิ่งแวดล้อม หลักสูตร ตัวครู ค่าใช้จ่าย ด้านความต้องการทางด้านการเรียนการสอนพบว่า มีความต้องการตามลำดับ คือ ด้านตัวครู ด้านหลักสูตรความช่วยเหลือจากโรงเรียนและตัวนักศึกษา มีการเปรียบเทียบปัญหา ด้านการเรียนการสอน จำแนกตามอายุ ระดับการศึกษา สถาบันการศึกษา และอาชีพ พบว่า ไม่มีความแตกต่างกัน และมีการเปรียบเทียบความต้องการด้านการเรียนการสอนโดยจำแนกตามอายุ ระดับการศึกษา สถาบันการศึกษา และอาชีพพบว่าไม่มีความแตกต่างกัน

สุรีย์ นาคนิยม (2528 : 49 - 51) ได้ศึกษาปัญหาและความแตกต่างของนักศึกษาผู้ใหญ่สายอาชีพหลักสูตรพระยะสัน ของศูนย์การศึกษานอกโรงเรียน ในเขตการศึกษา 2 พบว่า นักศึกษามีปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมความสะดวกมากที่สุด รองลงมาได้แก่ปัญหาด้านตัวผู้เรียนเอง ปัญหาด้านการเรียนการสอน นอกจากนั้นพบว่านักศึกษาที่มีเพศต่างกัน อายุต่างกัน และสาขาวิชาต่างกัน มีปัญหาการเรียนรู้นั้นในด้านต่างๆแตกต่างกัน

วินัย สายหงษ์ (2528 : 92 -98) ได้ทำการศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน วิชาอาชีพพระยะสันของครูผู้สอน และผู้บริหารศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนจังหวัดกรมการศึกษานอกโรงเรียน พบว่า ส่วนที่เกี่ยวกับครูผู้สอน ครูผู้สอนควรรู้นโยบาย แนวคิดและจิตวิทยาการเรียนการสอนผู้ใหญ่ ควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน ครูควรทำหน้าที่แนะนำมากกว่าการสอนโดยตรง และครูควรเป็นผู้มีความรู้ความชำนาญ และมีวุฒิตรงกับสาขาที่สอน ส่วนที่เกี่ยวกับตัวผู้เรียน ควรให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกปฏิบัติอย่างจริงจัง ควรให้มีการยืดหยุ่นเกี่ยวกับการกำหนดเกณฑ์อายุขั้นต่ำของผู้เรียน ส่วนที่เกี่ยวกับหลักสูตรและเนื้อหาวิชา ควรเน้นการปฏิบัติ ควรยึดหลักให้ผู้เรียนคิดเป็น ทำเป็น และแก้ปัญหาเป็น หลักสูตรควรยืดหยุ่นและสอดคล้องกับสภาพความต้องการ ส่วนที่เกี่ยวกับสื่อการเรียน ควรปรับปรุงสื่อการเรียนให้ทันกับความเปลี่ยนแปลงทางวิทยาการ ควรจัดให้มีแบบเรียนครบตามที่หลักสูตร

กำหนด และส่วนที่เกี่ยวกับการประเมินผล ควรประเมินความสนใจ ความตั้งใจและผลงานของผู้เรียนเป็นสำคัญ

พจน์ ภาศิริรัตน์ (2529 : 87 - 91) ได้ทำการศึกษาปัญหาและความต้องการของนักศึกษาผู้ใหญ่เกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้น ในศูนย์การศึกษานอกโรงเรียน จังหวัดเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงมีอายุต่ำกว่า 26 ปี จบประถมศึกษา มีสถานภาพสมรสเป็นโสด และยังไม่ได้ประกอบอาชีพ สำหรับปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนนั้น นักศึกษามีปัญหาในระดับปานกลาง 5 ด้าน เรียงตามลำดับดังนี้ ด้านกิจกรรม การเรียนการสอน ด้านบรรยากาศ สภาพแวดล้อม ด้านตัวผู้เรียน ด้านหลักสูตร และด้านวัสดุอุปกรณ์เครื่องมือ ส่วนด้านครูผู้สอนมีปัญหายุ่งยากในระดับน้อย ด้านหลักสูตรต้องการเนื้อหาสาระที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน สามารถนำไปใช้ในครอบครัวได้ และต้องการเรียนภาคทฤษฎีน้อยๆแต่ให้มีการฝึกปฏิบัติมาก งานภาคปฏิบัติควรมีหลายลักษณะและมีปริมาณมากกว่าในปัจจุบัน ส่วนรูปแบบวิธีการเรียนนั้น ต้องการเรียนแบบต่อเนื่องโดยเรียนตั้งแต่เริ่มต้นไปจนครบตามหลักสูตรที่ลงทะเบียนและต้องการเรียนวันละ 3 ชั่วโมง วิธีสอนต้องการให้ครูใช้วิธีสาธิตอธิบายพร้อมกับการใช้สื่อ เอกสารหรือตัวอย่างของจริง ของจำลอง รูปภาพประกอบการสอน แล้วจึงให้ฝึกปฏิบัติโดยการแบ่งกลุ่มย่อยกลุ่มละ 2 - 5 คน และให้มีการเชิญวิทยากรหรือผู้เชี่ยวชาญเฉพาะเรื่องมาให้ความรู้เพิ่มเติม ต้องการทัศนศึกษาในแหล่งวิทยาการต่างๆด้วย ส่วนเรื่องการประเมินผลการเรียนนักศึกษาต้องการวิธีการสังเกตการปฏิบัติงาน และผลสำเร็จที่ครอบคลุมหมายแล้วนำมาส่งให้ครูตรวจ วัสดุอุปกรณ์เครื่องมือที่ใช้ฝึกปฏิบัติงานต้องการให้ศูนย์จัดให้เพียงพอ ด้านตัวครูผู้สอนต้องการครูที่มีความจริงใจ ตั้งใจถ่ายทอดความรู้มีเทคนิควิธีการสอนที่เข้าใจง่าย นอกจากนั้นยังต้องการให้จัดบริการแนะแนวอาชีพการปฐมพยาบาล ส่วนความรู้ที่ได้รับจะนำไปใช้เป็นพื้นฐานในการประกอบอาชีพใหม่ในอนาคต

มนัส ศรีกัลยา (2533 : 70 - 71) ได้ศึกษาปัญหาการเรียนของนักศึกษาวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้น โรงเรียนสารพัดช่างเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือพบว่า นักศึกษามีปัญหาการเรียนเฉลี่ย 4 ด้าน โดยมีด้านตัวผู้เรียน ด้านหลักสูตร และด้านสิ่งอำนวยความสะดวก อยู่ในระดับที่มีปัญหามาก ส่วนด้านครูผู้สอนมีปัญหาน้อย ปัญหาสูงสุดคือ การเขียน-อ่านหนังสือไม่คล่อง เนื้อหาที่เรียนไม่ตรงกับความต้องการของนักศึกษาด้านสิ่งอำนวยความสะดวก วัสดุอุปกรณ์การฝึกปฏิบัติเก่าและล้าสมัย และครูผู้สอนไม่เข้าใจในตัวนักศึกษา

นวพร ธนวัฒน์ (2536: บทคัดย่อ) จากการศึกษาปัญหาทางการเรียนของนักศึกษาวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นในคณะคหกรรม วิทยาลัยสารพัดช่างเขตกรุงเทพมหานคร พบว่าด้านตัวผู้เรียนมีปัญหาสูงสุดในเรื่องไม่มีการฝึกทบทวนการเรียนที่บ้าน ส่วนด้านครูผู้สอนจะเป็นในเรื่องครูให้รายละเอียดในบทเรียนที่ไม่ชัดเจน ด้านหลักสูตรไม่มีโอกาสไปทัศนศึกษานอกสถานที่และเวลา

ในการฝึกปฏิบัติในบางเรื่องน้อยเกินไป ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกมีปัญหาไม่มีอุปกรณ์อำนวยความสะดวกในการเรียนอย่างเพียงพอ โดยค่าเฉลี่ยต่ำมากอาจถือได้ว่า ไม่มีปัญหา

งานวิจัยในต่างประเทศ

ฮูล (Houle. 1961 : 16 - 25) ได้ทำการศึกษาค้นคว้าสาเหตุที่นักศึกษาผู้ใหญ่เข้าศึกษาต่อในโครงการการศึกษาผู้ใหญ่ที่มหาวิทยาลัยชิคาโก พบว่ากลุ่มผู้เรียนเป็นประเภทมุ่งกิจกรรมเพราะชอบกิจกรรมทางสังคมและอยากมีเพื่อน

ทัฟ (อุนตาน พุดน 2527 : 16 อ้างอิงมาจาก Tough. 1971 : 135) ได้นำแนวคิดของฮูล (Houle) ไปศึกษาต่อที่สถาบันเพื่อการค้นคว้าทางการศึกษาออนตาริโอ (Ontario Institute for Studies in Education) ทัฟ มีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาว่า ทำไมผู้เรียนผู้ใหญ่จึงเข้ามาสู่โครงการ เขาเรียนรู้อะไร และเรียนรู้ได้อย่างไร ทัฟพบว่าผู้ใหญ่เป็นจำนวนมากใช้เวลาประมาณ 100 - 800 ชั่วโมงต่อปี ในการศึกษาด้วยตนเอง และประมาณร้อยละ 70 ของการเรียนรู้ทั้งหมดของผู้ใหญ่ จะเป็นการเรียนรู้ที่เกิดจากการทำตนเอง เป็นการเรียนนอกระบบโรงเรียน ผู้เรียนส่วนใหญ่ไม่ได้เรียนเพื่อเครดิตหรือวุฒิบัตร แต่ส่วนมากจะเป็นการศึกษาเพื่อให้บรรลุถึงความเพียบพร้อมสมบูรณ์ของชีวิต

จากการศึกษางานวิจัยต่างๆดังกล่าวมาแล้ว แสดงให้เห็นว่าการจัดการเรียนการสอนหรือการฝึกอาชีพให้กับบุคคลที่อยู่นอกระบบโรงเรียนของหน่วยงานต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการจัดการเรียนการสอนของวิทยาลัยสารพัดช่างต่างๆดังกล่าวมาแล้ว ยังมีปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินการ ซึ่งจะเห็นได้จากปัญหาของผู้เรียนอันเนื่องมาจากระบวนการจัดดำเนินการ ได้แก่ ด้านครูผู้สอนขาดความรู้ความชำนาญในการสอน ผู้เรียนขาดความพร้อม หลักสูตรไม่สนองความต้องการของผู้เรียนและสังคม ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกอยู่ในสภาพที่ไม่เหมาะสมอาจจะก่อให้เกิดปัญหาในการเรียนรู้แก่ผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสามารถสรุปเป็นปัญหาการเรียนใหญ่ๆได้ 4 ด้าน คือ ปัญหาการเรียนเกี่ยวกับด้านตัวผู้เรียน ด้านครูผู้สอน ด้านหลักสูตร และด้านสิ่งอำนวยความสะดวก

สมมุติฐานการวิจัย

1. นักศึกษาของวิทยาลัยสารพัดช่างที่มีเพศต่างกัน มีปัญหาการเรียนด้านตัวผู้เรียน, ด้านครูผู้สอน, ด้านหลักสูตร และด้านสิ่งอำนวยความสะดวกแตกต่างกัน
2. นักศึกษาของวิทยาลัยสารพัดช่างที่มีอายุต่างกัน มีปัญหาการเรียนด้านตัวผู้เรียน, ด้านครูผู้สอน, ด้านหลักสูตร และด้านสิ่งอำนวยความสะดวกแตกต่างกัน
3. นักศึกษาของวิทยาลัยสารพัดช่างที่มีจำนวนปีที่จบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ต่างกัน มีปัญหาการเรียนด้านตัวผู้เรียน, ด้านครูผู้สอน, ด้านหลักสูตร และด้านสิ่งอำนวยความสะดวกแตกต่างกัน
4. นักศึกษาของวิทยาลัยสารพัดช่างที่ประกอบอาชีพต่างกัน มีปัญหาการเรียนด้านตัวผู้เรียน, ด้านครูผู้สอน, ด้านหลักสูตร และด้านสิ่งอำนวยความสะดวกแตกต่างกัน
5. นักศึกษาของวิทยาลัยสารพัดช่างที่มีผู้ปกครองประกอบอาชีพต่างกัน มีปัญหาในการเรียนด้านตัวผู้เรียน, ด้านครูผู้สอน, ด้านหลักสูตร และด้านสิ่งอำนวยความสะดวกแตกต่างกัน

บทที่ 3

วิธีการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งศึกษาปัญหาในการเรียนของนักศึกษาหลักสูตรวิชาชีพ ระยะสั้น วิทยาลัยสารพัดช่าง สาขาชุมชนเมืองใหม่บางพลี จังหวัดสมุทรปราการ โดยเลือกกลุ่มตัวอย่าง สร้างเครื่องมือ รวบรวมข้อมูล และเสนอวิธีการวิเคราะห์ข้อมูล ดังต่อไปนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร ได้แก่ นักศึกษาวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้น วิทยาลัยสารพัดช่าง สาขาชุมชนเมืองใหม่บางพลี จังหวัดสมุทรปราการ ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2540 ระหว่างวันที่ 12 พฤษภาคม - 23 กรกฎาคม 2540 จำนวน 352 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นใน วิทยาลัยสารพัดช่าง สาขาชุมชนเมืองใหม่บางพลี จังหวัดสมุทรปราการ ในการคัดเลือกใช้วิธีสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง โดยคัดเลือกจากประชากรของนักศึกษาที่มีระยะการศึกษา 150 ชั่วโมงและมีการจัดการเรียนการสอนทั้งภาคเช้าและภาคค่ำ แล้วจึงสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญอีกครั้งหนึ่ง โดยการสุ่มกลุ่มตัวอย่างประชากรในแต่ละแผนกจากประชากรจำนวน 245 คน ได้กลุ่มตัวอย่าง 100 คน

วิธีเลือกกลุ่มตัวอย่าง

การสุ่มกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้น 150 ชั่วโมง จากวิทยาลัยสารพัดช่าง สาขาชุมชนเมืองใหม่บางพลี จังหวัดสมุทรปราการ คัดเลือกจากประชากรที่มีการเรียนทั้งภาคเช้า และภาคค่ำซึ่งใช้ประชากรจากแผนกอาหาร - ขนม, แผนกช่างเลื้อย, แผนกช่างเลื้อยสตรี, แผนกเสริมสวย และแผนกตัดผมชาย จำนวน 245 คน จากนั้นทำการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญจากประชากรทั้งภาคเช้า และภาคค่ำของแต่ละแผนกในแต่ละชั้นเท่าๆกัน ชั้นละ 10 คน ทำให้ได้กลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้นจำนวน 100 คน ดังรายละเอียดในตาราง

ตาราง 1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่างจากแต่ละแผนกในวิทยาลัยสารพัดช่าง สาขามุมชนเมืองใหม่ บางพลี จังหวัดสมุทรปราการ

แผนก	ประชากร		กลุ่มตัวอย่าง	
	ภาคเช้า	ภาคค่ำ	ภาคเช้า	ภาคค่ำ
1. แผนกอาหาร - ขนม	25	24	10	10
2. แผนกช่างเลื้อย	25	25	10	10
3. แผนกช่างเลื้อยสตรี	25	24	10	10
4. แผนกตัดผมชาย	24	23	10	10
5. แผนกเสริมสวย	25	25	10	10
รวม	124	121	50	50

เครื่องมือและการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามที่สร้างขึ้นเองแบ่งเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นคำถามข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นในเพศ อายุ จำนวนปีที่จบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อาชีพของนักศึกษา และอาชีพของผู้ปกครอง มีลักษณะเป็นคำถามชนิดเลือกตอบ (check list)

ตอนที่ 2 เป็นคำถามเกี่ยวกับปัญหาการเรียนของนักศึกษาวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้น โดยแบ่งข้อคำถามออกเป็น 4 ด้าน คือ ด้านตัวผู้เรียน ด้านตัวผู้สอน ด้านหลักสูตร และด้านสิ่งแวดล้อมความสะดวก ซึ่งแบบสอบถามมีลักษณะเป็นคำถามชนิดให้เลือกตอบแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ของคะแนน 5 ระดับ คือ

มีปัญหามากที่สุด	มีน้ำหนักเท่ากับ	๕
มีปัญหามาก	มีน้ำหนักเท่ากับ	๔
มีปัญหาปานกลาง	มีน้ำหนักเท่ากับ	๓
ปัญหาน้อย	มีน้ำหนักเท่ากับ	๒
ปัญหาน้อยที่สุด	มีน้ำหนักเท่ากับ	๑

ตอนที่ 3 เป็นถามปลายเปิด เพื่อแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอน ที่แตกต่างจากแบบสอบถามชนิดให้เลือกตอบในทั้ง 4 ด้าน คือด้านตัวผู้เรียน, ด้านครูผู้สอน, ด้านหลักสูตร และ ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ทำการเก็บข้อมูลด้วยตนเอง และได้รับความอนุเคราะห์จากครูผู้สอนวิชาชีพ วิทยาลัยสารพัดช่างสมุทรปราการ สาขาชุมชนเมืองใหม่บางพลี โดยก่อนเก็บข้อมูลผู้วิจัยได้ชี้แจงการเก็บข้อมูลและการตอบแบบสอบถามจนเป็นที่เข้าใจดีสำหรับทุกคน การเก็บข้อมูลทำในช่วงเดือน กรกฎาคม 2540 ใช้เวลาในการเก็บทั้งสิ้น 2 วัน

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. นำแบบสอบถามทั้งหมดมาพิจารณา และคัดเลือกฉบับที่สมบูรณ์มาเพื่อหาค่าสถิติพื้นฐาน ตัวแปรที่จะศึกษา

2. วิเคราะห์ปัญหาการเรียนของนักศึกษาวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นโดยใช้สถิติ ดังนี้

2.1 หาค่าเฉลี่ย (mean) ใช้สูตร

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{n}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทน คะแนนเฉลี่ย

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

n แทน จำนวนสมาชิกในกลุ่มตัวอย่าง

2.2 หาค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation) โดยใช้สูตร

$$S.D. = \frac{\sqrt{n \sum X^2 - (\sum X)^2}}{n(n-1)}$$

เมื่อ S.D. แทน ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

$\sum X^2$ แทน ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง

$(\sum X)^2$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมดยกกำลังสอง

n แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

2.3 ทดสอบสมมติฐาน ทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ย 2 กลุ่มโดยใช้
สูตร t - test (ลั้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. 2538: 102)

$$t = \frac{\bar{x}_1 - \bar{x}_2}{\sqrt{\frac{s_1^2}{n_1} + \frac{s_2^2}{n_2}}}$$

เมื่อ t แทน ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน t - distribution
 $\bar{x}_1, \bar{x}_2$ แทน คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่ 1, 2 ตามลำดับ
 s_1, s_2 แทน ความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างที่ 1, 2 ตามลำดับ
 n_1, n_2 แทน ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ 1, 2

2.4 ทดสอบสมมติฐาน โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ความแปรปรวนชนิดตัวประกอบ
เดียว (One - Way analysis of Variance) ใช้สูตร F-test (ลั้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ.
2538: 113)

$$F = \frac{MS_b}{MS_w}$$

เมื่อ F แทน การแจกแจงของ ค่า F
 MS_b แทน ความแปรปรวนระหว่างกลุ่ม
 MS_w แทน ความแปรปรวนภายในกลุ่ม

ในกรณีวิเคราะห์ความแปรปรวนแล้วพบว่ามีความสำคัญทางสถิติ จะทดสอบความ
แตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ โดยใช้วิธีของ Newman-Keuls test (ลั้วน สายยศ และ
อังคณา สายยศ. 2538: 134)

$$W = q_{(\alpha; r, df)} \sqrt{\frac{MS_E}{\tilde{n}}}$$

- เมื่อ W แทน ค่าวิกฤตของ Newman-Keuls
 q แทน ค่าที่เปิดได้จากตาราง Studentized Range statistic
 MS_E แทน ค่าความคลาดเคลื่อนของความแปรปรวนที่ได้จากตาราง
 วิเคราะห์ความแปรปรวน
 $\tilde{n}$ แทน Harmonic Means คำนวณได้จากสูตร

$$\tilde{n} = \frac{k}{\frac{1}{N_1} + \frac{1}{N_2} + \dots + \frac{1}{N_k}}$$

- เมื่อ k แทน จำนวนกลุ่ม
 $N_1, N_2 \dots N_k$ แทน จำนวนคนในแต่ละกลุ่ม

บทที่ 4

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง การศึกษาปัญหาในการเรียนของนักศึกษาวิชาชีพ หลักสูตรระยะสั้นในวิทยาลัยสารพัดช่าง สาขาชุมชนเมืองใหม่บางพลี จังหวัดสมุทรปราการ ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล และการแปลผลตามลำดับดังนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์

เพื่อให้การแปลความหมายมีความเข้าใจตรงกันในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยใช้สัญลักษณ์และอักษรย่อต่อไปนี้

$\bar{X}$	แทน	คะแนนเฉลี่ย
N	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
SD.	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
SS	แทน	Sum of Square
MS	แทน	Mean of Square
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ใน t - distribution
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ใน F - distribution
*	แทน	นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
**	แทน	นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการศึกษาปัญหาในการเรียนของนักศึกษาวิชาชีพ หลักสูตรระยะสั้นในวิทยาลัยสารพัดช่าง สาขาชุมชนเมืองใหม่บางพลี จังหวัดสมุทรปราการ โดยผู้วิจัยได้เสนอผลเป็น 4 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนตัวของนักศึกษาวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นในวิทยาลัยสารพัดช่าง สาขาชุมชนเมืองใหม่บางพลี จังหวัดสมุทรปราการ

ตอนที่ 2 เป็นการวิเคราะห์ปัญหาในการเรียนของนักศึกษาวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นในวิทยาลัยสารพัดช่าง สาขาชุมชนเมืองใหม่บางพลี จังหวัดสมุทรปราการ

ตอนที่ 3 เป็นการเปรียบเทียบปัญหาในการเรียนของนักศึกษาวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นในวิทยาลัยสารพัดช่าง สาขาชุมชนเมืองใหม่บางพลี จังหวัดสมุทรปราการ

ตอนที่ 4 เป็นการวิเคราะห์ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมของนักศึกษาวิชาชีพหลัก
สู่วาระยะสั้นในวิทยาลัยสารพัดช่าง สาขาชุมชนเมืองใหม่บางพลี จังหวัดสมุทรปราการ

**ตอนที่ 1 วิเคราะห์ข้อมูลส่วนตัวของนักศึกษาวิชาชีพ หลักสูตรระยะสั้นในวิทยาลัย
สารพัดช่าง สาขาชุมชนเมืองใหม่บางพลี จังหวัดสมุทรปราการ**

ในตอนนี้เป็นกระบวนการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนตัว โดยนำเสนอในรูปความถี่และร้อยละ ดังแสดง
ในตาราง 2

**ตาราง 2 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามตัวแปร เพศ อายุ จำนวนปีที่จบการ
ศึกษาระดับประถมศึกษาปีที่ 6 ก่อนเข้าเรียน อาชีพของนักศึกษา และอาชีพของผู้ปกครอง**

ข้อมูลส่วนตัว	จำนวน	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	28	28.00
หญิง	72	72.00
รวม	100	100.00
2. อายุ		
18 - 26 ปี	36	36.00
มากกว่า 26 ปี	64	64.00
รวม	100	100.00
3. จำนวนปีที่จบชั้น ป.6		
1-3 ปี	4	4.00
4-6 ปี	8	8.00
มากกว่า 6 ปี	88	88.00
รวม	100	100.00
4. อาชีพของนักศึกษา		
ประกอบอาชีพส่วนตัว	40	40.00
ช่วยผู้ปกครอง	4	4.00
ยังไม่มีอาชีพ	28	28.00
อื่นๆ รับจ้าง	24	24.00
อื่นๆ แม่บ้าน	4	4.00
รวม	100	100.00

ข้อมูลส่วนตัว	จำนวน	ร้อยละ
5. อาชีพของผู้ปกครอง		
รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ	12	12.00
เกษตรกรรม	40	40.00
ค้าขาย	12	12.00
รับจ้าง	28	28.00
อื่นๆ แม่บ้าน	8	8.00
รวม	100	100.00

จากตาราง 2 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างที่เก็บข้อมูลได้มีทั้งสิ้นจำนวน 100 คน เมื่อพิจารณาตามเพศ พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีเพศหญิงมีมากที่สุด (ร้อยละ 72) ส่วนเพศชาย รองลงมา (ร้อยละ 28)

เมื่อพิจารณาตามอายุ พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุมากกว่า 26 ปีมีมากที่สุด (ร้อยละ 64) รองลงมาอายุ 18 - 26 ปี (ร้อยละ 36)

เมื่อพิจารณาตามจำนวนปีที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ก่อนที่เข้าเรียน พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่จบการศึกษามากกว่า 6 ปีมีมากที่สุด (ร้อยละ 88) รองลงมาจบการศึกษามากกว่า 4 - 6 ปี และ 1 - 3 ปี (ร้อยละ 8 และ 4 ตามลำดับ)

เมื่อพิจารณาตามอาชีพ พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ประกอบอาชีพส่วนตัวมีมากที่สุด (ร้อยละ 40) รองลงมาคือ ยังไม่ประกอบอาชีพและรับจ้าง (ร้อยละ 28 และ 24 ตามลำดับ) และอาชีพแม่บ้าน รวมทั้งช่วยผู้ปกครองประกอบอาชีพมีจำนวนน้อยที่สุด (กลุ่มละร้อยละ 4)

เมื่อพิจารณาตามอาชีพของผู้ปกครอง พบว่า ผู้ปกครองของกลุ่มตัวอย่างส่วนมากประกอบอาชีพเกษตรกรรม (ร้อยละ 40) รองลงมาคือรับจ้าง (ร้อยละ 28) รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ และค้าขาย (ร้อยละ 12 ทั้งสองกลุ่ม) และแม่บ้านน้อยที่สุด (ร้อยละ 8)

**ตอนที่ 2 ปัญหาในการเรียนของนักศึกษาหลักสูตรระยะสั้นของ วิทยาลัยสารพัดช่าง
สาขามุขมนตรีเมืองใหม่บางพลี จังหวัดสมุทรปราการ**

ค่าเฉลี่ยของปัญหาในการเรียนของนักศึกษาใน 4 ด้าน คือ ด้านส่วนตัว ด้านครูผู้สอน
ด้านหลักสูตร และด้านสิ่งอำนวยความสะดวก โดยใช้ค่าเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
ซึ่งค่าเฉลี่ยของปัญหาในการมาเรียนของนักศึกษาได้แสดงไว้ดังตาราง 3 - 7

ตาราง 3 ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาในการเรียนของนักศึกษาโดยรวมและ
รายด้าน

ปัญหาในการมาเรียน	ค่าสถิติ		ระดับ	ลำดับที่
	$\bar{X}$	SD		
1. ด้านส่วนตัว	1.49	0.92	น้อยที่สุด	4
2. ด้านครูผู้สอน	1.15	0.46	น้อยที่สุด	1
3. ด้านหลักสูตร	1.44	0.80	น้อยที่สุด	3
4. ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก	1.35	0.74	น้อยที่สุด	2
รวมทุกด้าน	1.38	0.79	น้อยที่สุด	

จากตาราง 3 แสดงว่าปัญหาการเรียนของนักศึกษาโดยรวมอยู่ในระดับน้อยที่สุด คือมี
ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.38 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า นักศึกษามีปัญหาการเรียนทุกด้านอยู่ใน
ระดับน้อยที่สุด คือมีค่าเฉลี่ยอยู่ในช่วง 1.15 - 1.49

ตาราง 4 ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาในการเรียนของนักศึกษาตามส่วนตัว
จำแนกเป็นรายชื่อ

ปัญหาด้านส่วนตัว	ค่าสถิติ		ระดับปัญหา
	$\bar{X}$	SD	
1. นักศึกษามีสุขภาพร่างกายที่ไม่แข็งแรง ทำให้เป็นอุปสรรคในการเรียน	1.76	1.15	น้อยที่สุด (3)
2. นักศึกษาไม่มีเพื่อนมาเรียนด้วยทำให้ขาดความมั่นใจ และไม่มีเพื่อนร่วมคิดขณะเรียน	1.28	0.60	น้อยที่สุด (9)
3. นักศึกษามาเรียนตามเพื่อนหรือตามที่ถูกปกครองกำหนด มาทำให้ขาดความสนใจในการเรียนการสอน จึงทำให้เรียนไม่รู้เรื่อง	1.20	0.57	น้อยที่สุด (10)
4. นักศึกษามีภาระหน้าที่ ที่จะต้องรับผิดชอบ ทำให้ไม่มีเวลาว่างเพียงพอสำหรับการเรียน	1.92	1.17	น้อย (1)
5. นักศึกษามีครอบครัวแล้วทำให้ต้องดูแลครอบครัว ไม่สามารถกำหนดเวลาที่แน่นอนของตนเองได้อย่างลงตัว	1.88	1.11	น้อย (2)
6. นักศึกษาอยู่ในวัยที่ไม่เหมาะสม ทำให้เกิดความท้อแท้ในการเรียนรู้	1.48	0.81	น้อยที่สุด (5)
7. นักศึกษากำลังอยู่ในวัยรุ่น ทำให้ไม่เข้าใจถึงความจำเป็นในการศึกษาในการเรียนรู้	1.48	1.03	น้อยที่สุด (5)
8. นักศึกษาไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับการเรียนการสอนในหลักสูตรนี้ได้	1.32	0.62	น้อยที่สุด (8)
9. นักศึกษาไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับเพื่อนร่วมชั้น หรือสิ่งแวดล้อมได้ทำให้เกิดปัญหาในการเรียนรู้	1.32	0.74	น้อยที่สุด (8)
10. นักศึกษาประกอบอาชีพที่จะต้องมีการอพยพถิ่นฐานอยู่เสมอ ทำให้ไม่สามารถเรียนจนจบหลักสูตรได้	1.40	0.94	น้อยที่สุด (7)
11. นักศึกษาประกอบอาชีพที่เลิกงานเป็นเวลาที่ไม่นานพอทำให้มีปัญหาเกี่ยวกับการจัดเวลาเพื่อเรียน	1.56	0.95	น้อยที่สุด (4)
12. ครอบครัวไม่ให้การสนับสนุนในการเรียนครั้งนี้ ซึ่งนับเป็นอุปสรรคในการเรียนอย่างหนึ่ง	1.28	0.73	น้อยที่สุด (9)

ปัญหาด้านส่วนตัว	ค่าสถิติ		ระดับปัญหา
	$\bar{X}$	SD	
13. ครอบครัวมีฐานะไม่มั่นคงทำให้ไม่มีงบประมาณเพียงพอในการสนับสนุนการเรียน	1.56	1.10	น้อยที่สุด (4)
14. มีปัญหาภายในครอบครัวทำให้นักศึกษาไม่มีสมาธิในการเรียนรู้	1.44	0.64	น้อยที่สุด (6)
รวม	1.49	0.92	น้อยที่สุด

จากตาราง 4 แสดงว่า ปัญหาการเรียนของนักศึกษาด้านส่วนตัวโดยรวมอยู่ในระดับน้อยที่สุด คือมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.49 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยในระดับน้อยมี 2 ข้อ คือ นักศึกษามีหน้าที่ที่ต้องรับผิดชอบ ทำให้ไม่มีเวลาเพียงพอสำหรับการเรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.92 และมีครอบครัวที่ต้องดูแลทำให้ไม่สามารถกำหนดเวลาที่แน่นอนได้ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.88 ส่วนข้ออื่น ๆ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับน้อยที่สุด ซึ่งมีค่าเฉลี่ยอยู่ในช่วง 1.20 - 1.72 (ตัวเลขในวงเล็บในช่องระดับเรียงตามลำดับค่าเฉลี่ยของปัญหาจากมากไปน้อย)

ตาราง 5 ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาในการเรียนของนักศึกษาด้านครูผู้สอน
จำแนกเป็นรายชื่อ

ปัญหาด้านครูผู้สอน	ค่าสถิติ		ระดับปัญหา
	$\bar{X}$	SD	
15. ครูผู้สอนไม่มีหลักการสอนที่แน่นอน ทำให้นักศึกษาเกิดความสับสนและไม่เข้าใจในการเรียนการสอน	1.20	0.57	น้อยที่สุด (1)
16. ครูผู้สอนไม่มีประสบการณ์ในการสอน ทำให้เกิดความเบื่อหน่ายไม่ดึงดูดความสนใจนักศึกษา	1.08	0.27	น้อยที่สุด (4)
17. ครูผู้สอนไม่ให้ความเป็นกันเองกับนักศึกษา ทำให้ไม่มีการซักถามเมื่อมีปัญหาหรือข้อข้องใจ ทำให้เกิดปัญหาในการเรียนรู้	1.16	0.47	น้อยที่สุด (2)
18. ครูผู้สอนมีความลำเอียงอย่างเห็นได้ชัด มีการตำหนิผู้เรียนด้วยความรู้สึกส่วนตัว	1.12	0.43	น้อยที่สุด (3)
19. ครูผู้สอนไม่มีบุคลิกภาพที่น่านับถือ นักศึกษาขาดความเลื่อมใสและศรัทธา	1.16	0.61	น้อยที่สุด (2)
20. ครูผู้สอนไม่มีจรรยาบรรณของวิชาชีพครู ทำให้ไม่ตั้งใจถ่ายทอดความรู้แก่ผู้เรียนอย่างเต็มที่	1.16	0.47	น้อยที่สุด (2)
21. ครูสอนไม่มีเกณฑ์ในการประเมินผลการเรียนการสอนที่แน่นอนทำให้นักศึกษาไม่เกิดความศรัทธาที่จะเรียนรู้	1.12	0.33	น้อยที่สุด (3)
22. ครูผู้สอนไม่ใช้เวลาในการเรียนการสอนอย่างเต็มที่	1.16	0.47	น้อยที่สุด (2)
รวม	1.15	0.46	น้อยที่สุด

จากตาราง 5 แสดงว่า ปัญหาการเรียนของนักศึกษาด้านครูผู้สอนโดยรวมอยู่ในระดับน้อยที่สุด คือมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.15 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าทุกข้อมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับน้อยที่สุด มีค่าเฉลี่ยอยู่ในช่วง 1.08 - 1.20 (ตัวเลขในวงเล็บในช่องระดับเรียงตามลำดับค่าเฉลี่ยของปัญหาจากมากไปน้อย)

ตาราง 6 ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาในการเรียนของนักศึกษาชั้นหลักสูตร
จำแนกเป็นรายข้อ

ปัญหาด้านหลักสูตร	ค่าสถิติ		ระดับปัญหา
	$\bar{X}$	SD	
23. ระยะเวลาในการเรียนค่อนข้างสั้น ทำให้นักศึกษาไม่เข้าใจในการเรียนการสอน	1.72	1.05	น้อยที่สุด (2)
24. ระยะเวลาในการเรียนค่อนข้างสั้น ทำให้นักศึกษามีประสบการณ์ในการฝึกหัดน้อย ยากแก่ความเข้าใจที่แท้จริง	1.80	1.02	น้อยที่สุด (1)
25. การจัดหลักสูตรการเรียนการสอนไม่ทันสมัยไม่ตรงกับความต้องการของสังคม	1.28	0.53	น้อยที่สุด (6)
26. การจัดเวลาในการเรียนไม่เอื้ออำนวยต่อผู้ที่มีภารกิจหรือหน้าที่ประจำวัน	1.28	0.60	น้อยที่สุด (6)
27. หลักสูตรและเนื้อหาวิชาไม่มีความสอดคล้องกับระยะเวลาในการเรียนการสอน	1.24	0.51	น้อยที่สุด (7)
28. กิจกรรมในการเรียนการสอนหรือภาคปฏิบัติมีน้อยจนทำให้เกิดความไม่มั่นใจในการปฏิบัติจริง	1.44	0.86	น้อยที่สุด (3)
29. การกำหนดเนื้อหาของหลักสูตรยากเกินไปไม่เหมาะสมกับการเรียนการสอนภายในเวลาที่กำหนด	1.36	0.75	น้อยที่สุด (5)
30. การกำหนดหลักสูตรรวบรัดจนเกินไปจนทำให้ยากเกินกว่าจะทำให้การเรียนการสอนสำเร็จไปด้วยดี	1.40	0.70	น้อยที่สุด (4)
รวม	1.44	0.80	น้อยที่สุด

จากตาราง 6 แสดงว่า ปัญหาการเรียนของนักศึกษาชั้นหลักสูตรโดยรวมอยู่ในระดับน้อยที่สุด คือมีค่าเฉลี่ย 1.44 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าทุกข้อมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับน้อยที่สุด คือมีค่าเฉลี่ยอยู่ในช่วง 1.24 - 1.80 (ตัวเลขในวงเล็บในช่องระดับเรียงตามลำดับค่าเฉลี่ยของปัญหาจากมากไปน้อย)

ตาราง 7 ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาในการเรียนของนักศึกษาด้านสิ่งอำนวยความสะดวก จำแนกเป็นรายชื่อ

ปัญหาด้านสิ่งอำนวยความสะดวก	ค่าสถิติ		ระดับปัญหา
	$\bar{X}$	SD	
31. สถานที่เรียนมีจำกัดทำให้ไม่สามารถทำกิจกรรมในการเรียนการสอนได้อย่างเหมาะสมกับหลักสูตร	1.24	0.51	น้อยที่สุด (5)
32. ทำเลที่ตั้งของโรงเรียนอยู่ห่างไกลความเจริญ ทำให้ไม่สะดวกในการเดินทาง	1.28	0.60	น้อยที่สุด (4)
33. สถานที่เรียนไม่มีอุปกรณ์อำนวยความสะดวกอย่างเพียงพอกับจำนวนผู้เรียนและหลักสูตรที่จัดตั้งขึ้น	1.24	0.51	น้อยที่สุด (5)
34. สถานที่เรียนไม่เหมาะสม มีเสียงรบกวนสมาธิในการเรียน	1.36	0.69	น้อยที่สุด (2)
35. สถานที่เรียนไม่เหมาะสมมีกลิ่นรบกวนสมาธิในการเรียน	1.84	1.32	น้อย (1)
36. จำนวนนักศึกษาในกลุ่มที่เรียนมีมากไปเมื่อเทียบกับจำนวนผู้สอน ทำให้ประสิทธิภาพในการเรียนลดลงไป	1.36	0.63	น้อยที่สุด (3)
37. สถานที่เรียนอยู่ในแหล่งบันเทิงมากเกินไป ทำให้เป็นแรงดึงดูดใจมากกว่าการเข้าห้องเรียน	1.36	0.69	น้อยที่สุด (2)
38. ไม่มีการสื่อสารประชาสัมพันธ์ที่ดีระหว่างสถานศึกษาและนักศึกษาทำให้การเรียนการสอนไม่มีประสิทธิภาพที่ดีเท่าที่ควร	1.12	0.33	น้อยที่สุด (6)
รวม	1.35	0.74	น้อยที่สุด

จากตาราง 7 แสดงว่า ปัญหาการเรียนของนักศึกษาด้านสิ่งอำนวยความสะดวกโดยรวมอยู่ในระดับน้อยที่สุด คือมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.35 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยระดับน้อยคือ สถานที่เรียนไม่เหมาะสมมีกลิ่นรบกวนสมาธิในการเรียน มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 1.84 นอกนั้นทุกข้อมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับน้อยที่สุด คือมีค่าเฉลี่ยอยู่ในช่วง 1.12 - 1.36 (ตัวเลขในวงเล็บในช่องระดับเรียงตามลำดับค่าเฉลี่ยของปัญหาจากมากไปน้อย)

**ตอนที่ 3 เป็นการเปรียบเทียบปัญหาในการเรียนของนักศึกษาวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้น
ในวิทยาลัยสารพัดช่าง สาขาชุมชนเมืองใหม่บางพลี จังหวัดสมุทรปราการ**

ในตอนนี้เป็นการวิเคราะห์หรือเปรียบเทียบปัญหาการเรียนของนักศึกษาวิชาชีพ หลักสูตรระยะสั้นของวิทยาลัยสารพัดช่าง สาขาชุมชนเมืองใหม่บางพลี จังหวัดสมุทรปราการ จำแนกตามตัวแปร เพศ อายุ จำนวนปีที่จบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ก่อนมาเรียน อาชีพนักศึกษา และอาชีพของผู้ปกครอง ดังแสดงในตาราง 8 - 20

3.1 เปรียบเทียบปัญหาการเรียนของนักศึกษาเพื่อทดสอบสมมุติฐานข้อที่ 1 ที่ว่านักศึกษาที่มีเพศต่างกันมีปัญหาการเรียนในด้านต่างๆแตกต่างกัน ดังตาราง 8

ตาราง 8 ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาการเรียนของนักศึกษา โดยรวมและรายด้านจำแนกตามเพศ

ปัญหาในการเรียน	ชาย		หญิง		t
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
1. ด้านส่วนตัว	1.35	0.73	1.55	0.97	1.12
2. ด้านครูผู้สอน	1.14	0.35	1.15	0.50	0.03
3. ด้านหลักสูตร	1.43	0.91	1.44	0.75	0.08
4. ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก	1.34	0.58	1.35	0.80	0.10
รวม	1.46	0.83	1.40	0.82	0.33

จากตาราง 8 แสดงว่า นักศึกษาที่มีเพศต่างกันมีปัญหาการเรียนในด้านต่างๆแตกต่างกัน เมื่อพิจารณาพบว่าปัญหาในการเรียนของนักศึกษาที่มีเพศต่างกัน ทั้งโดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

3.2 เปรียบเทียบปัญหาการเรียนของนักศึกษาเพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 2 ที่ว่านักศึกษาที่มีอายุต่างกันมีปัญหาการเรียนในด้านต่างๆแตกต่างกัน ดังตาราง 9

ตาราง 9 ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาการเรียนของนักศึกษา โดยรวมและรายด้านจำแนกตามอายุ

	18-26 ปี		มากกว่า 26 ปี		T
	$\bar{X}_1$	s_1	$\bar{X}_2$	s_2	
ด้านส่วนตัว	1.61	0.98	1.42	0.87	0.95
ด้านครูผู้สอน	1.32	0.66	1.05	0.25	2.37*
ด้านหลักสูตร	1.38	0.63	1.48	0.88	-0.67
ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก	1.36	0.73	1.34	0.74	0.11
รวม	1.45	0.81	1.34	0.77	0.65

จากตาราง 9 แสดงว่า นักศึกษาที่มีช่วงอายุต่างกัน มีปัญหาการเรียนโดยรวม แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านครู ผู้สอนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

3.3 เปรียบเทียบปัญหาการเรียนของนักศึกษาเพื่อทดสอบสมมุติฐานข้อที่ 3 ที่ว่านักศึกษาที่มีจำนวนปีที่จบการศึกษาชั้นปีที่ 6 มาก่อนเรียนต่างกันมีปัญหาการเรียนในด้านต่างๆ แตกต่างกัน ดังตาราง 10 - 12

ตาราง 10 ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาการเรียนของนักศึกษา โดยรวมและรายด้าน จำแนกตามจำนวนปีที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มาแล้ว

ปัญหาในการเรียน	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F
1. ด้านส่วนตัว	ระหว่างกลุ่ม	2.99	2	1.49	4.31*
	ภายในกลุ่ม	33.60	97	0.35	
	รวม	36.58	99		
2. ด้านครูผู้สอน	ระหว่างกลุ่ม	0.29	2	0.14	0.80
	ภายในกลุ่ม	17.30	97	0.18	
	รวม	17.59	99		
3. ด้านหลักสูตร	ระหว่างกลุ่ม	1.90	2	0.95	2.46
	ภายในกลุ่ม	37.49	97	0.39	
	รวม	39.39	99		
4. ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก	ระหว่างกลุ่ม	0.51	2	0.26	1.23
	ภายในกลุ่ม	20.24	97	0.21	
	รวม	20.75	99		
5. รวมทุกด้าน	ระหว่างกลุ่ม	2.26	2	1.13	5.41*
	ภายในกลุ่ม	20.32	97	0.21	
	รวม	22.58	99		

จากตาราง 10 แสดงว่า นักศึกษาที่มีจำนวนปีที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มาแล้วต่างกัน มีปัญหาการเรียนในด้านต่างๆ แตกต่างกัน พิจารณาโดยรวมแล้วพบว่าปัญหาในการเรียนของนักศึกษาที่มีจำนวนปีที่จบชั้นประถมศึกษาปมาแล้วต่างกัน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าด้านส่วนตัวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 นอกนั้นนักศึกษามีปัญหาการเรียนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เพื่อให้ทราบว่ามีปัญหาในการเรียนที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติจะทำการทดสอบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ด้วยวิธีของ Newman - Keuls ดังตาราง 11 และ 12

ตาราง 11 ทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของปัญหาการเรียนของนักศึกษาโดยรวม
จำแนกตามจำนวนปีที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มาแล้ว เป็นรายคู่

กลุ่มอายุ				
		4-6 ปี	1-3 ปี	มากกว่า 6 ปี
	$\bar{X}$	1.04	1.16	1.42
4-6 ปี	1.04	-	0.12	0.38
1-3 ปี	1.16		-	0.26
มากกว่า 6 ปี	1.42			-

จากตาราง 11 แสดงว่านักศึกษาที่จบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในเวลาที่แตกต่างกันมีปัญหาในการเรียนโดยรวมอยู่ในระดับที่ใกล้เคียงกันมาก ทุกคู่จึงแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 12 ทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของปัญหาการเรียนของนักศึกษาบางส่วนตัว
จำแนกตามจำนวนปีที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มาแล้ว เป็นรายคู่

กลุ่มอายุ				
		1-3 ปี	4-6 ปี	มากกว่า 6 ปี
	$\bar{X}$	1.00	1.04	1.56
1-3 ปี	1.00	-	0.04	0.56
4-6 ปี	1.04		-	0.52
มากกว่า 6 ปี	1.56			-

จากตาราง 12 แสดงว่านักศึกษาที่จบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในเวลาที่แตกต่างกันมีปัญหาในการเรียนด้านส่วนตัวอยู่ในระดับที่ใกล้เคียงกันมาก ทุกคู่จึงแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

3.4 เปรียบเทียบปัญหาการเรียนของนักศึกษาเพื่อทดสอบสมมุติฐานข้อที่ 4 ที่ว่านักศึกษาที่มีอาชีพต่างกันมีปัญหาการเรียนในด้านต่างๆแตกต่างกัน ดังตาราง 13 - 14

ตาราง 13 ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาการเรียนของนักศึกษา โดยรวมและรายด้านจำแนกตามอาชีพนักศึกษา

ด้าน	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F
1. ด้านส่วนตัว	ระหว่างกลุ่ม	0.43	3	0.14	0.38
	ภายในกลุ่ม	36.16	96	0.38	
	รวม	36.58	99		
2. ด้านครูผู้สอน	ระหว่างกลุ่ม	0.91	3	0.30	1.75
	ภายในกลุ่ม	16.67	96	0.17	
	รวม	17.59	99		
3. ด้านหลักสูตร	ระหว่างกลุ่ม	5.11	3	1.70	4.75*
	ภายในกลุ่ม	34.45	96	0.36	
	รวม	39.56	99		
4. ด้านถึงอำนวยความสะดวก	ระหว่างกลุ่ม	0.52	3	0.17	0.83
	ภายในกลุ่ม	20.23	96	0.21	
	รวม	20.75	99		
5. รวมทุกด้าน	ระหว่างกลุ่ม	0.96	3	0.32	1.33
	ภายในกลุ่ม	23.10	96	0.24	
	รวม	24.07	99		

จากตาราง 13 แสดงว่า นักศึกษาที่มีอาชีพต่างกัน มีปัญหาการเรียนในด้านต่างๆ แตกต่างกัน พิจารณาโดยรวมแล้วพบว่าปัญหาในการเรียนของนักศึกษาที่มีอาชีพต่างกัน แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าด้านหลักสูตรแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกนั้นนักศึกษามีปัญหาการเรียนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เพื่อให้ทราบว่ามีปัญหาในการเรียนที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติจะทำการทดสอบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ด้วยวิธีของ Newman - Keuls ดังตาราง 14

ตาราง 14 ทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของปัญหาในการเรียนของนักศึกษาด้าน
หลักสูตรจำแนกตามอาชีพของนักศึกษา เป็นรายคู่

กลุ่มอาชีพนักศึกษา		ช่วยผู้ปกครอง ประกอบอาชีพ	รับจ้าง/แม่บ้าน	ประกอบอาชีพ ส่วนตัว	ไม่มีอาชีพ
	$\bar{X}$	1.00	1.20	1.45	1.73
ช่วยผู้ปกครอง ประกอบอาชีพ	1.00	-	0.20	0.45	0.73*
รับจ้าง/แม่บ้าน ประกอบอาชีพ	1.20		-	0.25	0.54
ส่วนตัว ไม่มีอาชีพ	1.45			-	0.28
	1.73				-

จากตาราง 14 แสดงว่านักศึกษาที่ต้องช่วยผู้ปกครองประกอบอาชีพกับนักศึกษาที่ยังไม่ประกอบอาชีพมีปัญหาการเรียนด้านหลักสูตรแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกนั้นนักศึกษามีปัญหาการเรียนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

3.5 เปรียบเทียบปัญหาการเรียนของนักศึกษาเพื่อทดสอบสมมุติฐานข้อที่ 5 ที่ว่านักศึกษาที่มีผู้ปกครองอาชีพต่างกันมีปัญหาการเรียนในด้านต่างๆแตกต่างกัน ดังตาราง 15 - 20

ตาราง 15 ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัญหาการเรียนของนักศึกษา โดยรวมและรายด้านจำแนกตามอาชีพของผู้ปกครอง

ด้าน	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F
1. ด้านส่วนตัว	ระหว่างกลุ่ม	7.17	4	1.79	5.79*
	ภายในกลุ่ม	29.41	95	0.31	
	รวม	36.58	99		
2. ด้านครูผู้สอน	ระหว่างกลุ่ม	1.73	4	0.43	2.60*
	ภายในกลุ่ม	15.85	95	0.17	
	รวม	17.59	99		
3. ด้านหลักสูตร	ระหว่างกลุ่ม	6.79	4	1.70	4.95*
	ภายในกลุ่ม	32.60	95	0.34	
	รวม	39.39	99		
4. ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก	ระหว่างกลุ่ม	4.08	4	1.02	5.81*
	ภายในกลุ่ม	16.67	95	0.18	
	รวม	20.75	99		
5. รวมทุกด้าน	ระหว่างกลุ่ม	4.37	4	1.09	5.27*
	ภายในกลุ่ม	19.70	95	0.21	
	รวม	24.07	99		

จากตาราง 15 แสดงว่า นักศึกษาที่มีผู้ปกครองประกอบอาชีพต่างกัน มีปัญหาการเรียนในด้านต่างๆ แตกต่างกัน พิจารณาโดยรวมและรายด้านแล้วพบว่าปัญหาในการเรียนของนักศึกษาที่มีผู้ปกครองประกอบอาชีพต่างกันแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 เพื่อให้ทราบว่ามีปัญหาในการเรียนที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติจะทำการทดสอบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ด้วยวิธีของ Newman - Keuls ดังตาราง 16 ถึง 20

ตาราง 16 ทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของปัญหาในการเรียนของนักศึกษา โดยรวม
จำแนกตามอาชีพของผู้ปกครอง เป็นรายคู่

กลุ่มอาชีพของผู้ปกครอง		ค้าขาย	แม่บ้าน	รับจ้าง	เกษตรกร	รับราชการ/ รัฐวิสาหกิจ
	$\bar{X}$	1.10	1.22	1.23	1.47	1.82
ค้าขาย	1.10	-	0.13	0.13	0.37	0.72**
แม่บ้าน	1.22		-	0.01	0.24	0.59**
รับจ้าง	1.23			-	0.24	0.59**
เกษตรกร	1.47				-	0.35
รับราชการ/รัฐ วิสาหกิจ	1.82					-

จากตาราง 16 แสดงว่า นักศึกษาที่มีผู้ปกครองประกอบอาชีพรับราชการ/รัฐวิสาหกิจ มี
ปัญหาในการเรียนโดยรวมแตกต่างจากนักศึกษาที่มีผู้ปกครองประกอบอาชีพค้าขาย แม่บ้าน
และรับจ้าง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นอกนั้นนักศึกษามีปัญหาการเรียนแตกต่าง
กันอย่างไรไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 17 ทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของปัญหาในการเรียนของนักศึกษาในส่วนตัว
จำแนกตามอาชีพของผู้ปกครอง เป็นรายคู่

กลุ่มอาชีพของผู้ปกครอง		ค้าขาย	รับจ้าง	แม่บ้าน	เกษตรกร	รับราชการ / รัฐวิสาหกิจ
	$\bar{X}$	1.02	1.33	1.39	1.61	2.00
ค้าขาย	1.02	-	0.30	0.37	0.59*	0.98**
รับจ้าง	1.33		-	0.07	0.29	0.67*
แม่บ้าน	1.39			-	0.22	0.61*
เกษตรกร	1.61				-	0.39
รับราชการ/รัฐ วิสาหกิจ	2.00					-

จากตาราง 17 แสดงว่า นักศึกษาที่มีผู้ปกครองประกอบอาชีพรับราชการ/รัฐวิสาหกิจ มีปัญหาในการเรียนด้านส่วนตัวแตกต่างจากนักศึกษาที่มีผู้ปกครองประกอบอาชีพค้าขาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนนักศึกษาที่มีผู้ปกครองประกอบอาชีพรับราชการ/รัฐวิสาหกิจ มีปัญหาในการเรียนด้านส่วนตัวแตกต่างจากนักศึกษาที่มีผู้ปกครองประกอบอาชีพแม่บ้าน และรับจ้างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักศึกษาที่มีผู้ปกครองประกอบอาชีพเกษตรกรมีปัญหาในการเรียนด้านส่วนตัวแตกต่างจากนักศึกษาที่มีผู้ปกครองประกอบอาชีพค้าขาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกนั้นนักศึกษามีปัญหาการเรียนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 18 . ทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของปัญหาในการเรียนของนักศึกษา ด้านครูผู้สอน จำแนกตามอาชีพของผู้ปกครอง เป็นรายคู่

กลุ่มอาชีพของผู้ปกครอง		ค้าขาย	แม่บ้าน	รับจ้าง	รับราชการ/รัฐ วิสาหกิจ	เกษตรกรรวม
	$\bar{X}$	1.00	1.00	1.02	1.21	1.29
ค้าขาย	1.00	-	-	0.02	0.21	0.29
แม่บ้าน	1.00		-	0.02	0.21	0.29
รับจ้าง	1.02			-	0.19	0.27
รับราชการ/รัฐ วิสาหกิจ	1.21				-	0.08
เกษตรกรรวม	1.29					-

จากตาราง 18 แสดงว่า นักศึกษาที่มีผู้ปกครองประกอบอาชีพต่างกันมีปัญหาในการเรียนด้านครูผู้สอนอยู่ในระดับที่ใกล้เคียงกันมาก ทุกคู่จึงมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ

ตาราง 19 ทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของปัญหาในการเรียนของนักศึกษาชั้นหลัก
สูตรจำแนกตามอาชีพของผู้ปกครอง เป็นรายคู่

กลุ่มอาชีพของผู้ปกครอง		แม่บ้าน	ค้าขาย	รับจ้าง	เกษตรกรรวม	รับราชการ/รัฐ วิสาหกิจ
	$\bar{X}$	1.13	1.25	1.25	1.51	2.04
แม่บ้าน	1.13	-	0.13	0.13	0.39	0.92**
ค้าขาย	1.25		-	-	0.26	0.79**
รับจ้าง	1.25			-	0.26	0.79**
เกษตรกรรวม	1.51				-	0.53
รับราชการ/รัฐ วิสาหกิจ	2.04					-

จากตาราง 19 แสดงว่า นักศึกษาที่มีผู้ปกครองประกอบอาชีพรับราชการ/รัฐวิสาหกิจมี
ปัญหาในการเรียนด้านหลักสูตรแตกต่างจาก นักศึกษาที่มีผู้ปกครองประกอบอาชีพแม่บ้าน ค้า
ขาย และรับจ้าง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นอกนั้นนักศึกษามีปัญหาการเรียนแตก
ต่างกันอย่างไรไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 20 ทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของปัญหาในการเรียนของนักศึกษา ด้าน
 สิ่งอำนวยความสะดวก จำแนกตามอาชีพของผู้ปกครอง เป็นรายคู่

กลุ่มอาชีพของผู้ปกครอง		ค้าขาย	รับจ้าง	แม่บ้าน	เกษตรกรรวม	รับราชการ/รัฐ วิสาหกิจ
	$\bar{X}$	1.17	1.25	1.25	1.34	1.88
ค้าขาย	1.17	-	0.08	0.08	0.17	0.71**
รับจ้าง	1.25		-	-	0.09	0.63**
แม่บ้าน	1.25			-	0.09	0.63**
เกษตรกรรวม	1.34				-	0.54**
รับราชการ/รัฐ วิสาหกิจ	1.88					-

จากตาราง 20 แสดงว่านักศึกษาที่มีผู้ปกครองประกอบอาชีพรับราชการ/รัฐวิสาหกิจมี
 ปัญหาในการเรียนด้านสิ่งอำนวยความสะดวกแตกต่างจาก นักศึกษาที่มีผู้ปกครองประกอบอาชีพ
 แม่บ้าน ค้าขาย รับจ้าง และเกษตรกรรวม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นอกนั้นนัก
 ศึกษาที่มีปัญหาการเรียนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตอนที่ 4 เป็นการวิเคราะห์ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมของนักศึกษาของนักศึกษาวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นในวิทยาลัยสารพัดช่าง สาขาชุมชนเมืองใหม่บางพลี จังหวัดสมุทรปราการ

ตาราง 21 ปัญหาในการเรียนของนักศึกษาจากคำถามปลายเปิด

ปัญหา	ความถี่
1. ระยะเวลาในการเรียนสั้นเกินไป	10
2. อุปกรณ์ในการเรียนไม่เพียงพอในกรณีของการส่งอุปกรณ์ไปซ่อมในบางครั้ง หรือเกิดเหตุฉุกเฉิน เช่น มีนักศึกษาย้ายเวลาเรียนในบางครั้ง	5

ตาราง 22 ข้อเสนอแนะของนักศึกษาจากคำถามปลายเปิด

ข้อเสนอแนะ	ความถี่
1. นักศึกษาอยากให้เลือกเวลาเรียนได้เองตามความสะดวก	2
2. นักศึกษาอยากให้ครูผู้สอนให้ความสนใจนักศึกษาและการเรียนการสอนมากกว่านี้	1
3. ควรเพิ่มเวลาในการเรียนขึ้นอีกเล็กน้อยเพื่อให้การเรียนการสอนเป็นการปูพื้นฐานความรู้ที่ดี เพื่อที่จะสามารถนำไปปฏิบัติได้จริงในการประกอบอาชีพในชีวิตประจำวัน	10
4. ควรมีอุปกรณ์ในการเรียนที่เป็นชุดสำรอง	5
5. นักศึกษาอยากให้ทางวิทยาลัยจัดหางานให้ทำหลังจากที่ศึกษาจนจบหลักสูตรแล้ว เพื่อเป็นการเสริมสร้างความมั่นคงและเป็นแรงจูงใจในการเรียนมากยิ่งขึ้น	4

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาปัญหาในการเรียนของนักศึกษาวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นในวิทยาลัยสารพัดช่าง สาขาชุมชนเมืองใหม่บางพลี จังหวัดสมุทรปราการ

ความมุ่งหมายในการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัญหาในการเรียนของนักศึกษาวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นในวิทยาลัยสารพัดช่าง สาขาชุมชนเมืองใหม่บางพลี จังหวัดสมุทรปราการ ในด้านตัวผู้เรียน ครูผู้สอน หลักสูตร และสิ่งอำนวยความสะดวก
2. เพื่อเปรียบเทียบปัญหาในการเรียนของนักศึกษาวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นในวิทยาลัยสารพัดช่าง สาขาชุมชนเมืองใหม่บางพลี จังหวัดสมุทรปราการ โดยจำแนกตามเพศ อายุ จำนวน จำนวนปีที่จบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อาชีพของนักศึกษา และอาชีพของผู้ปกครอง
3. เพื่อรวบรวมความคิดเห็น และข้อเสนอแนะเพิ่มเติม เกี่ยวกับปัญหาการเรียนของ นักศึกษาวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นในวิทยาลัยสารพัดช่าง สาขาชุมชนเมืองใหม่บางพลี จังหวัดสมุทรปราการ

ความสำคัญในการวิจัย

1. ผลการวิจัย เป็นประโยชน์แก่สถานศึกษาในการปรับปรุงหลักสูตร กระบวนการเรียนการสอนให้เป็นประโยชน์แก่นักศึกษา และเพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการในสังคม
2. ผลการวิจัย เป็นประโยชน์แก่ครูผู้สอนและคณะผู้บริหารให้สามารถเข้าใจปัญหา และความต้องการของนักศึกษา จะได้สามารถแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้ตรงและถูกต้องเหมาะสมกับความเป็นจริง
3. ผลการวิจัยเป็นประโยชน์แก่นักศึกษาเองเพื่อเป็นแนวทางให้เกิดการแก้ไขหลักสูตร รวมถึงวิธีการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับบุคคลและสถานการณ์

สมมุติฐานการวิจัย

1. นักศึกษาของวิทยาลัยสารพัดช่างที่มีเพศต่างกัน มีปัญหาการเรียนด้านตัวผู้เรียน, ด้านครูผู้สอน, ด้านหลักสูตร และด้านสิ่งอำนวยความสะดวกแตกต่างกัน
2. นักศึกษาของวิทยาลัยสารพัดช่างที่มีอายุต่างกัน มีปัญหาการเรียนด้านตัวผู้เรียน, ด้านครูผู้สอน, ด้านหลักสูตร และด้านสิ่งอำนวยความสะดวกแตกต่างกัน
3. นักศึกษาของวิทยาลัยสารพัดช่างที่มีจำนวนปีที่จบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ต่างกัน มีปัญหาการเรียนด้านตัวผู้เรียน, ด้านครูผู้สอน, ด้านหลักสูตร และด้านสิ่งอำนวยความสะดวกแตกต่างกัน
4. นักศึกษาของวิทยาลัยสารพัดช่างที่ประกอบอาชีพต่างกัน มีปัญหาการเรียนด้านตัวผู้เรียน, ด้านครูผู้สอน, ด้านหลักสูตร และด้านสิ่งอำนวยความสะดวกแตกต่างกัน
5. นักศึกษาของวิทยาลัยสารพัดช่างที่มีผู้ปกครองประกอบอาชีพต่างกัน มีปัญหาในการเรียนด้านตัวผู้เรียน, ด้านครูผู้สอน, ด้านหลักสูตร และด้านสิ่งอำนวยความสะดวกแตกต่างกัน

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร ได้แก่ นักศึกษาวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้น วิทยาลัยสารพัดช่าง สาขาชุมชนเมืองใหม่บางพลี จังหวัดสมุทรปราการที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2540 ระหว่างวันที่ 12 พฤษภาคม - 23 กรกฎาคม 2540 จำนวน 352 คน
2. กลุ่มตัวอย่าง ในการศึกษานี้ ได้แก่ นักศึกษาวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นในวิทยาลัยสารพัดช่าง สาขาชุมชนเมืองใหม่บางพลี จังหวัดสมุทรปราการ ในการคัดเลือกใช้วิธีสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง โดยคัดเลือกจากประชากรของนักศึกษาที่มีระยะการศึกษา 150 ชั่วโมงและมีการจัดการเรียนการสอนทั้งภาคเช้าและภาคค่ำ แล้วจึงสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญอีกครั้งหนึ่ง โดยการสุ่มกลุ่มตัวอย่างประชากรในแต่ละแผนกจากประชากรจำนวน 245 คน ได้กลุ่มตัวอย่าง 100 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลเป็นแบบสอบถาม เกี่ยวกับปัญหาในการเรียนหลักสูตรระยะสั้น ซึ่งผู้วิจัยได้จัดทำขึ้นเป็นแบบสอบถามมี 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นคำถามข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา ได้แก่ เพศ อายุ จำนวนปีที่จบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อาชีพของนักศึกษา และอาชีพของผู้ปกครอง มีลักษณะเป็นคำถามชนิดเลือกตอบ (check list)

ตอนที่ 2 เป็นคำถามเกี่ยวกับปัญหาการเรียนของนักศึกษา โดยแบ่งข้อคำถามออกเป็น 4 ด้าน คือ ด้านตัวผู้เรียนจำนวน 14 ข้อ ด้านครูผู้สอนจำนวน 8 ข้อ ด้านหลักสูตรจำนวน 8 ข้อ และด้านสิ่งแวดล้อมความสะดวกจำนวน 8 ข้อ รวมทั้งสิ้น 38 ข้อ โดยแบบสอบถามมีค่าความเชื่อมั่น .95

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามปลายเปิดเกี่ยวกับปัญหาอื่นทั้ง 4 ด้าน

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน คือ

1. ผู้วิจัยได้ขอความอนุเคราะห์จากอาจารย์ในวิทยาลัยสารพัดช่าง สาขาชุมชนเมืองใหม่ บางพลี จังหวัดสมุทรปราการ ซึ่งผู้วิจัยไปประสานงานและเก็บข้อมูลด้วยตนเอง โดยช่วงเวลาที่เก็บข้อมูล เดือนกรกฎาคม 2540

2. การเก็บรวบรวมข้อมูลแบบสอบถามที่แจกไป 100 ฉบับ ได้แบบสอบถามกลับคืนมาครบ 100 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100 เมื่อตรวจสอบแล้วได้แบบสอบถามที่สมบูรณ์สามารถนำมาวิเคราะห์ได้ทั้ง 100 ฉบับ

วิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลนำแบบสอบถามไปวิเคราะห์ข้อมูลด้วยคอมพิวเตอร์ ได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. ข้อมูลส่วนตัว คำนวณค่าร้อยละ
2. วิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐาน ปัญหาในการเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ โดยใช้ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และ ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)
3. เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของปัญหาในการเรียนของนักศึกษาหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้นโดยใช้การทดสอบค่าที (t - test) การวิเคราะห์ข้อมูลสถิติดังกล่าว ใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS/PC+ (Statistical Package For The Social Science/Personal Computer)

4. เปรียบเทียบค่าความแตกต่างของค่าเฉลี่ยปัญหาการเรียนของนักศึกษาหลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้น โดยใช้ F-test และทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ โดยวิธีของนิวแมน-คูลส์ (Newman Keuls Method)

5. วิเคราะห์ปัญหาและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม ซึ่งเป็นคำถามปลายเปิดโดยจัดกลุ่มเป็นรายด้าน

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล เกี่ยวกับปัญหาในการเรียนของนักศึกษาหลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้น ในวิทยาลัยสารพัดช่าง สาขาชุมชนเมืองใหม่บางพลี จังหวัดสมุทรปราการ สรุปได้ดังนี้

1. ข้อมูลส่วนตัวของนักศึกษา

นักศึกษาจำนวน 100 คนเป็นเพศหญิงจำนวน 72 คน คิดเป็นร้อยละ 72 ส่วนเพศชายจำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 28 อายุส่วนใหญ่จะมีอายุมากกว่า 26 ปีจำนวน 64 คน คิดเป็นร้อยละ 64 รองลงมาจะอายุระหว่าง 18 - 26 ปีจำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 36 ในด้านระยะเวลาที่จบการศึกษาระดับประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่านักศึกษาส่วนใหญ่จบมานานกว่า 6 ปีจำนวน 88 คน คิดเป็นร้อยละ 88 รองลงมาอยู่ในระหว่าง 4 - 6 ปีจำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 8 และจบมา 1 - 3 ปีจำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 4 นักศึกษาส่วนใหญ่ประกอบอาชีพส่วนตัวจำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 40 รองลงมายังไม่ได้ประกอบอาชีพมีถึง 28 คน คิดเป็นร้อยละ 28 ประกอบอาชีพรับจ้างจำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 24 เป็นแม่บ้านจำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 4 และประกอบอาชีพโดยช่วยเหลือผู้ปกครองจำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 4 ในด้านอาชีพผู้ปกครองของนักศึกษาส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกษตรกรรมจำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 40 รองลงมาคืออาชีพรับจ้างจำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 28 ส่วนอาชีพรับราชการ/รัฐวิสาหกิจ และค้าขายมีจำนวนเท่ากันคืออย่างละ 12 คน คิดเป็นร้อยละ 24 อีก 4 คนมารดาเป็นแม่บ้าน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 8

2. ปัญหาในการเรียนของนักศึกษา

นักศึกษามีปัญหาในการมาเรียนโดยรวมอยู่ในระดับน้อยมากในทุกด้านทั้ง 4 ด้าน ถือว่าไม่มีปัญหา ($\bar{X} = 1.38$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ทุกด้านมีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับน้อยมากเช่นกัน คือ ด้านส่วนตัว ($\bar{X} = 1.49$) ด้านครูผู้สอน ($\bar{X} = 1.15$) ด้านหลักสูตร ($\bar{X} = 1.44$) และด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ($\bar{X} = 1.35$) และพบว่า ด้านตัวผู้เรียนมีปัญหาสูงสุดในเรื่องการมีภาระหน้าที่ที่จะต้องรับผิดชอบทำให้ไม่มีเวลาว่างเพียงพอสำหรับการเรียน ($\bar{X} = 1.92$) ต่ำสุดในเรื่องการมาเรียนตามเพื่อนหรือตามที่ผู้ปกครองกำหนดทำให้ขาด

ความสนใจในการเรียนทำให้เรียนไม่รู้เรื่อง ($\bar{X} = 1.20$) ด้านครูผู้สอนมีปัญหาสูงสุดในเรื่อง ครูไม่มีหลักการสอนที่แน่นอนทำให้เกิดความสับสนไม่เข้าใจในการเรียน ($\bar{X} = 1.20$) ต่ำสุดในเรื่อง ครูไม่มีประสบการณ์ในการสอนทำให้เกิดความเบื่อหน่ายไม่น่าสนใจ ($\bar{X} = 1.08$) ด้านหลักสูตรมีปัญหาสูงสุดในเรื่อง เวลาในการเรียนค่อนข้างสั้นทำให้มีเวลาในการฝึกหัดน้อยไม่ค่อยเข้าใจ ($\bar{X} = 1.80$) ต่ำสุดในเรื่อง หลักสูตรและเนื้อหาวิชาไม่มีความสอดคล้องกับระยะเวลาในการเรียน ($\bar{X} = 1.24$) ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกมีปัญหาสูงสุดในเรื่อง สถานที่เรียนมีกลิ่นรบกวนสมาธิในการเรียน (อยู่ใกล้ตลาดสด) ($\bar{X} = 1.84$) ต่ำสุดในเรื่องไม่มีการสื่อสารประชาสัมพันธ์ที่ดีระหว่างสถานศึกษาและนักศึกษาทำให้การเรียนไม่มีประสิทธิภาพ ($\bar{X} = 1.12$)

3. เปรียบเทียบปัญหาในการเรียนของนักศึกษาวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้น จำแนกตามเพศ, ตามอายุ, ตามจำนวนปีที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มาแล้ว, ตามอาชีพของนักศึกษา และตามอาชีพของผู้ปกครอง

3.1 นักศึกษาที่มีเพศต่างกัน มีปัญหาในการเรียนทั้งโดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

3.2 นักศึกษาที่มีอายุต่างกัน มีปัญหาในการเรียนโดยรวมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านครูผู้สอนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

3.3 นักศึกษาที่มีจำนวนปีที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ต่างกัน มีปัญหาการเรียนโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านส่วนตัวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

3.4 นักศึกษาที่มีอาชีพต่างกัน มีปัญหาการเรียนโดยรวมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านหลักสูตรแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

3.5 นักศึกษาที่มีผู้ปกครองที่มีอาชีพต่างกัน มีปัญหาการเรียนทั้งโดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

4. จากข้อคำถามปลายเปิด มีผู้แสดงข้อคิดเห็นทั้งหมด 22 คน จากกลุ่มตัวอย่าง 100 คน ด้านตัวผู้เรียนนักศึกษาแสดงข้อคิดเห็นทั้งหมด 2 คน เห็นว่าควรให้เลือกเวลาเรียนได้เองตามสะดวก ด้านครูผู้สอนนักศึกษาแสดงข้อคิดเห็นทั้งหมด 1 คน เห็นว่าควรให้ความสนใจในนักศึกษาและการเรียนการสอนให้มากกว่านี้ ด้านหลักสูตรนักศึกษาแสดงข้อคิดเห็นทั้งหมด 10 คน เห็นว่าระยะเวลาในการเรียนสั้นเกินไป ควรมีเวลาเรียนให้มากกว่านี้เพื่อเป็นพื้นฐานความรู้ที่

ดี สามารถนำไปปฏิบัติได้จริงในการประกอบอาชีพ ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกนักศึกษาแสดงข้อคิดเห็นทั้งหมด 5 คน เห็นว่าอุปกรณ์ในการเรียนไม่เพียงพอหากมีการส่งเสริม ควรมีสำรองไว้อย่างน้อย 1 ชุด ด้านอื่นๆนักศึกษาแสดงข้อคิดเห็น 4 คน เห็นว่าควรมีการจัดหางานที่เหมาะสมให้หลังเรียนจบแล้ว

การอภิปรายผล

จากผลการศึกษาปัญหาการเรียนของนักศึกษาวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้น สาขาชุมชนเมืองใหม่บางพลี จังหวัดสมุทรปราการ มีประเด็นสำคัญที่นำมาอภิปราย ดังนี้

1. ผลจากการวิเคราะห์ปัญหาการเรียนของนักศึกษา พบว่า นักศึกษามีปัญหาการเรียนโดยรวมและรายด้าน ได้แก่ ด้านตัวผู้เรียน ด้านครูผู้สอน ด้านหลักสูตร และด้านสิ่งอำนวยความสะดวก อยู่ในระดับน้อยมากจนเกือบถือว่าไม่มีปัญหา ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ สภาพการจัดการศึกษาในวิทยาลัยสารพัดช่างในปัจจุบันมีการปรับปรุงและพัฒนาการจัดการเรียนการสอน โดยเฉพาะหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้นที่เป็นหน้าที่หลักของสถาบัน ที่สนองความต้องการของผู้เรียนและตลาดแรงงาน และสอดคล้องกับสภาพการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน (กรมอาชีวศึกษา. 2536 : 8) นอกจากนี้ สถานศึกษาจะต้องดำเนินการจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ และแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ดังปรากฏในแผนพัฒนาอาชีวศึกษา ระยะที่ 7 (พ.ศ. 2535 - 2539) ซึ่งกรมอาชีวศึกษาทำขึ้นเพื่อให้สถานศึกษาในสังกัดถือเป็นแนวทางในการปฏิบัติให้บรรลุวัตถุประสงค์ตามที่กำหนด รวมถึงกำหนดแนวทางในการปฏิบัติงานของวิทยาลัยสารพัดช่างไว้อย่างชัดเจน โดยมีมาตรการ คือ เพิ่มขีดความสามารถของวิทยาลัยสารพัดช่างให้สามารถจัดหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้นได้กว้างขวาง ยืดหยุ่น สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน แรงพัฒนา จัดหาเครื่องมือ ครุภัณฑ์ อาคารสถานที่และสื่อการเรียนการสอนวิชาชีพให้เพียงพอ (กรมอาชีวศึกษา. 2535 : 46 - 47) จากแนวทางที่กล่าวมาทำให้วิทยาลัยสารพัดช่างต้องทำการปรับปรุงและพัฒนาการจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ จึงพบว่านักศึกษามีปัญหาการเรียนอยู่ในระดับน้อยที่สุด

เมื่อพิจารณาปัญหาการเรียนของนักศึกษาเป็นรายด้าน พบว่า

1.1 ด้านตัวผู้เรียน จากการศึกษาค้นคว้า นักศึกษามีปัญหาการเรียนอยู่ในระดับน้อยที่สุด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักศึกษาที่มาเรียนส่วนใหญ่มาด้วยความสมัครใจ สนใจ และต้องการศึกษาหาความรู้ที่เป็นประโยชน์ต่อการประกอบอาชีพ หรือพัฒนาอาชีพที่ทำอยู่ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของโนลส์ (สุวัฒน์ วัฒนวงศ์. 2536 : 193 - 194 ; อ้างอิงมาจาก Knowles. 1978) ที่กล่าวว่า ผู้ใหญ่จะถูกชักจูงให้เกิดการเรียนรู้ได้ดีถ้าตรงกับความต้องการ

ต้องการและความสนใจในประสบการณ์ที่ผ่านมา เขาก็จะเกิดความพอใจ ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ นวพร ธนวัฒน์ (2536 : 79) ที่พบว่า นักศึกษาวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นมีปัญหาด้านการเรียนด้านตัวผู้เรียนอยู่ในระดับน้อย แต่จากการศึกษาพบว่านักศึกษามีปัญหาที่สำคัญคือ มีภาระหน้าที่ที่ต้องรับผิดชอบทำให้ไม่มีเวลาเพียงพอสำหรับการเรียน และการมีครอบครัวทำให้ไม่สามารถกำหนดเวลาที่แน่นอน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อรุณ ปรีดีดิลก (2524 : 28 - 31) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการไม่มาเรียนของนักศึกษา พบว่า มีภาระรับผิดชอบต่อครอบครัวซึ่งนอกจากการมีสถานภาพสมรสจะมีภาระรับผิดชอบต่อครอบครัวยังต้องมีภาระหน้าที่จากการงานประจำและสังคมอีกด้วย

1.2 ด้านครูผู้สอน จากการศึกษพบว่า นักศึกษามีปัญหาด้านการเรียนอยู่ในระดับน้อยที่สุด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะครูผู้สอนมีการพัฒนาตนเอง เพื่อเพิ่มพูนความรู้และพัฒนาทักษะในรูปแบบต่างๆอย่างต่อเนื่อง และทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและเทคโนโลยี ทำให้ครูผู้สอนมีขวัญและกำลังใจที่จะปฏิบัติงานที่รับผิดชอบอย่างเต็มความสามารถ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ มนต์ ศรีภักยา (2533 : 66) และนวพร ธนวัฒน์ (2536 : 79) พบว่า นักศึกษาวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นมีปัญหาด้านการเรียนด้านครูผู้สอนอยู่ในระดับน้อย แต่จากการศึกษาพบว่านักศึกษามีปัญหาในเรื่องครูไม่มีหลักการสอนที่แน่นอนทำให้เกิดความสับสนในการเรียน และครูไม่ให้ความเป็นกันเองทำให้ไม่เกิดการซักถามเมื่อมีข้อข้องใจ ครูมีบุคลิกไม่น่าเชื่อถือ ไม่ตั้งใจถ่ายทอดความรู้ ซึ่งสอดคล้องกับข้อคิดของ เขียวศรี วิจิธศิริ (2530 : 100) ได้กล่าวถึงลักษณะของนักศึกษาผู้ใหญ่ว่าต้องการมีสัมพันธภาพแบบเพื่อนกับครู ชอบการปฏิบัติที่มีความจริงใจ และต้องใช้เวลามากในการเรียนการสอน

1.3 ด้านหลักสูตร จากการศึกษพบว่า นักศึกษามีปัญหาด้านการเรียนอยู่ในระดับน้อยที่สุด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ หลักสูตรที่ใช้ในปัจจุบันคำนึงถึงความต้องการของผู้เรียน และตลาดแรงงานเป็นสำคัญ โดยกำหนดเวลาเรียนที่หลากหลายขึ้นให้สอดคล้องกับอาชีพ และสภาพการณ์ในปัจจุบัน อีกทั้งวิทยาลัยสารพัดช่างยังมีอิสระในการจัดพัฒนาหลักสูตรที่เปิดสอนได้ตามสภาพความพร้อมของสถานศึกษา และความต้องการของท้องถิ่นเป็นสำคัญ โดยมีการประสานงานอย่างต่อเนื่องในการพัฒนาหลักสูตรร่วมกับสถานศึกษา เพื่อให้หลักสูตรที่เปิดตรงกับความต้องการของผู้เรียน และตลาดแรงงาน ซึ่งสอดคล้องกับลักษณะของหลักสูตรที่ดี ดังที่เสาวนีย์ เลวลีย์ (2536 : 44 - 46) กล่าวไว้ว่า หลักสูตรต้องมีความสอดคล้องกับสภาพความต้องการของสังคม มีความยืดหยุ่นตามความสนใจ ความต้องการ และความถนัดของผู้เรียน ยืดหยุ่นตามสภาพท้องถิ่น และสถานภาพของโรงเรียน และควรเป็นหลักสูตรที่ทุกฝ่ายได้มีส่วนร่วมในการสร้างหรือปรับปรุง นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ วินัย สายหงษ์ (2528 : 93) ที่

พบว่า หลักสูตรควรยืดหยุ่นตามความต้องการของผู้เรียนและท้องถิ่น และควรเปลี่ยนแปลงเนื้อหาหลักสูตรให้ทันสมัยอยู่เสมอจึงทำให้ปัญหาด้านหลักสูตรอยู่ในระดับน้อยหรือต่ำมาก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ นวพร ธนวัฒน์ (2536 : 79) จากการศึกษาพบว่านักศึกษามีปัญหาในระยะเวลาการศึกษาค่อนข้างสั้นทำให้มีประสบการณ์ในการฝึกหัดน้อยยากแก่ความเข้าใจที่แท้จริง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ณรงค์ ฉายานนท์ (2526 : 60 - 62) ได้ศึกษาปัญหาและความต้องการของนักศึกษาผู้ใหญ่ทางด้านการเรียนการสอนแผนกช่างเครื่องยนต์ตามหลักสูตรวิชาชีพพระยาล้านในโรงเรียนสารพัดช่าง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปรากฏว่า ปัญหาในการเรียนวิชาชีพคือผู้เรียนฝึกภาคปฏิบัติน้อยไป ควรจะให้ผู้เรียนได้ศึกษาภาคปฏิบัติมากยิ่งขึ้น และผู้เรียนขาดความมั่นใจในการเรียนควรจะมีการพัฒนาหลักสูตรให้เหมาะสมเพื่อตอบสนองความต้องการของผู้เรียน

1.4 ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก จากการศึกษาพบว่านักศึกษามีปัญหาในการเรียนอยู่ในระดับน้อยที่สุด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ สถานที่ตั้งของวิทยาลัยสารพัดช่าง สาขาทูมชนเมืองใหม่ บางพลี จังหวัดสมุทรปราการอยู่ในที่ที่ค่อนข้างเจริญ เดินทางไปมาได้โดยสะดวก อีกทั้งสถานศึกษาที่เปิดได้ไม่นาน ทำให้สถานที่สะอาดและเป็นสัดส่วน แต่ก็มีข้อที่เป็นปัญหาที่สำคัญ คือ สถานที่เรียนไม่เหมาะสมมีกลิ่นรบกวนสมาธิในการเรียนมากที่สุด (โรงเรียนอยู่ใกล้ตลาดสด) รongลงมาได้แก่ มีเสียงดังรบกวนสมาธิ และ จำนวนนักศึกษาในกลุ่มมีมากเกินไปเมื่อเทียบกับผู้สอน ทำให้ประสิทธิภาพในการเรียนลดลงซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของสมบุญรณ์ ศาเลยาชีวิน (2526 : 33) ที่กล่าวว่า การจัดสภาพห้องเรียนที่เหมาะสมต้องมีอากาศถ่ายเทสะดวก แสงสว่างให้เพียงพอ ไม่มีเสียงดังรบกวน ไม่มีกลิ่นรบกวนสมาธิในการเรียน เป็นต้น

2. การเปรียบเทียบปัญหาในการเรียนของนักศึกษาตามตัวแปรเพศ อายุ จำนวนปีจบ การศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อาชีพของนักศึกษา และอาชีพของผู้ปกครอง เพื่อทดสอบสมมุติฐานที่วางไว้ ดังนี้

2.1 นักศึกษาที่มีเพศต่างกัน พบว่า ปัญหาในการเรียนโดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมุติฐานงานวิจัย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะบทบาททางสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป ในปัจจุบันสตรีมีสิทธิ์เสรีภาพในทางสังคมทัดเทียมชายมากขึ้น แต่ไม่ว่าอย่างไรบทบาททางสังคมระหว่างเพศชายและเพศหญิงไม่เหมือนกัน และมีความแตกต่างกันทางด้านสรีรวิทยา ซึ่งสอดคล้องกับงานการศึกษาของนอยการ์เตน (สมบุญรณ์ ศาเลยาชีวิน. 2526 : 112 อ้างอิงมาจาก Neugarten) นอกจากนี้เพศยังเป็นตัวแปรให้เกิดความคิดเห็นที่แตกต่างกัน เช่น ความรับผิดชอบต่อสังคมและครอบครัว เป็นต้น

2.2 ผลการเปรียบเทียบปัญหาการเรียนของนักศึกษาที่มีอายุต่างกัน พบว่า มีปัญหาในการเรียนโดยรวมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมุติฐานการวิจัย ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะนักศึกษาส่วนใหญ่อยู่ในวัยที่ใกล้เคียงกันโดยเป็นกลุ่มที่มีอายุมากกว่า 26 ปี ทำให้ผลการเปรียบเทียบปัญหาการเรียนของนักศึกษาที่มีอายุต่างกันจึงมีปัญหาการเรียนไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ ณรงค์ ฉายานนท์ (2526 : 59) มนัส ศรีกัลยา (2533 : 76) และ นวพร ธนวัฒน์ (2536 : 98) ที่พบว่า นักศึกษาที่มีอายุต่างกัันมี ปัญหาการเรียนตามหลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้นไม่แตกต่างกัน

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าด้านครูผู้สอนมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ อายุมีผลทำให้เกิดความแตกต่างทางด้านความคิดเห็น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ จิรศักดิ์ พลรัฐธนาสิทธิ (2529 : บทคัดย่อ) ที่พบว่าอายุที่แตกต่างกันมีผลทำให้เกิดความแตกต่างทางความคิดเห็นในปัญหาด้านตัวครูและด้านสังคมการเรียน

2.3 ผลการเปรียบเทียบปัญหาการเรียนของนักศึกษาที่มีจำนวนปีที่จบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มาแล้วต่างกัน พบว่าปัญหาในการเรียนโดยรวมมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐานการวิจัย ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะผู้ที่ห่างหายจากการเรียนมานานมักจะมีความวิตกกังวลและตึงเครียดมากกว่า และผู้ที่มีการหยุดเรียนมานานแล้วมักมองตนเองว่ามีความสามารถทางการเรียนต่ำ (เขียวศรี วิจิตรศิริ. 2530 : 100)

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ส่วนด้านส่วนตัวมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการที่ห่างจากการเรียนมานานจะทำให้นักศึกษาไม่เคยชินกับสถานภาพดังกล่าว อาจเกิดภาวะความตึงเครียด ความวิตกกังวล ต้องการเวลาที่จะปรับตัวให้เหมาะสม และยอมรับในสภาพของการเป็นนักเรียนอีกครั้งหนึ่งลำบากกว่าผู้ซึ่งอายุน้อยที่เพิ่งพ้นสภาพนักศึกษาไปได้ไม่นาน

2.4 ผลการเปรียบเทียบปัญหาการเรียนของนักศึกษาที่มีอาชีพต่างกัน พบว่าปัญหาในการเรียนโดยรวมมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมุติฐานการวิจัย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ การจัดการเรียนการสอนวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นของวิทยาลัยสารพัดช่างได้เปิดทำการสอนด้านวิชาชีพให้กับบุคคลทั่วไปที่ไม่มีความรู้ด้านวิชาชีพ โดยเฉพาะผู้ที่พลาดโอกาสทางการศึกษาในระบบโรงเรียนได้มีโอกาสฝึก วิชาชีพตามที่ตนต้องการ และสามารถนำไปประกอบอาชีพได้ตามถนัด และความสนใจของแต่ละบุคคล เพื่อเตรียมคนเข้าสู่ตลาดแรงงาน โดยใช้เวลาค่อนข้างสั้นและเสียค่าใช้จ่ายน้อย สำหรับบุคคลที่มีอาชีพอยู่แล้วให้มีความก้าวหน้าในอาชีพของตน หรือเพื่อเปลี่ยนอาชีพใหม่ที่ดีกว่าเดิม ซึ่งสอดคล้องกับนโยบายของรัฐบาลที่เน้นการพัฒนาคุณภาพประชาชนให้มีความรู้ ความสามารถและทักษะด้านวิชาชีพ

เพื่อนำไปประกอบอาชีพ และดำรงชีวิตในสังคมได้อย่างมีความสุข (กรมอาชีวศึกษา. 2536 : 3 - 4) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ นวพร ธนวัฒน์ (2536 : 95) ที่พบว่า นักศึกษาวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นมีปัญหาการเรียนโดยรวมทุกด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าด้านหลักสูตรมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ผู้เรียนต้องการเรียนให้สำเร็จและนำความรู้ไปใช้ในการประกอบอาชีพตามที่ตนสนใจ ซึ่งสอดคล้องกับสุวัฒน์ วัฒนวงศ์ (2538 : 138) ที่ได้กล่าวว่า ผู้ใหญ่จะเกิดการเรียนรู้ได้ดีหากสิ่งนั้นตรงกับความต้องการและความสนใจของตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วินัย สายหงษ์ (2528 : 92 - 98) ที่พบว่า หลักสูตรควรจะยืดหยุ่น และสอดคล้องกับสภาพความต้องการของบุคคลนั้นเพื่อสามารถนำไปปรับใช้ให้เกิดประโยชน์มากที่สุดกับอาชีพของตน

2.5 ผลการเปรียบเทียบปัญหาการเรียนของนักศึกษาที่มีผู้ปกครองที่ประกอบอาชีพต่างกัน พบว่า ปัญหาในการเรียนโดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐานการวิจัย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ผู้ปกครองมีส่วนช่วยในการแนะนำในการศึกษาซึ่งสอดคล้องกับ ทิพย์วรรณ นพวงศ์ ณ อยุธยา (2526 : 32 - 34) ครอบครัวยังเป็นตัวอย่างแรงจูงใจในการเลือกเรียนให้กับนักศึกษา อีกทั้งยังพยายามส่งเสริมให้เรียนในระดับที่สูงที่สุดเท่าที่สติปัญญาจะเอื้ออำนวย รวมถึงงานวิจัยของวินัย สายหงษ์ (2533 : 244) ที่กล่าวว่า การจัดหลักสูตรการเรียนประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปอ.) เป็นการแก้ปัญหาผู้ปกครองไม่เห็นคุณค่าของการเรียนต่อ

3. ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

ข้อเสนอแนะทั่วไป ผลจากการศึกษาค้นคว้า ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะสำหรับวิทยาลัยสารพัดช่าง สาขาชุมชนเมืองใหม่บางพลี จังหวัดสมุทรปราการ ดังนี้

3.1 กรมอาชีวศึกษาควรพิจารณาขยายเวลาเรียนหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้นให้มากกว่า 150 ชั่วโมง เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้เนื้อหาได้อย่างลึกซึ้ง และมีเวลาฝึกภาคปฏิบัติอย่างเพียงพอ

3.2 ครูผู้สอนควรมีการนำเอาเทคโนโลยีและสื่อการสอนที่ทันสมัยมาใช้ประกอบการสอน เพื่อแบ่งเบาภาระของครูผู้สอน ยังเป็นการสร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียนเกิดความสนใจและกระตือรือร้นมากยิ่งขึ้น

3.3 สถานศึกษาควรมีการประสานงานกับหน่วยงานอื่นบริเวณใกล้เคียงที่เกี่ยวข้อง เช่น สุขาภิบาล เพื่อแก้ไขปัญหาต่างๆที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียนของนักศึกษา เช่น รณรงค์รักษาความสะอาดของตลาดสดเพื่อกำจัดกลิ่นที่รบกวน

3.4 ควรมีการแนะนำการจัดหางานที่เหมาะสมกับวิชาชีพที่ได้รับขณะศึกษาให้ครบถ้วนเหมาะสม และเพียงพอกับจำนวนนักศึกษา เพื่อความมั่นคงในการเรียนรู้มากยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการสำรวจสภาพปัญหาของนักศึกษาโดยวิธีการสัมภาษณ์ สังเกต หรือวิจัยเชิงคุณภาพ เพราะจะทำให้ได้ข้อมูลและรายละเอียดที่ตรงกับความเป็นจริง
2. ควรศึกษาประชากรทั้งหมด เนื่องจากประชากรมีขนาดเล็กเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ถูกต้องและแม่นยำมากยิ่งขึ้น
3. ควรมีการศึกษาวิจัยปัญหาการสอนและการจัดดำเนินการโดยศึกษาจากครูผู้สอนและผู้บริหารสถานศึกษา เพื่อจะได้ผลมาเปรียบเทียบการจัดการเรียนการสอนให้ได้ผลดียิ่งขึ้น

บรรณานุกรม

การศึกษานอกโรงเรียน, กรม. การทดลองเปรียบเทียบผลการสอนหลักสูตรวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นวิชาตัดเสื้อสตรี โดยครูประจำการกับวิทยากรท้องถิ่น 2524, 65 หน้า, อัดสำเนา.

_____. คู่มือการดำเนินงานตามหลักสูตรผู้ใหญ่อสาอาชีพ. โรงพิมพ์ศาสนา, 2526, 112 หน้า.

_____. วิวัฒนาการทางการศึกษานอกโรงเรียน โรงพิมพ์คุรุสภา, 2527, 143 หน้า.

_____. หลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น พุทธศักราช 2525. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ห้างหุ้นส่วน จำกัด ศรีเดชา, 2525.

จิรศักดิ์ พลรัฐธนาสิทธิ์. สภาพปัญหาด้านการเรียนของนักศึกษาผู้ใหญ่ แผนกช่างเครื่องยนต์ ตามหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น ซึ่งจัดโดยการศึกษานอกโรงเรียนจังหวัดนครศรีธรรมราช. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2529. อัดสำเนา.

ชมพันธุ์ ญุฑธร ณ อยุธยา. เอกสารเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตร. กรุงเทพฯ: ฝ่ายวิชาการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน, ม.ป.ป.

เชิยรศรี วิจิตรสิริ. จิตวิทยาการเรียนรู้อสำหรับผู้ใหญ่ กรุงเทพฯ: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2527.

ทิพย์วรรณ นพวงศ์ ณ อยุธยา. " เรียนเพื่ออะไร " วิทยาคารย. 4 : 32 - 35 ; ตุลาคม - ธันวาคม 2526.

นพพร ธนวัฒน์. ปัญหาการเรียนของนักศึกษาวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นในคณะวิชาคหกรรม วิทยาลัยสารพัดช่าง เขตกรุงเทพมหานคร. ปรินญานิพนธ์ ก.ศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2536. อัดสำเนา 1๗.๙

พจน์ ราศรีรัตนะ. ปัญหาและความต้องการของนักศึกษาผู้ใหญ่เกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นในศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนจังหวัด เขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2529. อัดสำเนา.

พรรณทิพา กาญจนานนท์. การจัดการเรียนการสอนนักศึกษาผู้ใหญ่ตัดเย็บเสื้อผ้าสตรีตามหลักสูตรวิชาชีพพระยะสันในโรงเรียนสารพัดช่างเขตกรุงเทพมหานคร ปรินญาณิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2526. อัดสำเนา

มงคล ค่อยประเสริฐ. แรงจูงใจในการมาเรียนของนักศึกษา หลักสูตรประกาศนียบัตรอาชีพ (ปอ.) ในจังหวัดอุทัยธานี. ปรินญาณิพนธ์ ก.ศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2539. อัดสำเนา.

วิจิตร ศรีสอาน. พื้นฐานการศึกษา. กรุงเทพฯ : อมรินทร์การพิมพ์, 2523.

สมจิตร ยิ่งยงดำรงฤทธิ์. การศึกษาปัญหาการเรียนของนักศึกษาวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้น แผนกวิชาช่างเครื่องยนต์ วิทยาลัยสารพัดช่าง ในเขตกรุงเทพมหานคร. ปรินญาณิพนธ์ ก.ศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2540. อัดสำเนา.

สมบุรณ์ ศาสตราชีวิน. จิตวิทยาเพื่อการศึกษาผู้ใหญ่ ศาสนาการพิมพ์, เชียงใหม่, 2526, 325 หน้า.

สุทิน ทินโสม. รายงานการวิจัยเรื่องการสำรวจความต้องการการฝึกอบรมวิชาชีพของเด็กวัยเรียนในเขตกรุงเทพมหานครฝั่งตะวันตกและสมุทรปราการ. 2523, 135 หน้า, อัดสำเนา.

สุนทร โคตรบรรเทา. การศึกษานอกระบบโรงเรียน กรุงเทพฯ: อักษรสยามการพิมพ์, 2526.

สุวัฒน์ วัฒนวงศ์. จิตวิทยาการเรียนรู้อยู่ผู้ใหญ่ กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, พิมพ์ครั้งที่ 2, 2538.

สุรีย์ นาคนิยม. ปัญหาความต้องการของนักศึกษาผู้ใหญ่สายอาชีพ หลักสูตรระยะสั้นของศูนย์การศึกษานอกโรงเรียน จังหวัดเขตการศึกษา 2 ปรินญาณิพนธ์ ก.ศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2526. อัดสำเนา

เสาวนีย์ เลวลัย. การพัฒนาหลักสูตรการศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษานอกระบบโรงเรียน. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการศึกษาผู้ใหญ่ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2536.

อาชีพศึกษา,กรม. สรุปรการประเมินผลหลักสูตรวิชาชีพพระยะสัน 225 ชั่วโมง. กรุงเทพฯ: หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมอาชีพศึกษา, 2531.

อุ้นตา นพคุณ. การเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทรัพยากรมนุษย์. กรุงเทพมหานคร, 2527, 214 หน้า.

อรุณ ปรีดีลิดก. รายงานการวิจัยที่มีผลต่อการไม่มาเรียนของนักศึกษาและบุคลากร
ประจำการ. อักษรไทย 2524, หน้า 28 - 31.

Houle, Cyril O. *The Inquiring Mind*. Madison: University of Wisconsin Press. 1961.

Knowles, Malcolm S. *The modern Practical of Adult Education Andragogy Versus Pedagogy*. New York, Association Press 1971, 384p.

Maslow, Abraham H. *Motivation and Personality*. 2nd ed. New York, Harper and Row, 1970, 369p.

Sciesons Edward H. "A Typology of Needs Assessment Definitions in Adult education"
Adult Education. 1:20-28, April 1982.

તારામણ

ภาคผนวก ก

แบบสอบถาม

เรื่อง การศึกษาปัญหาในการเรียนของนักศึกษาวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นในวิทยาลัยสารพัดช่าง
สาขาเมืองใหม่บางพลี จังหวัดสมุทรปราการ

คำชี้แจงในการกรอกแบบสอบถาม

1. การศึกษาครั้งนี้เพื่อศึกษาปัญหาในการเรียนของนักศึกษาวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นในวิทยาลัยสารพัดช่าง สาขาเมืองใหม่บางพลี จังหวัดสมุทรปราการเพื่อเป็นแนวทางในการแก้ไขและปรับปรุงกิจกรรมการเรียนการสอน
2. แบบสอบถามนี้แบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ
 - ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลพื้นฐานส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม
 - ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามปัญหาในการเรียนของนักศึกษาวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นในวิทยาลัยสารพัดช่าง สาขาเมืองใหม่บางพลี จังหวัดสมุทรปราการ
 - ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามปลายเปิดเกี่ยวกับปัญหาเพิ่มเติม

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาในการเรียนของนักศึกษาวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นในวิทยาลัยสารพัดช่าง สาขาเมืองใหม่บางพลี จังหวัดสมุทรปราการ

คำชี้แจง โปรดพิจารณาข้อความเกี่ยวกับปัญหาในการเรียนของนักศึกษาวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นในวิทยาลัยสารพัดช่าง สาขาเมืองใหม่บางพลี จังหวัดสมุทรปราการ ที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน แล้วใส่เครื่องหมาย ลงในช่องทางขวาตามความเหมาะสม โดยมีระดับคะแนนดังนี้

มากที่สุด	มีระดับคะแนน	5
มาก	มีระดับคะแนน	4
ปานกลาง	มีระดับคะแนน	3
น้อย	มีระดับคะแนน	2
น้อยที่สุด	มีระดับคะแนน	1

ข้อ	ปัญหาในการเรียนของนักศึกษา	5	4	3	2	1
1	1. ด้านส่วนตัว					
1	นักศึกษามีสุขภาพร่างกายที่ไม่แข็งแรง ทำให้เป็นอุปสรรคในการเรียน					
2	นักศึกษาไม่มีเพื่อนมาเรียนด้วยทำให้ขาดความมั่นใจ และไม่มีเพื่อนร่วมคิดขณะเรียน					
3	นักศึกษามาเรียนตามเพื่อนหรือตามที่ผู้ปกครองกำหนดมาให้ขาดความสนใจในการเรียนการสอน จึงทำให้เรียนไม่รู้เรื่อง					
4	นักศึกษามีภาระหน้าที่ที่จะต้องรับผิดชอบ ทำให้ไม่มีเวลาว่างเพียงพอสำหรับการเรียน					
5	นักศึกษามีครอบครัวแล้ว ทำให้ต้องดูแลครอบครัว ไม่สามารถกำหนดเวลาที่แน่นอนของตนได้อย่างลงตัว					
6	นักศึกษาอยู่ในวัยที่ไม่เหมาะสมทำให้เกิดความท้อแท้ในการเรียนรู้					
7	นักศึกษากำลังอยู่ในวัยรุ่น ทำให้ไม่เข้าใจถึงความจำเป็นในการศึกษาเพื่ออาชีพให้กับตน จึงไม่เล็งเห็นความสำคัญในการเรียนรู้					

ข้อ	ปัญหาในการเรียนของนักศึกษา	5	4	3	2	1
8	นักศึกษาไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับการเรียนการสอนในหลักสูตรนี้ได้					
9	นักศึกษาไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับเพื่อนร่วมชั้น หรือ สิ่งแวดล้อมได้ทำให้เกิดปัญหาในการเรียนรู้					
10	นักศึกษาประกอบอาชีพที่จะต้องมีการอพยพถิ่นฐานอยู่เสมอ ทำให้ไม่สามารถเรียนจนจบหลักสูตรได้					
11	นักศึกษาประกอบอาชีพที่เลิกงานเป็นเวลาที่ไม่แน่นอน ทำให้มีปัญหาเกี่ยวกับหารจัดเวลาเพื่อมาเรียน					
12	ครอบครัวไม่ให้การสนับสนุนในการเรียนครั้งนี้ซึ่งนับเป็นอุปสรรคในการเรียนอย่างหนึ่ง					
13	ครอบครัวมีฐานะไม่มั่นคงทำให้ไม่มีงบประมาณเพียงพอในการสนับสนุนการเรียน					
14	มีปัญหาภายในครอบครัวทำให้นักศึกษาไม่มีสมาธิในการเรียนรู้					
	2. ด้านครูผู้สอน					
15	ครูผู้สอนไม่มีหลักการสอนที่แน่นอน ทำให้นักศึกษาเกิดความสับสนและไม่เข้าใจในการเรียนการสอน					
16	ครูผู้สอนไม่มีประสบการณ์ในการสอน ทำให้เกิดความเบื่อหน่าย ไม่ดึงดูดความสนใจนักศึกษา					
17	ครูผู้สอนไม่ให้ความเป็นกันเองกับนักศึกษา ทำให้ไม่มีการซักถามเมื่อมีปัญหาหรือข้อข้องใจ ทำให้เกิดปัญหาในการเรียนรู้					
18	ครูผู้สอนมีความลำเอียงอย่างเห็นได้ชัด มีการตำหนิผู้เรียนด้วยความรู้สึกส่วนตัว					
19	ครูผู้สอนไม่มีบุคลิกภาพที่น่านับถือ นักศึกษาขาดความเลื่อมใสและศรัทธา					
20	ครูผู้สอนไม่พิจารณาบรรณของวิชาชีพครู ทำให้ไม่ตั้งใจถ่ายทอดความรู้แก่ผู้เรียนอย่างเต็มที่					
21	ครูผู้สอนไม่มีความสนใจในการประเมินผลการเรียนการสอนที่แน่นอน ทำให้นักศึกษาไม่เกิดความศรัทธาที่จะเรียนรู้					

ข้อ	ปัญหาในการเรียนของนักศึกษา	5	4	3	2	1
22	ครูผู้สอนไม่ให้เวลาในการเรียนการสอนอย่างเต็มที่					
	3. ด้านหลักสูตร					
23	ระยะเวลาในการเรียนค่อนข้างสั้นทำให้นักศึกษาไม่เข้าใจในการเรียนการสอน					
24	ระยะเวลาในการเรียนค่อนข้างสั้นทำให้นักศึกษามีประสบการณ์ในการฝึกหัดน้อย ยากแก่ความเข้าใจที่แท้จริง					
25	การจัดหลักสูตรการเรียนการสอนไม่ทันสมัย ไม่ตรงกับความต้องการของสังคม					
26	การจัดเวลาในการเรียนไม่เอื้ออำนวยต่อผู้ที่มีภารกิจหรือหน้าที่ประจำวัน					
27	หลักสูตรและเนื้อหาวิชาไม่มีความสอดคล้องกับระยะเวลาในการเรียนการสอน					
28	กิจกรรมในการเรียนการสอนหรือภาคปฏิบัติมีน้อยจนทำให้เกิดความไม่มั่นใจในการปฏิบัติจริง					
29	การกำหนดเนื้อหาของหลักสูตรยากเกินไปไม่เหมาะกับการเรียนการสอนภายในเวลาที่กำหนด					
30	การกำหนดเนื้อหาหลักสูตรยากเกินไปจนทำให้ยากเกินกว่าจะทำให้การเรียนการสอนสำเร็จไปด้วยดี					
	4. ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก					
31	สถานที่เรียนมีจำกัดทำให้ไม่สามารถทำกิจกรรมในการเรียนการสอนได้อย่างเหมาะสมกับหลักสูตร					
32	ทำเลที่ตั้งของโรงเรียนอยู่ห่างไกลความเจริญทำให้ไม่สะดวกในการเดินทาง					
33	สถานที่เรียนไม่มีอุปกรณ์อำนวยความสะดวกอย่างเพียงพอกับจำนวนผู้เรียนและหลักสูตรที่จัดตั้งขึ้น					
34	สถานที่เรียนไม่เหมาะสมมีเสียงรบกวนสมาธิในการเรียน					
35	สถานที่เรียนไม่เหมาะสมมีกลิ่นรบกวนสมาธิในการเรียน					
36	จำนวนนักศึกษาในกลุ่มที่เรียนมีมากไปเมื่อเทียบกับจำนวนผู้สอนทำให้ประสิทธิภาพในการเรียนลดลงไป					

ข้อ	ปัญหาในการเรียนของนักศึกษา	5	4	3	2	1
37	สถานที่เรียนอยู่ในแหล่งบ้นเทิงมากเกินไป ทำให้เป็นแรงดึงดูดใจมากกว่าการเข้าห้องเรียน					
38	ไม่มีการสื่อสารประชาสัมพันธ์ที่ดีระหว่างสถานศึกษาและนักศึกษา ทำให้การเรียนการสอนไม่มีประสิทธิภาพที่ดีเท่าที่ควร					

ตอนที่ 3 ปัญหาของนักศึกษาเพิ่มเติม

คำชี้แจง โปรดแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาทั้ง 5 ด้านของนักศึกษา โดยแบ่งเป็น

1.ด้านส่วนตัว _____

2.ด้านครูผู้สอน _____

3.ด้านหลักสูตร _____

4.ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก _____

5.ด้านอื่นๆ _____

การศึกษาปัญหาในการเรียนของนักศึกษาวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้นในวิทยาลัยสารพัดช่าง

สาขามุขมนตรีเมืองใหม่บางพลี จังหวัด สมุทรปราการ

บทคัดย่อ

ของ

เรือเอกหญิง ทิพย์สุดา จงใจ

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

หลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการศึกษาผู้ใหญ่

เดือน กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2541

การวิจัยครั้งนี้ มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาปัญหาการเรียนของนักศึกษาวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้น วิทยาลัยสารพัดช่าง สาขาชุมชนเมืองใหม่บางพลี จังหวัดสมุทรปราการ ใน 4 ด้าน คือ ด้านตัวผู้เรียน ด้านครูผู้สอน ด้านหลักสูตร และด้านสิ่งอำนวยความสะดวก และเพื่อเปรียบเทียบปัญหาการเรียนของนักศึกษา จำแนกตามตัวแปรเพศ อายุ จำนวนปีที่จบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อาชีพนักศึกษา และอาชีพผู้ปกครอง ตลอดจนรวบรวมความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับปัญหาการเรียนของนักศึกษาวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้น

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาวิชาชีพหลักสูตรระยะสั้น 150 ชั่วโมงที่มีการเปิดสอนทั้งภาคเช้าและภาคค่ำที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2540 จากวิทยาลัยสารพัดช่าง สาขาชุมชนเมืองใหม่บางพลี จังหวัดสมุทรปราการ จำนวน 100 คน ซึ่งได้จากการสุ่มแบบเฉพาะเจาะจง แล้วจึงแบบบังเอิญซ้ำอีกครั้งหนึ่ง เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (F - test) และการทดสอบค่าที (t - test)

ผลการวิจัยสรุปได้ ดังนี้

1. นักศึกษามีปัญหาการเรียน ทั้งโดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับน้อยที่สุด แต่เมื่อพิจารณาในรายละเอียดของแต่ละด้าน พบว่าข้อที่สำคัญด้านตัวผู้เรียน คือ นักศึกษามีหน้าที่ที่ต้องรับผิดชอบ รวมถึงมีครอบครัวที่ต้องดูแลทำให้ไม่มีเวลาในการเรียน ด้านครูผู้สอน คือ ไม่มีหลักการสอนที่แน่นอน ด้านหลักสูตร คือ ระยะเวลาในการเรียนสั้น และด้านสิ่งอำนวยความสะดวก คือ มีกลิ่นรบกวนสมาธิในการเรียน
2. นักศึกษาที่มีเพศต่างกันมีปัญหาการเรียนทั้งโดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
3. นักศึกษาที่มีอายุต่างกันมีปัญหาในการเรียนโดยรวมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า นักศึกษามีปัญหาการเรียนด้านครูผู้สอนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
4. นักศึกษาที่มีจำนวนปีที่จบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ต่างกัน มีปัญหาการเรียนโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า นักศึกษามีปัญหาการเรียนด้านส่วนตัวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
5. นักศึกษาที่มีอาชีพต่างกัน มีปัญหาในการเรียนโดยรวมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า นักศึกษามีปัญหาในการเรียนด้านหลักสูตร

แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

6. นักศึกษาที่มีผู้ปกครองประกอบอาชีพต่างกันมีปัญหาการเรียนทั้งโดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

7. นักศึกษามีความคิดเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับปัญหาการเรียน คือเวลาเรียนที่กำหนดให้น้อยเกินไป อุปกรณ์การเรียนไม่เพียงพอในบางครั้ง สำหรับส่วนที่เป็นข้อเสนอแนะ คือ ควรเพิ่มระยะเวลาการเรียนให้มากขึ้น ครูควรให้ความสนใจผู้เรียนให้มากขึ้น ควรมีอุปกรณ์การเรียนชุดสำรอง และมีการจัดหางานให้เมื่อจบการศึกษา

A STUDY OF LEARNING PROBLEMS OF VOCATIONAL SHORT - COURSE
STUDENTS IN BANGPLE NEW COMMUNITY POLYTECHNIC COLLEGES
SAMUDPRAKRAN PROVINCE

AN ABSTRACT

BY

THIPSUDA JONGJAI

PRESENTED IN PARTIAL FULFILLMENT OF THE REQUIREMENTS FOR THE
MASTER OF EDUCATION DEGREE IN ADULT EDUCATION AT
SRINAKRARINWIROT UNIVERSITY
FEBUARY 1998

The purposes of this study were to investigate the learning problems of vocation short - course students in Bangple New Community Polytechnic Colleges Samudprakran province in four areas : student, teacher, curriculum and facilities; and to compare these learning problems according to their sex, ages, duration from finished of the 6th level of their education, careers and parent's careers ; also to collect suggestions concerning learning problems of the students.

The subjects were 100 vocational short - course students, choosen through a purposive sampling and then accidental sampling, who enrolled in a first semester in 1997. The instrument used for collecting data was five point rating - scale questionnaire. The statistics used for analyzing data was frequency, percentage, mean, standard deviation, F - test, and t - test.

The findings were as follows :

1. The students learning problems were at the lowest level in both as a whole and in each area. When considered in details of each area, it was found that in the area of student there was insufficient time to participate their class because of the responsibility to take care of their family, in the area of teacher there was no standard guide line for teaching, in the area of curriculum there were too summarize on subject matter and insufficient of course hour, and in the area of facility there was bad smell near their class.

2. There was no significant difference on learning problems among students with different sex, both as a whole and in each area.

3. There was no significant difference on learning problems among students with different age as a whole. When considered in each area, there was significant difference at .05 level only in the area of teacher.

4. There was significant difference at .05 level on their problems between students with different duration from finished the 6th level education as a whole. When considered in each area, there was significant difference at .05 level only in the area of student.

5. There was no significant difference on learning problems among students with different careers as a whole. When considered in each area, there was significant difference at .05 level only in the area of curriculum.

6. There was significant difference at .05 level on learning problems between students with different parent's careers, both as a whole and in each area.

7. According to the students' other opinions about their learning problems, they included limited time for studying, no motivation to attend the class. For their suggestions on these issues, there were the number of classroom hours should be expanded, the teachers should pay more attention to the students, spare equipment, and help them to apply a job.